Michael Blake

7 DALDA OSCAR ÖDÜLÜ

KURTLARLA DANS

ALTIN KİTAPLAR

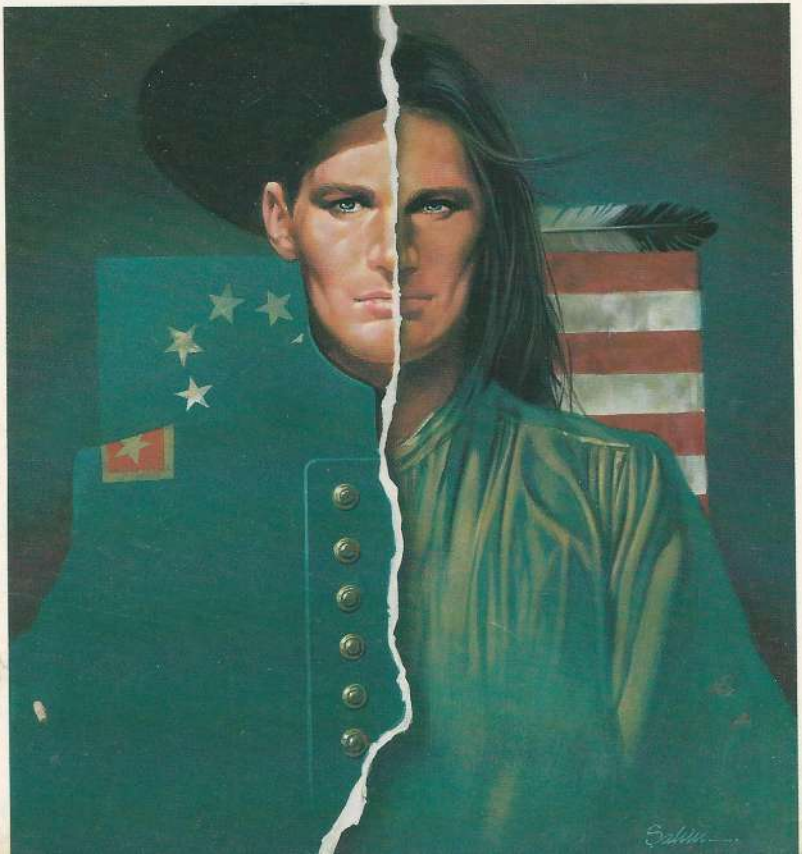

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 248 - 4
91-34-y-0131-49

Kitabın Orijinal Adı DANCES WITH WOLVES
Yayın Hakları © MICHAEL BLAKE
FAWCETT GOLD MEDAL BOOK
KESİM AJANSI
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Dizgi EKRAN DİZGİ
Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / NİSAN 1991

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 526 80 12 - 522 40 45

Michael Blake

KURTLARLA DANS

TÜRKÇESİ:

Mehmet HARMANCI

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar aslında çevre tarafından «yutulmuş» değildi. Ama aklına ilk gelen sözcük bu olmuştu.

Her şey çok büyüktü.

Göz alabildiğine uzanan bulutsuz gökyüzü. Dalga dalga uzanan çimen denizi. Ne yana baksa başka hiçbir şey yoktu. Yol yoktu. Büyük arabanın üstünden gideceği tekerlek izleri yoktu. Sadece boşluk.

Teğmen Dunbar üstü açık düz koltukta oturmuş, gövdesini çayırın dalgalanışına terkederek giderken hızla çarpan kalbine yoğunlaştırdı düşüncelerini. Heyecanlıydı. Ama yine de damarlarında kanı yarış eder gibi akmıyordu. Sakindi. Duygularını ifade etmek için kafasının içinde sözcükler dolanıp durmaktaydı.

Yola çıktıklarının üçüncü günü kafasının içindeki ses, «Dini bir şey bu,» demişti ve bu cümle şimdiye kadar bulduklarının en gerçekçisiydi. Ancak Teğmen Dunbar dini bütün bir insan olmadığı için, cümle doğruymuş gibi gelse bile, bundan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu.

Eğer kendini bu kadar kaptırmış olmasaydı, herhalde bir açıklama falan bulamazdı, ama bu dalgın haliyle ansızın aradığını buluvermişti.

Teğmen Dunbar âşıktı. Bu vahşi, güzel topraklara ve içinde-

ki her şeye âşıktı. Bu, insanların başka insanlara duymayı hayal ettikleri türden bir aşktı: bencillikten uzak, kuşkudan uzak, saygılı ve sonsuza kadar sürecek bir aşk. Ruhu yücelmişti ve kalbi hızla çarpıyordu. Belki de yakışıklı süvari teğmeninin dini düşünmesi bu yüzdendi.

Dunbar gözünün ucuyla Timmons'un belki birinci kez eğilip insanın beline kadar yükselen otların arasına tükürdüğünü gördü. Ve arabacı sık sık yaptığı gibi, düzensiz bir şekilde fışkıran salyasının ıslattığı ağzını elinin tersiyle sildi. Dunbar bir şey söylemediyse de, Timmons'un bu tükürme huyu midesini kaldırıyordu.

Adamın hareketi zararsızdı, ama yine de sinirleniyordu işte, hep burnunu karıştıran birini seyretmek zorunda kalıyormuş gibi.

Sabahtan beri yan yana oturuyorlardı. Ama yalnızca rüzgâr doğru yönden estiği için. Birbirlerinden iki karış uzakta oturmalarına rağmen hafif rüzgâr tam da istediği yönden esiyor ve Teğmen Dunbar Timmons'un kokusunu duymuyordu. Dunbar otuz yıla yaklaşan hayatında pek çok ölü kokusu duymuştu ama bu kadar berbatına hiç rastlamamıştı. Ne var ki, ölüler ya götürülürdü, ya gömülürdü ya da yanından uzaklaşırdınız; gelgelelim bunlardan hiçbiri Timmons'a uygulanamazdı. Hava birden değiştiğinde adamdan yükselen pis koku görünmeyen bir bulut gibi sarıyordu Teğmen Dunbar'ı.

Bu yüzden rüzgâr ters yönden estiğinde teğmen oturduğu yerden inip arabanın arkasında dağ gibi yığılı malzemenin üstüne çıkıyordu. Kimi zaman saatlerce orada kaldığı oluyordu. Zaman zaman da otların arasına atlıyor, arabanın arkasına bağlı olan Cisco'yu çözüp bir iki mil ileri keşfe çıkıyordu.

Şimdi de dönüp, burnunu mutlulukla yem torbasına sokmuş olarak yürüyen hayvana baktı. Dunbar atını görünce gülümsedi ve atların da insanlar kadar uzun ömürlü olmalarının ne iyi bir şey olacağını düşündü. Talihi varsa Cisco daha on on iki yıl yaşardı. Onun ardından başka atları da olacaktı ama Cisco insanın yaşamında bir kez rastlayacağı hayvanlardandı. Öldükten sonra bir daha asla onun gibisini bulamayacaktı.

Teğmen Dunbar bakarken hayvan birden amber gözlerini yem torbasından kaldırdı sanki teğmenin nerede olduğunu görmek istermiş gibi, sonra da tatmin olmuşçasına yine başını torbaya soktu.

Dunbar oturduğu yerde doğrulup ceketinin cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. Emirleri o kâğıtta yazılıydı. Hays Kalesi'nden çıktığından bu yana belki on kere bakmıştı kâğıda, ancak ne kadar baksa da içi bir türlü rahat etmiyordu.

Adı iki kez yanlış yazılmıştı. Soluğu içki kokan binbaşı imzasını attıktan sonra kolunu dikkatsizce ıslak mürekkebe sürdüğünden resmi imza lekeliydi. Ayrıca tarih yazılı olmadığından Teğmen onu da yolda kendisi yazmıştı. Amạ kurşunkalemle yazmıştı ve bu da ne kâğıttaki basılı harflere uyuyordu, ne de binbaşının mürekkepli karalamalarına.

Teğmen Dunbar içini çekerek baktı kâğıda. Hiç de askeri bir emre benzemiyordu. Daha çok, çöpe atılacak bir şey gibiydi.

Kâğıda bakarken emrin nasıl verildiği aklına geldi ve buna daha çok canı sıkıldı. Soluğu içki kokan binbaşıyla o garip konuşma.

Bir an önce atanma hevesiyle istasyondan doğruca karargâha gitmişti. O sabah trenden inip öğleden sonra leş kokan Timmons'un yanına oturana kadar konuştuğu tek kişi binbaşı olmuştu.

Binbaşının kançanağına dönmüş gözleri uzun süre üzerinden ayrılmamıştı. Konuştuğunda sesi alaycıydı.

«Kızılderililerle savaşıyorsun demek?»

Teğmen Dunbar değil savaşmak, hayatı boyunca bir tek kızılderili görmemişti.

«Şu anda değil, efendim. Ama gerekirse onu da yaparım sanırım.»

«Savaşçının birisin desene.»

Teğmen Dunbar buna karşılık vermemişti. Birbirlerine uzun uzun bakmışlar, sonra da binbaşı yazmaya başlamıştı. Şakaklarından süzülen terlerin farkında olmadan öfkeyle yazıyordu. Dunbar yağlı damlacıkların çıplak kafanın üstünde oluştuklarını görü-

yordu neredeyse. Binbaşının kalan birkaç tel yağlı saçı kafasına yapışıktı.

Binbaşı yazıyı yazarken bir kez durakladı, öksürdü ve ağzına yükselen balgamı yanıbaşındaki bir kovaya tükürdü. Teğmen Dunbar o anda bu görüşmenin artık sona ermesini istemişti. Adamın her şeyi aklına hastalık getiriyordu.

Teğmen Dunbar'ın durumu aslında düşündüğünden iyiydi; çünkü bu binbaşı bir süredir aklına incecik bir iplikle bağlıydı ve teğmen içeri girmeden önce bu iplik kopmuştu. Binbaşı masasının başında ellerini kavuşturmuş oturuyordu; tüm geçmişini unutmuş gibiydi. Zaten pek önemsiz bir yaşamı olmuştu. Ancak o yıllarca ihmal edilmişlik, o yıllarca içki şişesiyle yapılan mücadele, yıllarca süren bekârlık sanki tılsımlı bir el değmiş gibi bir anda yok olmuştu. Binbaşı Fambrough'un varlığının acı günleri şimdi güzel bir olayla süslenecekti. Akşam yemeğinden önce Hays Kalesi'nin kralı olarak taç giyecekti.

Binbaşı yazısını bitirip kâğıdı uzattı.

«Seni Sedgewick Kalesi'ne atadım; oraya gidip Yüzbaşı Cargill'i göreceksin.»

Teğmen Dunbar önündeki lekeli kâğıda baktı.

«Başüstüne, binbaşım. Oraya nasıl gideceğim, efendim?»

«Bilmiyor muyum sanıyorsun?» dedi binbaşı sert bir sesle.

«Öyle bir şey demedim, efendim. Ben kendim bilmiyorum da.»

Binbaşı arkasına yaslandı, ellerini kucağına indirip gülümsedi.

«Talihin varmış, bugün çok iyi bir günümdeyim. Az sonra ülkenin ürünleriyle dolu bir araba yola çıkacak. Adının Timmons olduğunu söyleyen köylüyü bul ve onunla git.» Binbaşı, Teğmen Dunbar'ın elindeki kâğıdı işaret etti. «Mührüm yüz elli millik kâfir bölgesinden güvenlik içinde geçmeni sağlayacaktır.»

Teğmen Dunbar askerliğe adım attığının ilk gününden beri amirlerinin kaprislerini hoş gören bir insandı. Sert bir selam çakarak, «Başüstüne, efendim,» dedi ve topukları üstünde döndü.

Oradan çıkınca Timmons'u bulmuş, trene gidip Cisco'yu almış ve yarım saat sonra da Hays Kalesi'nden ayrılmıştı.

Şimdi yüz mil yol aldıktan sonra elindeki kâğıda bakıp, eminim her şey yolunda gidecektir, diye düşündü.

Arabanın yavaşladığını hissetti. Timmons arabayı durdururken otların arasına bakıyordu.

«Şuraya bak.»

On metre kadar ilerde otların arasında yatan beyaz bir şey vardı. İki adam arabadan indiler.

Kemikleri güneşten bembeyaz kesilmiş bir insan iskeletiydi bu, kafatası gökyüzüne çevriliydi.

Teğmen Dunbar kemiklerin yanında çömeldi. Göğüs kafesinin arasından otlar fışkırıyordu. Ve bir iğne yastığına batırılmış iğneleri andıran bir avuç ok. Dunbar oklardan birini çekip baktı.

Timmons omzu üstünden güldü.

«Doğuda birileri onun için, 'Acaba neden yazmıyor artık?' diye merak ediyordur.»

2

O gece bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Ama sağnak yaz yağmurları gibi aralıklı yağdığı için, insanı yılın öteki mevsimlerinde olduğundan daha az ıslatıyor gibiydi. İki yolcu branda kaplı arabanın içinde uyudular.

Dördüncü gün de diğerleri gibi olaysız geçti. Beşinci ve altıncı günler de. Teğmen Dunbar bufaloları göremediği için düşkırıklığına uğramıştı. Bir tek hayvan görmemişti yola çıktıklarından bu yana. Timmons büyük sürülerin kimi zaman tümüyle ortadan kaybolduklarını söyledi. Ancak geldikleri zaman çekirge sürüsü gibi olacaklarından kaygılanmaması gerektiğini de belirtti.

Bir tek kızılderili de görmemişlerdi ve Timmons bunu açıklayamıyordu. Kızılderili görmemenin hayırlı olduğunu, hırsızlar ve dilenciler tarafından rahatsız edilmenin hoş olmayacağını belirtti.

Yedinci gün geldiğinde Dunbar adamı ancak yarım kulakla dinliyordu.

Son kilometreleri alırken varacağı yeri giderek daha çok düşünmeye başlamıştı.

3

Yüzbaşı Cargill diliyle ağzının içini yokladı. Birden anlamışçasına kaşları çatıldı.

Bir tane daha sallanıyor, diye düşündü. Allah kahretsin.

Yüzbaşı çaresizlikle odasının önce bir, sonra diğer duvarına baktı. Görecek hiçbir şeyi yoktu. Oda değil de hücreydi sanki.

İkametgâh, diye söylenerek acı acı gülümsedi. Lanet ikametgâh.

Bir aydan fazladır herkes bu terimi kullanıyordu, yüzbaşının kendisi bile. Hem de adamları önünde kullanıyordu, hiç utanmadan. Adamları da onun önünde. Ama bu sadece arkadaşlar arasında küçük bir şakaydı. Gerçek bir lanetti.

Ve zaman da gerçekten kötüydü.

Yüzbaşı Cargill elini ağzından çekti. Lanet ikametgâhının loşluğunda tek başına otururken durup dışarı kulak verdi. Dışarsı sessizdi ve sessizlik Cargill'i kalbinden yaralıyordu. Normal koşullar altında dışardan işlerini yapmakta olan adamların sesleri gelirdi. Ama günlerdir yapacak bir iş yoktu. Ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. İşte onu yaralayan da buydu.

Dışardaki korkunç sessizliği dinlerken daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Bugün yapmaktan çekindiği şeyi yapmak zorundaydı. Bu rezil olma demek olsa bile. Ya da mesleğinin sonu. Ya da daha kötüsü.

Daha kötüsünü aklından çıkarıp ağır ağır doğruldu. Kapıya doğru yürürken ceketinin gevşeyen düğmesiyle oynadı. Düğme kopup yere düştü, yuvarlandı. Eğilip almadı. Dikecek ipliği yoktu nasıl olsa.

Parlak güneşe çıkan Yüzbaşı Cargill son bir kez hayal etti Hays Kalesi'nden gelen bir arabanın orada, avluda durduğunu.

Ama araba falan yoktu. Sadece bu içkarartıcı yer, hiçbir ada sahip olmaya hakkı bulunmayan toprak üstündeki bu yara.

Sedgewick Kalesi.

Yüzbaşı Cargill topraktan yapılma hücresinin kapısı önünde şapkasız ve bitkin bir halde durdu.

Çok uzun olmayan bir süre önce elli atın barındığı ağıl boştu. İkibuçuk ay içinde atlar çalınmış, yerlerine yenileri getirilmiş, sonra yine çalınmışlardı. Hepsini de Comanche'ler almıştı.

Yüzbaşının bakışları hemen karşıdaki depoya çevrildi. Kendi lanet ikametgâhının dışında Sedgewick Kalesi'nin tek ayakta kalan yapısı.

İş başta kötüydü zaten. Kimse topraktan kulübe yapmasını bilmiyordu. Kulübe yapıldıktan iki hafta sonra damı çökmüştü. Duvarlardan biri öylesine yana yatmıştı ki, ayakta durması bile bir mucizeydi. Yakında o da çökecekti kuşkusuz.

Önemli değil, diye düşündü Yüzbaşı Cargill.

Depo boştu. Bir aya yakın bir süredir boştu hem de. Ellerinde kalan peksimet ve vurdukları hayvanlarla yaşıyorlardı. Bunlar da çoğunlukla tavşan ve yaban hindisiydi. Bufalolar bir dönselerdi. Şöyle esaslı bir biftek aklına gelince ağzı sulandı. Dudaklarını sıkarak gözlerine dolan yaşları engellemeye çalıştı.

Yiyecek hiçbir şey yoktu.

Sedgewick Kalesi'nin üstüne kurulduğu tepenin kenarına olan elli metrelik açıklığı geçip otuz kırk metre aşağıda sessizce akan ırmağa baktı. Irmağın kıyıları çeşitli çöplerle silme doluydu ve rüzgâr olmamasına rağmen, insan pisliği kokusu aşağıdan bulunduğu yere kadar yükseliyordu. Orada çürüyen şeylere karışan insan pisliği.

Tam o anda tepenin yamacına çiçekbozuğu lekeleri gibi oyulmuş yirmi kadar uyku deliğinin birinden iki kişi çıktı. Adamlar aksi suratlarla yüzbaşıya baktılar ama onu gördüklerini belirten bir hareket yapmadılar. Yüzbaşı Cargill de onlar gibi davrandı.

Askerler sanki komutanlarını gördükleri içinmiş gibi hemen deliklerine girip yüzbaşıyı tepenin üstünde tek başına bıraktılar yine.

Cargill adamlarının sekiz gün önce toprak kulübeye gönderdikleri heyeti düşündü. İstekleri mantıksız değildi. Hatta gerekliydi bile. Ama yüzbaşı karar almayı reddetmişti. Hâlâ bir araba geleceğini umuyordu. Bir arabanın geleceğini ummanın kendi görevi olduğunu hissediyordu.

Sekiz gündür hiçbiri onunla bir tek kere olsun konuşmamıştı. Öğleden sonraları ava çıkmaları dışında adamları uyuma deliklerinin yanından pek ayrılmamışlar, birbirleriyle de fazla konuşmamışlardı.

Yüzbaşı Cargill odasına dönerken yarı yolda durdu. Avlunun ortasında durup dökülen çizmelerine baktı. Bir anlık bir düşünmeden sonra, «Şimdi,» diye mırıldandı ve geldiği yöne döndü. Tepenin kenarına giderken adımları biraz daha canlıydı şimdi.

Aşağıda deliklerden birinde bir hareket görene kadar üç kez seslendi Onbaşı Guest'e. Kolsuz bir cekete sarılı kemikli bir omuz göründü, ardından sıkıntılı bir yüz ondan yana çevrildi. Asker aniden bir öksürük nöbetine tutulmuştu. Cargill konuşmak için öksürüğün kesilmesini bekledi.

«Beş dakikaya kadar herkesi lanet ikametgâhımın önünde topla. Herkes gelecek, çalışamayacak durumda olanlar bile.»

Asker parmaklarını başının kenarına değdirip deliğinde kayboldu.

Yirmi dakika sonra askerden çok eziyet çeken tutukluları andıran Sedgewick Kalesi'nin askerleri Cargill'in o berbat kulübesinin önündeki düz alanda toplanmışlardı.

On sekiz kişiydiler. Elli sekiz kişiden kalan on sekiz asker. Otuz üç tanesi ovada onları bekleyen tehlikeleri göze alarak kaçmışlardı. Cargill en büyük kaçak grubu ardından sekiz atlı göndermişti. Bunlar da ya ölmüşler ya da kaçmışlardı. Geri dönmemişlerdi.

Şimdi sadece on sekiz sefil adam kalmıştı.

Yüzbaşı Cargill boğazını temizledi.

«Burada kaldığınız için sizlerle gurur duyuyorum» diye söze başladı.

Yürüyen ölülere benzeyen küçük topluluktan ses çıkmadı.

«Silahlarınızı ve almak istediğiniz öteberiyi toplayın. Hazır olur olmaz Hays Kalesi'ne dönmek için yola çıkacağız.»

Daha sözünü bitirmeden bir hareket başlamıştı bile; acele etmezlerse yüzbaşının fikir değiştireceğinden korkuyorlarmış gibi on sekizi de tepenin yamacındaki uyku deliklerine koştular.

Her şey on beş dakikada tamamlanmıştı. Yüzbaşı Cargill ile adamları 150 millik Hays yolunda yürümeye başladılar.

Onların ayrılmalarından sonra tam bir sessizlik oldu bu başarısız askeri karakolda. Beş dakika geçmeden ırmağın karşı kıyısında bir tek kurt belirdi, hayvan durup ona doğru esen rüzgârı kokladı. Bu ölü yerin kendi başına bırakılmasının daha iyi olacağına karar verip yoluna devam etti sonra.

Böylece ordunun bu en ileri karakolunun, uygarlığı sınırlar ötesinin kalbine kadar götürmeyi amaçlayan büyük hareketin bu uç noktasının terki tamamlanmış oldu. Askerler bunu bir erteleme olarak göreceklerdi, yayılma politikasının yoluna devam etmesi için iç savaşı bekleyecek bir ertelenme. Ancak o zaman bir dizi karakolu besleyecek ikmal yolları sağlanabilecekti. Oraya geri döneceklerdi kuşkusuz; ancak o an için Sedgewick Kalesi'nin yazılı tarihi durmuştu. Sedgewick Kalesi'nin tarihinin kayıp bölümü, zafere yaklaştığını iddia edebilecek tek bölümü, başlamak üzereydi.

4

Teğmen Dunbar için gün erken başladı. Gözlerini kırpıştırarak uyandığında Sedgewick Kalesi'ni düşünüyordu zaten. Başının iki karış üstündeki arabanın tahtalarına baktı yarı kapalı gözlerle. Yüzbaşı Cargill ile adamlarını, karakolun yerini, ilk devriye nöbetinin nasıl geçeceğini ve bunun gibi daha binbir şeyi düşünüyordu.

Görev yerine bugün varacak ve böylece sınırda hizmet görme hayaline kavuşacaktı.

Örtüyü üzerinden atıp arabanın altından çıktı. Sabahın ilk ışıklarında ürpererek çizmelerini giydi, sabırsızlıkla ayaklarını yere vurdu.

Arabanın altına eğilerek, «Timmons,» diye fısıldadı.

Leş gibi kokan araba sürücüsü derin bir uykudaydı. Teğmen çizmesinin ucuyla dürtükledi onu.

«Timmons.»

«Ne var, ne oluyor?» diye adam korkuyla doğruldu.

«Gidelim haydi.»

5

Yüzbaşı Cargill ile adamları öğle üzerine kadar on mile yakın yol yapmışlardı.

Adamların ruhsal durumlarında da ilerleme kaydedilmiş denebilirdi. Gururlu seslerle şarkılar söylüyorlardı. Bu sesler herkesle birlikte yüzbaşıyı da ferahlatmıştı. Şarkılar bir kararlılık veriyordu ona. Ordu isterse onu kurşuna dizdirebilirdi, ama o son sigarasını gülümseyerek içecekti. Doğru karar vermişti. Kimse onu bunun aksine inandıramazdı.

Göz alabildiğine uzanan otlakta yürürken çoktandır kaybettiği bir tatmin duygusuna da kavuşmuştu yine. Kumanda etmenin verdiği doyum. Yine komutan gibi düşünüyordu. Bunun atlı askerleriyle gerçek bir yürüyüş kolu olmasını isterdi.

Kanatlara adam çıkarırdım, diye düşündü. Kuzeye ve güneye bir mil açığa.

Ve sanki adam çıkarmış gibi güneye baktı.

Cargill eğer o anda bir mil güneye devriye çıkarsaydı, adamlarının bulmuş olacakları şeyden habersiz, döndü önüne.

Devriyesi o sırada yolculuklarına ara verip yanmış bir araba kalıntısını inceleyen iki yolcu görecekti. Birisi gayet pis kokuluydu adamların, öteki ise üniformalı yakışıklı bir genç.

Yüzbaşı Cargill'in grubu marşlar söyleyerek Hays Kalesi'ne doğru yürümeye devam etti.

Kısa duraklamalarından sonra teğmenle arabacı da arabalarına binip Sedgewick Kalesi'ne doğru yollarına devam ettiler.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Yüzbaşı Cargill'in adamları ikinci günlerinde bir düzinelik sürüden şişman bir dişi bufalo vurdular ve birkaç saat içinde kızılderili usulü bir şölen hazırladılar. Adamlar yüzbaşılarına hayvanın bifteğinden iri parça kızartmakta ısrar etmişlerdi; komutanın gözleri zevkten yaşarıyordu kalan dişleriyle lezzetli eti çiğneyip ağzında eridiğini hissederken.

Grubun talihi yaver gidiyordu, dördüncü gün öğle üzeri büyük bir askeri keşif koluna rastladılar. Keşif koluna komuta eden binbaşı, Cargill'in adamlarının durumunu ve neler çektiklerini hemen anlamıştı.

Yarım düzine atla hastalar için bir araba ödünç alan Yüzbaşı Cargill'in grubu dört gün sonra Hays Kalesi'ne vardı.

2

Kimi zaman en korktuğumuz şey bize en az zarar verir; Yüzbaşı Cargill için de böyle olmuştu. Sedgewick Kalesi'ni terkettiği için tutuklanmadı. Birkaç gün önce kendisine isyan edecek olan askerleri Sedgewick Kalesi'ndeki sıkıntılarını anlattılar ve içlerinde biri bile yüzbaşıyı güvendikleri bir lider olarak özellikle belirtmekten geri kalmadı. Hepsi de Yüzbaşı Cargill olmasaydı oraya

sağ salim varamayacaklarına tanıklık ettiler.

Kaynakları ve morali sıfıra inmek üzere olan sınır ordusu bu tanıklığı sevinçle dinledi.

Hemen iki karar alındı. Kale komutanı Sedgewick Kalesi'nin terkedilme hikâyesini St.Louis'deki bölge karargâhına bildirdi ve raporunun sonunda Sedgewick Kalesi'nin, en azından yeni bir emre kadar, terkedilmesi gerekliliğini belirtti. General Tide bu öneriyi kabul etti ve aradan birkaç gün geçince Sedgewick Kalesi Birleşik Devletler hükümetinin ilgi alanından çıktı. Böyle bir yer yoktu artık.

İkinci adım Yüzbaşı Cargill ile ilgiliydi. Yüzbaşı kahraman ilan edildi, Cesaret Madalyası aldı ve binbaşılığa yükseltildi. Subay kantininde şerefine bir 'zafer yemeği' düzenlendi.

İşte bu yemekten sonra içkiler içilirken Cargill bir arkadaşından kendisinin gelmesinden hemen önceki dedikoduları dinledi.

Pek başarısız bir sicile sahip olan Binbaşı Fambrough çıldırmıştı. Bir öğleden sonra tören alanının ortasında durup krallığından söz etmeye başlamış ve tacını istemişti. Zavallı adam birkaç gün önce doğuya gönderilmişti.

Yüzbaşı bu korkunç olayın ayrıntılarını dinlerken Binbaşı Fambrough'un acıklı gidişiyle Teğmen Dunbar'ın da tüm izlerinin silinmiş olduğunu bilemezdi. Genç subay resmen sadece Binbaşı Fambrough'un artık iyice çarpılmış olan beyninin derinliklerinde bulunuyordu.

Cargill talihsiz binbaşının da sonunda Sedgewick Kalesi'ne bir araba dolusu malzeme gönderdiğini öğrendi. Yolda birbirlerini geçmiş olmalılardı. Yüzbaşı Cargill ile dostu, arabacının o korkunç yere varıp da neler olduğunu anlayamayarak çevresine bakışını düşleyerek bir hayli güldüler. Arabacının aklı varsa batıya doğru yoluna devam eder ve malzemeyi yolu üstündeki karakollara satardı. Yüzbaşı Cargill odasına yarı sarhoş dönüp kafasını yastığa vururken Sedgewick Kalesi'nin artık yalnızca bir anı olduğunu düşündü.

Ve böylece de Teğmen Dunbar'ın nerelerde olduğunu, hatta varolduğunu bilen bir tek kişi kalmıştı yeryüzünde.

Ve bu da kimsenin önemsemediği bekâr bir sivildi.

Timmons.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Tek yaşam belirtisi çökmüş deponun kapısına çarpıp duran yırtık bir branda beziydi. Öğleden sonrası rüzgârı çıkmıştı ama tek kıpırdayan şey o bez parçasıydı.

Yüzbaşı Cargill'in eski kulübesinin üzerindeki kiriş üstüne kabaca kazılmış harfler olmasaydı Teğmen Dunbar aradığı yerin burası olduğuna asla inanmazdı. Ama açıkça yazılıydı işte.

Sedgewick Kalesi.

İki adam arabada sessizce oturup varış noktaları olan bu yıkıntıya baktılar.

Teğmen Dunbar sonunda yere atlayıp dikkatli adımlarla Cargill'in kapısından içeri girdi. Birkaç saniye sonra çıkıp hâlâ arabada oturan Timmons'a baktı.

«Pek işlek bir yer denemez,» diye seslendi Timmons.

Ama teğmen yanıt vermedi. İkmal kulübesine gitti, brandayı çekip içeri girdi. Orada da bir şey yoktu, yine arabaya döndü.

«Eh, bari yükü boşaltalım,» dedi.

«Ama neden, teğmenim?»

«Geldik de onun için.»

Timmons huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. «Ama burada bir şey yok ki.»

Teğmen Dunbar çevresine bakındı.

«Şu anda yok, evet.»

Aralarında meydan okumanın gerilimini taşıyan bir sessizlik gitti geldi. Timmons dizginlerle oynarken teğmenin elleri iki yanına indi. Timmons yere tükürdü.

«Hepsi de kaçmış... ya da öldürülmüş.» Bu saçmalığa daha fazla devam edemeyecekmiş gibi bakıyordu teğmene. «En iyisi geri dönmek.»

Teğmen Dunbar'ın geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Sedgewick Kalesi'nin başına gelenleri öğrenmek gerekirdi. Belki de herkes kaçmıştı ve belki de ölmüşlerdi. Belki bir saat ötede karakola erişmek için çabalayanlar vardı.

Orada kalması için daha derin bir neden, o keskin görev duygusundan başka bir şey vardı. Bir insan kimi zaman bir şeyi o kadar çok ister ki, bunun bedeli ya da koşullar bir engel olmaktan çıkar. Teğmen Dunbar'ın en çok istediği sınırda hizmet etmekti. Ve şimdi de buradaydı. Sedgewick Kalesi'nin neye benzediği ya da ne durumda olduğu onun için önemli değildi. Kararlıydı bunda.

Bu yüzden konuşurken gözleri bir an bile kararsızlıkla titremedi.

«Burası benim görev yerim ve bunlar da benim karakolumun malzemesi.»

Birbirlerine baktılar yine. Timmons gülümsedi, sonra da kahkahayla güldü.

«Sen aklını mı kaçındın, evlat?»

Timmons bunu teğmenin acemi olduğunu, herhalde hiç savaşa katılmadığını, batıya ilk kez ayak bastığını ve zaten herhangi bir şeyi bilecek kadar da yaşlı olmadığını düşünerek söylemişti. «Sen aklını mı kaçırdın, evlat?» Bunu artık sabrının sonuna gelmiş bir baba gibi söylemişti.

Ama yanılıyordu.

Teğmen Dunbar acemi değildi. İyi huylu, görev bilinçli ve kimi zaman da tatlı bir insandı. Ama acemi değildi.

Hemen hemen tüm yaşamı boyunca savaş görmüştü. Ve

pek az rastlanan bir huya sahip olduğu için de savaşta başarılı olmuştu. Dunbar'ın kendisine ne zaman sert olması gerektiğini söyleyen bir altıncı duyusu vardı. O kritik an geldiğinde Teğmen Dunbar durdurulması olanaksız, düşüncesiz ve öldürücü bir makine olurdu. Amacına vardıktan sonra kapatılabilirdi ancak. Dalaşma kavgaya dönüştüğünde ilk yumruğu atan teğmen olurdu. Yumruğu yiyenler de dalaşmaya başladıklarına pişman olurladı.

«Sen aklını mı kaçırdın, evlat?» sözcükleri bir makinenin mekanizmasını çalıştırmıştı. Teğmen Dunbar'ın gözlerinin kardığını gören Timmons'un gülümsemesi kaybolmaya başladı. Bir an sonra teğmenin sağ elinin ağır ağır yükselmekte olduğunu gördü. Dunbar'ın eli kalçası üzerindeki iri tabancanın kabzasını kavradı, parmağı tetiğin çevresinde kıvrıldı.

«Hemen oradan in ve arabayı boşaltmama yardım et.»

Timmons gözünü bile kırpmadı. Bir karşılık da vermedi. Dizginleri frene bağladı, oturduğu yerden atladı, arabanın arkasına gidip kapağı indirdi, eline ilk geçen kutuyu kaldırdı.

2

Yarısı çökmüş depoyu ellerinden geldiğince doldurduktan sonra eşyanın geri kalanını Cargill'in eski ikametgâhına taşıdılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Timmons az sonra mehtabın çıkacağını ve zaman kaybetmek istemediğini söyleyerek hava kararırken yola çıktı.

Teğmen Dunbar yere oturdu, bir sigara sardı ve araba ufukta kaybolana kadar arkasından baktı. Arabanın kaybolmasıyla birlikte güneş de batmıştı. Teğmen uzun bir süre sessizlikten zevk alarak karanlıkta öylece oturdu. Bir saat sonra bedeninin katılaştığını hissedince kalkıp Yüzbaşı Cargill'in kulübesine gitti.

Aniden bir yorgunluk hissederek eşyaların arasında yaptığı yatağa üstündekileri çıkarmadan yattı.

O gece kulakları hep kirişteydi. Uyku kolay gelmedi. Karanlıktaki her küçük sesin Dunbar'ın bilmediği bir açıklaması vardı. Ortalıkta gündüzün hissetmediği bir gariplik seziyordu şimdi.

Tam uykuya dalacakken bir dal çatırtısı ya da ırmaktaki bir şapırtı hemen kendine gelmesine neden oluyordu. Uzun zaman böyle devam eden bu durum sonunda Teğmen Dunbar'ı yormuştu. Yorgundu ve yorgun olduğu kadar da huzursuzdu. Ve bu karışım hiç istenmeyen bir konuğu davet etmişti. Teğmen Dunbar'ın uykusuz uykusunda kuşku dolaşmaya başlamıştı artık. O ilk gece kuşku ona meydan okuyordu. Kulağına korkunç şeyler fısıldamaktaydı. Aptallık etmişti. Her konuda yanılmıştı. Hiçbir değeri yoktu kendisinin, ölse daha iyiydi. O gece kuşkudan neredeyse

ağlayacaktı. Sabahın erken saatlerine kadar sürdü mücadelesi; sonunda şafak sökmesine yakın, kuşkuyu tekmeleyip kovarak uyuyakaldı.

2

Durmuşlardı.

Altı kişiydiler.

Tüm kabilelerin en korkuncu olan Pawnee'lerdi. Bunlar her şeye incelikten yoksun, acımasızca ama ehil gözlerle bakarlar ve gördükleri şeyin ölmesine ya da yaşamasına bir an içinde karar verirlerdi. Eğer o canlının ölmesine karar verilirse, bunu manyakça bir kesinlikle yaparlardı. Ölüm dağıtmaya geldiğinde Pawnee'ler robottan farksızdılar ve kızılderililerin tümü onlardan korkardı.

Bu altı Pawnee'nin durmalarına da gördükleri bir şey neden olmuştu. Şimdi cılız atlarının sırtına oturmuşlar, yarım mil ötede gökyüzüne yükselen bir dumana bakıyorlardı.

Bulundukları alçak tepeden dumanı açıkça görebiliyorlar, ama kaynağını göremiyorlardı. Duman tepelerden birinin ardından yükseliyordu. Görmek istediklerini göremedikleri için onun hakkında konuşmaya başladılar. Kendilerini güçlü hissetmiş olsalardı hemen atlarını oraya süreceklerdi, ancak uzun zamandır evlerinden uzaktaydılar ve bu süre onlar için bir felaket olmuştu.

Comanche'lerden at çalmak için on bir kişi güneye doğru yola çıkmışlardı. Bir hafta sonra bir ırmağı aşarken kalabalık bir Kiowa grubunun saldırısına uğramışlardı. Bir ölü ve bir yaralıyla kurtulmaları büyük bir şans olmuştu.

Delik ciğeriyle yaralı bir hafta kadar dayanmış, bu yüzden de grup epey yavaşlamıştı. Geçen hafta adam ölünce Pawnee'lerin geri kalanı artık aramaya devam edebilirlerdi ama bu kez talihsizlik yine peşlerini bırakmamıştı. Comanche çeteleri Pawnee'lerin hep iki adım önündeydiler ve iki hafta süreyle soğumuş izlerden başka bir şey bulamamışlardı.

Sonunda içlerinde çok sayıda iyi at olan büyük bir kamp yerine gelmişler ve bu kadar süredir onları izleyen kötü bulutun artık kalkmış olmasına sevinmişlerdi. Ama Pawnee'ler talihlerinin hiç de değişmediğinin farkında değillerdi. Onları bu köye getiren ancak çok kötü bir talih olabilirdi, çünkü bu Comanche grubu birkaç gün önce güçlü bir Ute grubunun saldırısına uğramıştı ve Ute'ler pek çok iyi savaşçıyı öldürmüş, otuz da at alıp gitmişlerdi.

Comanche çetesi bu nedenle hem tetikteydi, hem de intikam duygusuyla kaynıyordu. Pawnee'ler köye sızmaya çalıştıkları anda farkedildiler. Comanche'lerin yarısının soluklarını enselerinde hissederek yorgun atlarıyla güçbela kaçtılar yabancı karanlığın içinde. Sadece bu kaçışta şansları yaver gitmişti. O gece hepsinin ölmesi gerekirdi. Oysa sadece üç arkadaşlarını daha yitirerek canlarını kurtarabilmişlerdi.

İşte cesaretleri kırılmış bu altı kişi şimdi bu ıssız tepede kıpırdamayacak kadar bitkin atlarının üstünde oturmuşlar, yarım mil ötedeki incecik duman konusunda ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Bir saldırının yararlarını tartışmak tam bir kızılderili davranışıydı. Ama incecik bir dumanı yarım saat tartışmak bambaşka bir şeydi ve bu Pawnee'lerin kendilerine güvenlerini ne kadar kaybettiklerini gösteriyordu. Altı kişi ikiye ayrılmıştı, bir grup çekilmeyi, diğeri saldırmayı öneriyordu. Konuşma uzadıkça içlerinden sadece biri, en güçlüleri, tâ baştan beri değiştirmemişti fikrini. O dumanın çıktığı yere saldırmak istiyordu ve konuşma uzadıkça suratı giderek asılıyordu.

Yarım saat sonra kardeşlerinin yanından ayrılıp sessizce yamaçtan aşağı inmeye başladı. Diğer beşi arkadaşlarının ne yapacağını görmek için atlarını yanına sürdüler.

Aksi yüzlü savaşçı onlara artık Pawnee olmadıklarını, kendisinin de kadınlarla dolaşmak istemediğini, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp eve dönmelerini söyledi. Onlar Pawnee değillerdi ve erkek olmayan insanlarla konuşmak yerine ölmeyi yeğlerdi.

Savaşçı dumana doğru sürdü atını.
Diğerleri onu izlediler.

3

Timmons kızılderililerden nefret etmesine rağmen onların huylarını hiç bilmezdi. Bölge uzun bir süredir güvenlik içindeydi. Ama Timmons kendini savunamayacak bir tek kişiydi ve dumansız ateş yakması gerektiğini bilmek zorundaydı.

Ancak o sabah pis kokulu battaniyesinin altından çıktığında karnı zil çalıyordu. Bu yüzden düşünebildiği tek şey kahve ve sucuk olmuş, hemen ateş yakmıştı.

İşte küçük Pawnee grubunun dikkatini çeken bu ateş olmuştu.

Ok saplandığında Timmons ateşin yanında çömelmiş, tavasından yükselen kokuyu içine çekiyordu. Ok sağ kalçasına girdi ve onu ateşin üzerine savurdu. Timmons adamları görmeden çığlıklarını duydu ve paniğe kapıldı. Hemen ırmağa atladı ve karşı kıyıya çıkıp yamaç yukarı koşmaya başladı. Parlak tüylü Pawnee oku kıçında sallanıyordu koşarken.

Pawnee'ler karşılarında bir tek kişi olduğunu görünce acele etmediler. Diğerleri arabayı talan ederlerken, hepsini harekete geçirmiş olan aksi yüzlü savaşçı Timmons'un ardına düştü.

Timmons'un ayağı takılıp tökezlemişti, ayağa kalkınca nal seslerine doğru döndü.

Ama ne atı görebildi ne de binicisini. Bir an taş savaş baltasını görür gibi oldu. Taş başına öyle bir hızla çarptı ki, kafası ikiye ayrıldı.

4

Pawnee'ler arabadan taşıyabildikleri kadar eşya yüklendiler.

Atları çözdükten sonra arabayı ateşe verdiler ve Timmons'un cesedine bile bakmadan yanından geçtiler. Arabacının başı katilinin mızrağı ucunda sallanıyordu.

Ceset otlar arasında gece gelecek kurtları bekliyordu artık. Ancak Timmons'un ölümü bir yaşamın sona ermesinden başka bir şeydi. Onun ölümüyle garip bir olaylar dizisi kapanmış oluyordu.

Teğmen John L. Dunbar'ı çevreleyen çember kapanmıştı artık.

Hiçbir insan onun kadar yalnız olamazdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar da o sabah ateş yakmıştı, ancak Timmons'unkinden çok önce. Aslında arabacı öldürüldüğünde teğmen birinci fincan kahvesini bitirmişti bile.

Getirdiği eşyalar arasında iki kamp iskemlesi de vardı. Bunlardan birini Cargill'in toprak kulübesi önüne yerleştirip oturmuştu. Sırtına asker battaniyesini atmış, avuçlarında askeri kahve fincanı olduğu halde Sedgewick Kalesi'nde ilk günün gelişmesini izliyordu. İlk olarak ne yapması gerektiğini düşündü ve bunu düşünürken de kuşkuları yeniden başına üşüştü.

Teğmen birden bunaldığını hissederek şaşırdı. İşe nereden başlayacağını, ne iş yapacağını bilmiyordu. Ne izleyecek bir programı, ne bir mevkii, ne de bir görevi vardı.

Güneş arkasında yükselirken Dunbar kulübenin serin gölgesinde kaldığını farketti, kalkıp bir fincan kahve doldurduktan sonra iskemlesini güneşe çekti.

Yeniden oturacağı sırada gördü kurdu. Hayvan ırmağın öteki tarafındaki tepedeydi. Teğmenin ilk düşüncesi bir iki el silah atarak hayvanı korkutmak oldu; ancak ziyaretçisine bakmaya devam ettikçe bunun anlamsızlığını farketti. Bu kadar uzaktan bile hayvanın sadece meraklı olduğunu görebiliyordu. Ve o yalnızlığı içinde, düşüncelerinin yüzeyine çıkmayan bir şekilde,

onun geldiğine gizlice sevindi bile.

Cisko ağılda kişneyince teğmen hemen ayağa fırladı. Atını tümden unutmuştu. Depoya giderken dönüp baktığında sabah ziyaretçisinin tepenin arkasında kaybolmakta olduğunu gördü.

2

Cisco'nun yemini bir kaba boşaltırken birden bir fikir geldi aklına. Basit bir çözümdü ve kuşkularını bir kez daha kovalamıştı.

Kendine görev yaratacaktı.

Cargill'in kulübesini, depoyu, ağılı ve ırmağı incelemeye koyuldu. Sonra küçük ırmağın kıyılarını dolduran çöplerle işe başladı.

Pek titiz bir insan olmamasına rağmen bu çöp yerinin rezaletini görebiliyordu. Şişeler ve çöpler tüm çevreye saçılmıştı. Kırık araç gereçler, yırtık üniformalar kıyının çamuruna karışmıştı. En kötüsü de çürümekte olan leşlerdi. Bunların çoğu tavşan ve yaban hindisiydi. Bir tane bütün bir antilopla bir de yarım antilop vardı.

Bu sefalete bakarken Sedgewick Kalesi'nde neler olmuş olabileceğini ilk kez görüyordu sanki. Burasının kimsenin gurur duymadığı bir yere dönüşmüş olduğu kesindi. Ve ondan sonra da bilmeden gerçeği yakaladı.

Belki de yiyecek sorunuydu, diye düşündü. Belki açlıktan ölmek üzereydiler.

Dunbar uzun kollu fanilasını, eski bir pantolonu ve eski çizmelerini giyerek öğleye kadar çalıştı, ırmak kıyısındaki çöpleri ayırdı.

Irmak yatağında başka leşler de bulmuş, parçalanmış hayvanları sığ suyun pis kokulu çamurundan çekerken midesi bulanmıştı.

Hepsini bir brandanın üstünde topladı, brandanın kenarlarını

torba gibi bağladı, sonra Cisco'nun yardımıyla yamacın üstüne çıkardı.

Öğle üzeri ırmak temizlenmişti ve kesin olmamakla birlikte teğmen şimdi daha hızlı aktığına yemin edebilirdi. Bir sigara sardı, suyun akışını seyrederek biraz dinlendi. Pisliğinden kurtulunca yine gerçek bir ırmağa dönmüştü ve teğmen yaptığı işle gurur duyuyordu.

Doğrulurken sırtının kasıldığını hissetti. Bu tür işe alışkın olmamasına rağmen bu ağrıdan zevk almıyor değildi. Bir şey başardığının kanıtıydı bu.

Irmak kıyısını son bir kez gözden geçirdikten sonra tepeye tırmanıp neredeyse omzuna kadar yükselen çöp yığınına baktı. Sonra hepsinin üstüne bir teneke gaz döküp ateşe verdi.

Uzun bir süre yağlı kara dumanın bomboş göğe yükselmesine baktı. Ama yaptığı şeyi birden farkedince yüreği duracak gibi oldu. Ateş yakmamalıydı. Buralarda bu çapta bir ateş mehtapsız gecede işaret fişeği atmaktan farksızdı. Sedgewick Kalesi'ne dev bir davetti bu.

Dumanı görenler gelecekti kuşkusuz ve bunlar da kızılderililer olacaktı.

3

Teğmen Dunbar hava kararana kadar kulübenin önünde oturup bakışlarıyla ufku taradı.

Gelen olmadı.

Rahatlamıştı. Ama bütün öğleden sonra boyunca Springfield tüfeği ve tabancası yanında olduğu halde otururken yalnızlık duygusu da giderek büyüyordu. Bir ara **ıssız adada yapayalnız** sözcükleri dolandı kafasında. Ürperdi. Durumunu anlatan sözcüklerin bunlar olduğunu biliyordu. Ve daha bir süre yalnız olabileceğini de biliyordu. Ta içinde yalnız olmak istiyordu ama burada böyle tek başına kalmanın Timmons'la gelirken duyduğu sevinçle hiçbir ilgisi yoktu.

Hafif bir şeyler yiyerek ilk günün raporunu yazdı. Teğmen Dunbar yazmayı sevdiğinden çoğu asker gibi yazı işlerinden kaçınmazdı. Sedgewick Kalesi'ndeki günlerini titizlikle kayda geçirmeye kararlıydı.

12 Nisan 1863

Sedgewick Kalesi'ni bomboş buldum. Karakol uzun süredir çürümeye terkedilmiş gibi. Eğer ben gelmeden önce burada bir birlik var idiyse, o da çürümüş olmalı.

Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.

Sedgewick Kalesi benim görev yerim ama hizmetine gireceğim kimse yok burada. İletişim ancak buradan ayrılmamla mümkün olabilir ve ben görevimi terketmek istemiyorum.

Yiyecek ve malzeme bol.

Kendime temizlik görevi verdim. Depoyu sağlamlaştırmaya çalışacağım ama bu işin altından bir kişinin kalkabileceğinden emin değilim.

Burada sınırda her şey çok sakin.

Tgm. John J. Dunbar, ABD

O gece tam uyuyacakken aklına bir şey geldi. Kulübenin önüne bir tente. Kapıdan ileriye uzanan uzun bir gölgelik. Sıcağın içerde oturulmasına imkân vermediği günlerde altında oturup çalışabileceği bir yer. Karakola bir eklenti.

Ve toprak duvara bir pencere. Pencere çok büyük değişiklik yapardı. Ağılı küçültebilir ve tahtaları başka işlerde kullanabilirdi. Belki de depoya bir şeyler yapmayı başarabilirdi.

Dunbar kendisine bulduğu işlerin tümünü sıralayamadan uyuyakalmıştı. Uykusu derindi ve rüya görüyordu.

Pennsylvania'da bir sahra hastanesindeydi. Doktorlar yatağının ucunda toplanmışlardı. Öteki hastaların kanlarına bulanmıştı önlükleri.

Ayağını bileğinden mi yoksa dizinden mi kesmenin gerektiğini tartışıyorlardı. Tartışma sonunda atışmaya ve kavgaya dönüş-

müştü, kendisi dehşet içinde onların yumruklaşmalarını seyrediyordu.

Daha önce kestikleri kol ve bacaklarla vuruyorlardı birbirlerine. Kol ve bacaklarını kaybetmiş askerler de yataklarından yere inmişler, kavga eden doktorlar arasında kendi uzuvlarını aramaktaydılar.

Dunbar bu kargaşalığın ortasında yarısı uçmuş ayağı üzerinde sıçrayarak arkasına bakmadan kaçıyordu.

Çadırdan Birlik ve Konfederasyon askerlerinin cesetleriyle dolu bir çayırlığa çıkmıştı. Cesetler başaşağı duran dominolar gibi o yanından geçerken doğrulup tabancalarını ona çeviriyorlardı.

Teğmen Dunbar elindeki tabancayla onlar ateş edemeden vurdu hepsini. Hızla ateş ediyor ve kurşunu bir kafaya isabet ediyor, hepsi de bir anda parçalanıyordu. Uzun bir karpuz dizisi gibiydiler.

Teğmen Dunbar kendisini uzaklarda görebiliyordu: kanlı hastane gömleğiyle cesetler arasında koşuyor, kafalar birbiri ardından patlıyordu.

Birden ne ceset kaldı ne de ateş.

Ama arkasından biri sesleniyordu.

«Sevgilim... sevgilim.»

Dunbar omzu üstünden arkasına baktı.

Ardından elmacık kemikleri çıkık, gür uzun saçlı ve gözleri tutkuyla capcanlı güzel bir kadın koşmaktaydı. Kadının üzerinde sadece bir erkek pantolonu vardı ve sanki sunmak istermiş gibi, uzattığı elinde kanlı bir ayak tutuyordu.

Teğmen kendi yaralı ayağına bakınca yerinde olmadığını gördü. Beyaz bir kemik parçası üstünde koşuyordu.

Dunbar aniden uyandı, dehşetle doğruldu yattığı yerde, korkuyla ayağına uzandı. Ayağı yerindeydi.

Battaniyesi terden sırılsıklam olmuştu. Yatağının altına uzanıp hemen bir sigara sardı. Sonra ıslak battaniyeyi üstünden atıp sigarasını içerek ortalığın aydınlanmasını bekledi.

Rüyaya neyin neden olduğunu biliyordu.

4

Ayağından yaralanmıştı. Şarapnel yarası. Bir süre sahra hastanesinde yatmıştı ve ayağının kesilmesi sözkonusu olmuştu. Bunun üzerine Teğmen Dunbar bir geceyarısı hastaneden kaçmıştı. Biraz ilaç ve sargı bezi çalmış, ayağına toz serpip iyice sarmış ve güçlükle çizmesini giyebilmişti.

Sonra yan kapıdan çıkmış, bir at çalmış ve gidecek başka yeri olmadığından sabaha karşı birliğine gitmiş, parmağından hafifçe yaralandığı konusunda bir hikâye uydurmuştu.

Bundan sonra iki gün öyle acı çekmişti ki, tek istediği ölüm olmuştu. Karşısına bir fırsat çıkınca da gözünü kırpmadan atılmıştı.

İki düşman birlik bir öğleden sonra üç yüz metrelik bir uzaklıktan birbirlerine ateş edip durmuştu. Her ikisi de alanın iki yanındaki alçak kayalıkların ardındaydılar ve birbirlerinin güçlerini bilmedikleri için saldırıya geçemiyorlardı.

Teğmen Dunbar'ın birliği bir gözlem balonu uçurmuşsa da isyancılar hemen vurup düşürmüşlerdi balonu.

Akşama doğru gerginlik artık doruğa erişmiş, Teğmen Dunbar da kırılma noktasına erişmişti. Yaşamını sona erdirmekten başka bir düşüncesi yoktu.

Ortaya çıkıp düşman ateşini üstüne çekmek için gönüllü olmuştu.

Alay komutanı albay savaşa yatkın biri değildi. Korkaktı.

Normal olarak böyle bir şeye izin vermezdi ama o öğleden sonrası aşırı baskı altındaydı. Zavallı adam ne yapacağını bilemiyordu ve bilinmeyen bir nedenle hep bir tabak dolusu şeftali dondurması geliyordu aklına.

Daha da kötüsü, General Tipton ile yaverleri az önce batıdaki yüksek bir tepenin üstünde bir gözetleme yerine yerleşmişlerdi. Albayın savaş alanındaki davranışı izlenmekteydi ve adamın elinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu.

Ve şimdi de soluk yüzlü bu genç teğmen ateşi üzerine çekmekten söz etmekteydi. Teğmenin çılgın bakışları albayı korkutuyordu.

Beceriksiz komutan planı onayladı.

Kendi öksüren atı yerine Dunbar'ın birliğin en iyi atını seçmesine izin verildi. Dunbar Cisco adındaki küçük, güçlü hayvanı seçti ve tüm birliğin gözü önünden acıdan bağırmamayı başararak ata atladı.

Hayvanı alçak kayalara doğru sürerken karşı taraftan birkaç el ateş edilmesine rağmen ortalık sessizdi. Teğmen Dunbar bu sessizliğin gerçek mi olduğunu yoksa bir insan ölmeden hemen önce hep böyle mi olduğunu bilemiyordu.

Cisco'nun kaburgalarını sertçe tekmeleyerek duvarı aştı ve hızla düşmanın arkasında bulunduğu öteki kayalığa sürdü atını. İsyancılar bir an ateş edemeyecek kadar şaşırmışlardı ve teğmen ilk yüz metreyi sessiz bir boşluk içinde aldı.

Sonra ateş başladı. Fıskıyeden fışkıran sular gibi hava kurşunla doldu bir anda. Teğmen ateş etmiyordu. Daha iyi bir hedef oluşturmak için atın üzerinde dimdik duruyordu. Cisco'yu bir daha tekmeledi. Küçük at kulaklarını geriye attı ve duvara doğru uçtu. Dunbar ise hep kurşunların kendisini bulmasını beklemekteydi.

Ama bir tek isabet bile almamıştı; düşmanın gözlerini görecek kadar yakınlaşınca hayvanı sola çevirdi ve elli metre beriden kayalığa paralel olarak koşturdu. Cisco'nun ayakları ardından fırlayan topraklar hızlı bir deniz motorunun kaldırdığı dalgaları andırıyordu. Teğmen hâlâ dimdikti ve Konfederasyon askerleri de artık buna dayanamadılar. Atış alanındaki hedefler gibi yerlerinde doğrularak ateşe başladılar.

Ama Dunbar'ı vuramıyorlardı.

Teğmen Dunbar ateşin kesildiğini hissetti. Önünden geçebileceği başka asker kalmamıştı. Dizginleri çekerken kolunda bir yanma hissetti. Pazusundan yaralanmıştı. Duyduğu sıcaklıkla bir an kendine gelir gibi oldu. Az önce önünden geçtiği yere bakın-

ca Konfederasyon askerlerinin kayalığın ardından gözlerine inanamayarak kendisine bakmakta olduklarını gördü.

Kulakları yine işitmeye başlamıştı; alanın öteki ucundaki kendi tarafından bağrışmalar duyuyordu. Ayağının acısını bir daha hissetti, çizmesinin içinde çirkin bir pompa varmış gibi zonkluyordu.

Dunbar atını çevirdiği anda müthiş bir alkış koptu. Karşıya baktı. Silah arkadaşları kayalığın ardından çıkıyorlardı.

Dunbar Cisco'yu tekmeleyerek geldiği yöne, bu kez Konfederasyon askerlerinin öteki kanadına doğru sürdü. Az önce önünden geçtikleri hazırlıksız yakalanmışlar, çılgınlar gibi silahlarını doldurmaya çalışıyorlardı.

Ama ilersindekiler silahlarını almışlar, yerlerinde doğrulmaktaydılar.

Teğmen başladığı işi yarım bırakmamaya kararlı olarak birden dizginleri bıraktı ve iki elini havaya kaldırdı. Bir sirk binicisi gibi görünüyor olabilirdi, ama artık sonun geldiğini hissediyordu. Bu yaşama son bir veda olarak kaldırdı kollarını. Uzaktan bakan biri bunu yanlış anlayabilir, bunun bir zafer jesti olduğunu sanabilirdi.

Ancak Teğmen Dunbar kimseye bir işaret falan veriyor değildi. O sadece ölmek istemişti. Ama Birlik arkadaşları heyecandan çılgına dönmüşlerdi ve teğmenin kollarını kaldırdığını görünce daha fazla dayanamadılar.

Hep birlikte kayalığın üstünden aştılar ve bir dalga gibi, Konfederasyon askerlerinin iliklerini donduran bir kükremeyle üzerlerine saldırdılar.

Düşman safları dağıldı, askerler darmadağın bir halde gerideki ağaçlara doğru koşmaya başladılar. Teğmen Dunbar Cisco'yu durdurduğunda mavi üniformalı askerler kayalığı aşmışlar isyancıları kovalıyorlardı.

Dunbar birden kafasında bir hafiflik hissetti, dünya çevresinde dönmeye başladı.

Albayla adamları bir yandan, General Tipton'la yaverleri öteki taraftan koştular. Hepsi de teğmenin baygın bir halde atından yuvarlandığını görmüşlerdi. Cisco'nun yerde kıpırtısız yatan adamın yanında sakince durduğu noktaya koşarken albay da General Tipton da, yüksek rütbeli subaylar da, özellikle savaş zamanında pek az rastlanan o duyguyu paylaşıyorlardı.

Hepsi de bir tek insan için kaygılanmaktaydılar.

General Tipton daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. Yirmi yedi yıllık askerlik yaşantısında pek çok kahramanlık görmüştü ama bunların hiçbiri o gün gözlerinin önünde yer alan gösteriye yaklaşamazdı bile.

Dunbar kendine geldiğinde general yaralı oğlunun yanındaki bir babanın heyecanı içindeydi.

General kahraman teğmenin yaralı haliyle bu kahramanlığa kalkıştığını öğrenince, çocukluğundan bu yana yapmadığı bir şeyi yaparak dua edermiş gibi başını önüne eğdi. Kır sakallarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Teğmen Dunbar pek konuşacak durumda değildi ama güçlükle isteğini dile getirdi. Bunu birkaç kez tekrarladı.

«Ayağımı kesmeyin.»

General Tipton bunu Tanrıdan gelen bir emir olarak kabul etti. Teğmen Dunbar generalin özel ambülansıyla savaş alanından alınıp generalin karargâhına götürüldü ve generalin özel doktoruna teslim edildi.

Hastaneye vardıklarında küçük bir olay yer aldı. General Tipton doktoruna genç adamın ayağını kurtarmasını emretmişti, ancak doktor kısa bir muayeneden sonra ayağı kesme olasılığının yüksek olduğunu bildirdi.

General doktoru bir kenara çekti.

«Bu gencin ayağını kurtarmazsan seni beceriksizlikten dolayı ordudan atarım.»

Teğmen Dunbar'ın iyileşmesi general için bir saplantı olmuştu. Her gün gelip teğmene bakıyor, sonra dik dik doktoru süzü-

yordu. Doktor iki haftalık zorlu bir çalışmadan sonra Teğmen Dunbar'ın ayağını kurtardı.

General bir süre içinde hastayla pek az konuşmuştu. Sadece bir baba gibi davranmakla yetiniyordu. Ama ayak tehlikeden kurtulunca bir gün çadıra geldi, iskemlesini yatağın yanına çekip bir süredir aklını kurcalayan bir şeyden söz etmeye başladı.

Dunbar şaşkınlıkla dinledi generalin planını. General Teğmen Dunbar için savaşın sona ermesini istiyordu; onun savaş alanında yaptıklarının bir insanın savaşta yapması gerekenden fazla olduğuna inanmaktaydı.

Ve teğmenin ondan bir şey istemesini diliyordu. «Çünkü,» dedi general sesini alçaltarak. «Hepimiz sana borçluyuz. Ben sana borçluyum.»

Teğmen hafifçe gülümsedi. «Eh... ayağım var ya, efendim.»

General Tipton da gülümseyerek, «Ne istersin?» diye sordu.

Dunbar gözlerini kapatıp düşündü.

«Her zaman sınırda bir görevim olsun istemişimdir,» dedi sonunda.

«Nerede?»

«Nerede olursa olsun... sınırda olsun da.»

General ayağa kalktı. «Pekâlâ,» diyerek dışarı yürüdü.

«Generalim?»

General durdu, döndüğünde yüzünde insanı saran bir sevecenlik vardı.

«Atı da isterdim... At bende kalabilir mi?»

«Elbette.»

Teğmen Dunbar o gün akşama kadar generalle olan konuşmasını düşündü. Bu ani ve yepyeni değişim kendisini heyecanlandırmıştı. Ama generalin yüzündeki sevgiyi aklına getirince bir suçluluk duymuyor da değildi. Sadece intihar etmek istediğini kimseye söylememişti. Artık çok geçti bunun için. O öğleden sonra bunu asla kimseye açıklamamaya karar verdi.

5

Dunbar işte şimdi ıslak battaniyesi altında yatarken yarım saatte üçüncü sigarasını sardı ve kendisini Sedgewick Kalesi'ne getiren talihi düşündü.

Odayla birlikte teğmenin içi de aydınlanmaya başlamıştı. Düşüncelerini geçmişten o ana getirdi. Yerinden memnun bir insanın tatminiyle o gün yapacağı temizliği düşünmeye koyuldu.

ALTINCI BÖLÜM

1

Sebzesini bırakıp doğruca tatlıya başlamak isteyen bir çocuk gibi Teğmen Dunbar da depoyu sağlamlaştırma güç işini bırakıp daha zevkli olan tenteyi yapma işine koyuldu.

Eşyalar arasında brandayı sağlayabileceği bir sürü eski çadır buldu ama ne kadar aradıysa da dikmek için iğneye benzer bir şeyler bulamadı. Hayvan leşlerini yakmakta öylesine aceleci olduğuna pişman oldu.

Sabah saatlerinin çoğunu ırmak kıyısını araştırmakla geçirdi. Sonunda dikiş için kullanacağı ince ve sağlam kemikli küçük bir iskelet bulmuştu.

Depoda işine yarayacak uzunlukta ince bir sicim de buldu. Meşin olsa daha iyiydi ama Teğmen Dunbar çalışırken işine geçici bir görünüm verme fikrinden hoşlanmıştı. Kale yeni askerlerin gelmesiyle yeniden canlanana kadar, diye düşündü.

Ergeç birilerinin geleceğinden emindi.

Dikiş dikmek başlı başına bir eziyet oldu. İkinci günün sonuna kadar inat ederek çalıştı. İşi bıraktığında elleri öylesine şişmişti ki, akşam kahvesini bile hazırlarken güçlük çekti.

Ertesi sabah parmakları taş gibiydi, iğneyi tutup çekmesi olanaksızdı. Yine de az işi kaldığından bir denemek istediyse de, denemedi.

O gün dikkatini ağıla verecekti. İyice inceledikten sonra en uzun ve en sağlam direklerden dördünü aldı. Direkler pek derine gömülmediğinden çıkarması kolay olmuştu.

Cisco'nun nasıl olsa bir yere gideceği yoktu, teğmen bir an ağılı açık bırakmayı düşündü. Ama sonunda bunun yapmakta olduğu iyileştirme ruhunu bozacağına karar verip bir iki saat uğraşıp çitleri düzeltti.

Ondan sonra tenteyi kulübesinin önünde yere yayarak köşelerini işaretledi ve direkleri toprağa dikti.

Hava iyice ısınmıştı, teğmen direkleri dikmeyi bitirince kulübenin gölgesine oturup dinlendi. Gözleri kapanıyordu yorgunluktan, bir anlık dinlenmek için yatağına uzanır uzanmaz hemen derin bir uykuya gömüldü.

2

Teğmen Dunbar uyanınca yattığı yerde gerindi, elini yatağın kenarından sarkıtıp parmaklarını hafifçe toprak zeminin üzerinden geçirdi.

Yapacak hiçbir işi olmadan öylece yatarken çok keyifliydi; birden kendine iş yaratmanın dışında, bu işleri ne kadar zamanda yapabileceğine de kendisinin karar vereceğini düşündü. Hiç olmazsa şimdilik. Kendini uykuya bırakışı gibi başka zevklere de zaman tanıyacaktı. Eh, biraz tembellik hiç de fena olmaz, diye düşündü.

Kulübenin kapısından içeri gölgelerin uzandığını görünce ne kadar uyuduğunu merak ederek pantolonunun cebinden babasının eski saatini çıkarıp baktı. Ama saat durmuştu. Dunbar bir an yaklaşık bir ayar yapmayı düşündüyse de, eski saati karnının üstüne bırakıp hayale daldı.

Zamanın artık kendisi için ne önemi vardı? Saat hiç olmuş muydu? Belki bazen işe yarardı, insan ve malzemeyi bir yere gönderirken, ya da bir şey pişirirken. Okula, nikâha, kiliseye ve işe giderken.

Ama burada ne önemi vardı?

Teğmen Dunbar bir sigara sardı ve baba yadigârını yatağın bir iki karış üstündeki bir çengele astı. Sigarasını içerken saatin rakamlarına bakıyor, bir insanın canı istediği zaman çalışıp canı isteyince yemek yeyip uyuduğu takdirde daha verimli olacağını düşünüyordu.

Sigarasından derin bir nefes aldı, kollarını mutlulukla başının altına yerleştirip mavi dumanı keyifle üfledi.

Bir süre zamansız yaşamak çok iyi olacaktı.

Birden dışarda ayak sesleri duyuldu. Sesler kesildi, bir daha başladı, sonra yine kesildi. Kulübenin kapısı önünden bir gölge geçti, az sonra da Cisco'nun koca kafası içeri uzandı. Kulakları dikilmiş, gözleri merakla açılmıştı. Bir pazar sabahı ana babasının yatak odasının mahremiyetine giren bir çocuğa benziyordu.

Teğmen Dunbar yüksek sesle güldü. Hayvanın kulakları düştü, bu küçük şaşırtma sanki hiç olmamış gibi başını salladı. Gözleri ilgisiz bir havayla odanın içinde dolaştı. Sonra teğmene baktı ve atların sinekleri kovmak için yaptıkları gibi ayağını yere vurdu.

Dunbar onun bir şey istediğini anlamıştı.

Bir gezinti belki.

İki gündür boşu boşuna ayakta duruyordu.

3

Teğmen Dunbar züppe bir binici değildi. Biniciliğin ince noktalarını asla öğrenmemişti. Ama atlar hakkında bir sezisi vardı. Onları çocukluğundan beri severdi; belki de buydu bunun nedeni. Ama neden önemli değildi. Önemli olan Dunbar'ın bir atın, hele bu at Cisco gibi değerli bir hayvansa, sırtına atladığında olağanüstü bir şeyin olmasıydı.

Atlarla Teğmen Dunbar arasında bir iletişim yer alırdı. Dunbar at dilinden anlardı. Ve bu bir kere başarıldı mı, artık sonu yoktu. Cisco'nun dilini de hemen anlamıştı ve artık birlikte yapamayacakları şey yoktu.

Ne kadar yalın olursa o kadar iyi. Dunbar çıplak ata binmeyi eyere yeğlerdi ama orduda böyle bir şeye izin yoktu kuşkusuz. İnsanlar düşüp yaralanabilirlerdi ve uzun seferlerde böyle bir şey sözkonusu bile değildi.

Bu yüzden teğmen loş depoya girdiğinde eli kendiliğinden köşedeki eyere uzandı.

Ama birden kendini tuttu. Burada ondan başka ordu falan yoktu ve Teğmen Dunbar çıplak ata binmekle yaralanmayacağını biliyordu.

Eyeri bırakıp sadece dizginleri aldı.

Ağıldan ancak yirmi metre uzaklaşmışlardı ki, kurdu bir daha gördü. Bir gün önceki yerinde, ırmağın karşı kıyısındaki tümseğin üstünde durmuş, ona bakıyordu.

Kurt hareket etmeye başlamıştı ama Cisco'nun durduğunu görünce o da durdu, az önceki yerine dönüp teğmene bakmaya devam etti.

Dunbar bir gün öncesinden daha bir dikkatle bakıyordu hayvana. İki ön ayağındaki beyaz lekelerle aynı kurttu. İri bir hayvandı, ama Dunbar onun gençliğini geride bırakmış olduğunu hissediyordu. Burnunda eski bir yara izi seçiliyordu. Ayrıca öyle her an tetikte olması da yaşını belli etmekteydi. Hiç kıpırdamadan her şeyi görüyor gibiydi. Teğmenin aklına ilk gelen şey akıl oldu. Yıllarca sağ kalmanın ödülüydü akıl ve karşısındaki dikkatli bakışlı yaşlı hayvan payına düşenden fazlasını yaşamıştı.

Bir daha gelmiş olması garipti ama.

Teğmen hafifçe öne eğilince Cisco yürümeye başladı. Dunbar gözünün ucuyla bir hareket sezinleyip karşıya baktı.

Kurt da yürüyordu.

Hem de adımlarını atınkine uydurarak yürüyordu. Yüz metre kadar böyle devam ettikten sonra teğmen atı durdurdu.

Kurt da durdu.

Teğmen içgüdüyle Cisco'ya yarım dönüş yaptırdı. Şimdi kurdun gözlerinin içine bakıyordu. Orada bir şeyler okuduğundan emindi. Özlemi andıran bir şey.

Bunun ne özlemi olduğunu düşünmeye başladığında kurt esnedi ve döndü. Koşa koşa uzaklaştı.

4

13 Nisan 1863

Yiyecek ve malzemenin çok olmasına rağmen kısıntılı kullanmaya karar verdim. Kayıp birlik ya da bir yenisi her an gelebilir.

Her ne olursa olsun, ben buradaki birliğin bir üyesi gibi davranmak zorundayım. Kahveyi arayacağım ama elimden geleni yapacağım.

Tenteye başladım. Şimdi berbat bir durumda olan ellerim yarın sabaha kadar iyileşirse, öğleden sonra bitirebilirim sanıyorum.

Bu öğleden sonra kısa bir keşfe çıktım. Hiçbir şey göremedim.

Burasıyla epey ilgilenen bir kurt var. Ancak bela olacağa benzemiyor ve atım dışında şimdiye kadar gelen ilk ziyaretçim o oldu. Son iki gündür öğleden sonraları ortaya çıkıyor. Yarın da gelirse ona Çifte Çorap adını vereceğim. Ön ayaklarında çorabı andıran beyaz lekeleri var.

Tgm. John J. Dunbar, ABD.

YEDİNCİ BÖLÜM

1

Bundan sonraki birkaç gün olaysız geçti.

Teğmen Dunbar'ın elleri düzelince tente de yerine takıldı. Tenteyi yerine yerleştirdikten yirmi dakika sonra gölgede bir sigara tellendirip dinlenirken aniden rüzgâr çıktı ve tente devrildi.

Dunbar kendini gülünç hissederek brandanın altından sıyrıldı, birkaç dakika başarısızlığını inceledi ve çözüm olarak bezin üstünde kayacağı tel fikrinde karar kıldı. Tel bulamadığı için işini iple gördü ve gün sona ermeden yine gölgede, başının üstünde hafif hafif dalgalanan tentenin altında sardığı sigarayı keyifle içiyordu.

Bir süngü yardımıyla kulübesinin duvarını keserek bir pencere de açmış ve üstüne perde olarak bir parça branda asmıştı.

Depo kulübesinde epey uzun çalıştıysa da, çökmek üzere olan duvarı düzeltme dışında pek bir şey başaramadı. Sonunda kocaman bir delik kaldı duvarda. Teğmen Dunbar bunu da bir parça brandayla örttü ve sonra da pes etti. Zaten depo işi başından beri altından kalkamayacağı bir şeydi.

Öğleden sonraları yatağında yatarken hep depoyu nasıl adam edeceğini düşündüyse de, aradan birkaç gün geçince

bunu pek düşünmemeye başladı. İlkbaharın şiddetinden uzak olan havalar çok iyi gidiyordu. Hava ne çok soğuktu ne de çok sıcak; bu öğle sonrasının geç saatlerinde branda perdeyi sallayan esinti çok tatlıydı.

Zaman ilerledikçe günün küçük sorunlarının altından kalkmak da kolaylaşıyordu. Teğmen işini bitirince yatağına uzanıp sigarasını yakar ve hissettiği huzura şaşardı. Sonunda gözleri ağırlaşır ve yemekten önce yarım saat kestirirdi.

Çifte Çorap da bir alışkanlık olmuştu. Hayvan her öğleden sonra tepedeki yerinde beliriveriyordu. Teğmen Dunbar üç dört gün sonra bu sessiz ziyaretçisinin geliş gidişlerini olağan kabul etmeye başladı. Kimi zaman kurdun koşarak geldiğini görür, çoğunlukla işinden başını kaldırdığında hayvanın o özlem dolu bakışlarıyla ırmağın bu yakasına bakmakta olduğunu görürdü.

Dunbar bir akşam Çifte Çorap bakarken ırmağın kendi yakasına yumruk büyüklüğünde bir parça pastırma kenarı bıraktı. Ertesi sabah pastırmadan eser yoktu; Dunbar görmemiş olmasına rağmen onu Çifte Çorap'ın aldığından emindi.

2

Teğmen Dunbar'ın özlediği bazı şeyler vardı. İnsanların dostluğunu özlüyordu. Şöyle sert bir içkinin verdiği zevki özlüyordu. Hepsinden de çok kadınları, daha doğrusu bir kadın özlüyordu. Seks pek aklına gelmiyordu. Ama paylaşmayı düşünüyordu. Sedgewick Kalesi'ndeki rahat yaşama alıştıkça bunu birisiyle paylaşmayı düşünüyordu. Ve teğmen bu eksik şeyi düşününce de, suratını asar, öylece dalgın dalgın bakar dururdu.

Neyse ki, bu ruh sıkıntıları çabuk geçiyordu. Eksik olanlar elinde olanlara kıyasla çok azdı. Ruhu özgürdü orada. Ne iş vardı ne de eğlence. Her şey birdi. Irmaktan su taşımakla keyifli bir

yemek yemenin hiçbir farkı yoktu. Her şey aynıydı ve bunu pek sıkıcı bulmuyordu. Derin bir nehirdeki bir tek akıntı olarak düşünüyordu kendisini. Ayrıydı ve bütündü aynı zamanda. Çok zevkli bir düşünceydi bu.

Cisco'nun çıplak sırtında çıktığı günlük keşif gezilerini de seviyordu. Her gün ayrı bir yöne gidiyorlardı, hatta kimi zaman kaleden beş altı mil bile uzaklaştıkları oluyordu. O güne kadar ne kızılderili görmüştü ne de bufalo. Ama düşkırıklığı pek büyük değildi. Yaban çiçekleri ve avlanacak hayvanlarıyla otlaklar eşsizdi. Göz alabildiğince uzanan çayır rüzgârda deniz gibi dalgalanıyordu. Asla bıkmayacağı bir görünümdü bu.

Teğmen Dunbar çamaşır yıkadığının bir gün öncesi Cisco ile karakoldan bir mil kadar uzaklaştığı sırada bir rastlantıyla arkasına baktığında, Çifte Çorap'ın rahat bir koşuyla iki yüz metre berisinden gelmekte olduğunu gördü.

Teğmen Dunbar durunca kurt da yavaşladı.

Ama durmadı.

Yana açılarak koşmaya devam etti. At ve binicisiyle bir hizaya gelince yaşlı kurt teğmenin elli metre ötesinde yine durdu ve sanki yeniden başlama işaret beklermiş gibi arka ayakları üstüne oturdu.

Otlağın daha derinlerine gittiklerinde de Çifte Çorap peşlerini bırakmamıştı. Dunbar merakından yolda birkaç kez durdu. Sarı gözleri hep tetikte olan Çifte Çorap da her seferinde onun yaptığını yaptı.

Dunbar yön değiştirip zigzaglı bir yol çizmeye başladığında bile kurt aradaki elli metreyi koruyarak onu aynen izledi.

Cisco'yu tırısa kaldırdığında Çifte Çorap'ın da hemen hızını arttırdığını görünce artık çok şaşırmıştı.

Durdukları zaman sadık izleyicisine dönüp bir açıklama bulmaya çalıştı. Bu hayvanın yaşamının bir döneminde insan tanıdığı kuşkusuzdu. Belki de yarı köpekti. Ama teğmen gözleriyle ufkun her köşesine kesiksiz uzanan yabanıllığa bakınca Çifte Çorap'ı kurttan başka bir şey olarak düşünemiyordu.

«Pekâlâ,» diye seslendi.

Çifte Çorap kulaklarını dikti.

«Gidelim haydi.»

Üçü birden bir mil daha gitmişlerdi ki, birden bir antilop sürüsünü ürküttüler. Teğmen hayvanları ufukta gözden kaybolana kadar bakışlarıyla izledi.

Çifte Çorap'ın tepkisini görmek için döndüğünde kurt orada değildi.

Gitmişti.

Batıda bulutlar toplanıyordu. Dunbar geri dönerken fırtınayı dikkatle izledi. Üzerlerine doğru gelen yağmur bulutlarına çok canı sıkılmıştı.

Gerçekten çamaşırını yıkaması gerekiyordu.

Battaniyeler pis çoraplar gibi kokmaya başlamıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar havayı önceden tahmin etme geleneğine tam olarak ayak uydurabilmişti.

Yanılmıştı yani.

Gece kopan müthiş fırtına Sedgewick Kalesi'ne bir damla yağmur bile düşürmeden geçip gitmişti. Ertesi sabah gökyüzü masmavi, hava ise içilecek kadar duruydu ve güneş dokunduğu bir tek otu bile sarartmadan insanı ısıtıyordu.

Teğmen kahvesini içerken yazdığı günlük raporları okudu ve gerçekleri olduğu gibi yazdığına kanaat getirdi. Kişisel noktalar üzerinde bir kez daha durdu. Bir iki satır silmek için birkaç kere kalemini aldıysa da, sonunda hiçbir değişiklik yapmadı.

İkinci fincan kahvesini alırken batı yönünde garip bir bulut dikkatini çekti. Bir ateşten yükselen dumanı andırıyordu. Bir gece önceki yıldırımlardan biri bir yere düşmüş olmalıydı. Belki de çimenleri tutuşturmuştu. Dumanımsı bulutu gözden kaçırmayacak ve öğleden sonra o yana gidecekti. Kırsal alan yangınlarının çok geniş ve çok hızlı olduğunu duymuştu.

2

Kızılderililer bir gün önce akşama doğru yerlerine varmışlar ve Teğmen Dunbar'ın aksine iyice ıslanmışlardı.

Ama buna hiç de sıkılmış değillerdi. Güneydeki kış kampından bu yana yaptıkları uzun yürüyüşün sonu gelmişti. Bu ve baharın gelişi en mutlu zamanlarıydı. Atları her gün biraz daha gelişip güçleniyordu; uzun süren hareketsizlik aylarından sonra yürüyüş herkesi sağlamlaştırmıştı ve artık yaz avlarına başlayabilirlerdi. Bu da onları daha mutlu kılıyordu. Bufalo sürüleri geliyordu. Karınlarını tıkabasa doyurmaları çok yakındı.

Bulundukları yer kuşaklar boyudur yaz kampları olduğu için kadınlı, erkekli ve çocuklu yüz yetmiş iki kişinin tümünün de yürekleri güçlü bir yuvaya dönüş ruhuyla ferahlamıştı.

Yuvaya dönüşün bu ilk sabahında herkes gülümsüyordu. Çocuklar atlar arasında oynuyorlar, savaşçılar hikâyeler anlatıyor, kadınlar kahvaltıyı her zamankinden daha bir neşeyle hazırlıyorlardı.

Comanche'ydi onlar.

Teğmen Dunbar'ın yangın sandığı duman bulutu onların yemek ateşlerinden yükseliyordu.

Sedgewick Kalesi'nden sekiz mil batıda, aynı ırmağın kıyısında kurmuşlardı kamplarını.

3

Dunbar yıkanacak her şeyi toplayıp bir torbaya doldurdu. Pis kokulu battaniyeleri de omzuna atıp bulduğu bir kalıp sabunu alarak ırmak kıyısına indi.

Suyun yanında çömelip çamaşırları torbadan çıkarırken, üstümdekileri de yıkasam iyi olurdu, diye düşündü.

Ama kuruturken giyebileceği başka bir şey yoktu.

Kaputu vardı.

Ne kadar komik, dedi kendi kendine. Güldü sonra. Ama benimle kırdan başka bir şey yok ki burada.

Çıplaklık hoş bir duyguydu. Kendini bu yeni duruma bırakıp şapkasını bile çıkardı.

Kucağı çamaşırlarla dolu bir halde suya eğilince aksini gördü; iki haftadır ilk kez. Durakladı.

Saçları uzamıştı. Çıkan sakalına rağmen yüzü de incelmiş gibiydi. Zayıfladığı kesindi. Ama yine de iyi gördü kendini. Gözleri her zamanki gibi keskin bakışlıydı; sanki birine duyduğu sevgiyi kabul ediyormuşçasına sudaki aksine gülümsedi.

Sakalını pek sevmemişti ama. Gidip usturasını aldı.

Teğmen traş olurken derisini düşünmedi. Derisi hep aynıydı. Beyazların renkleri değişik olurdu. Bazıları kar gibi beyazdı.

Teğmen Dunbar ise insanın gözlerini kamaştıracak kadar beyazdı.

4

Hırçın Kuş şafak sökmeden ayrıldı kamptan. Kimsenin ona bir şey demeyeceğini biliyordu. Yaptıkları için bir neden göstermek zorunda değildi. Eğer başarılıysa tabii. Başarısız hareketler felakete yol açardı. Kendisi yeni olmasına, sadece bir yıllık bir büyücü olmasına rağmen, şimdiye kadar yaptıkları hiç kötülük getirmemişti.

Hatta başarılıydı bile. İki küçük mucize yaratmıştı. Kabilenin günlük yaşamında yönetici olarak rolü vardı, biraz büyücülük yapar, sonu gelmeyen günlük toplantılara katılırdı. İki karısı ve dört çocuğunu geçindirme dışındaydı bütün bu işleri. Ve bir gözüyle bir kulağı bu arada hep Büyük Ruh'a çevrili olurdu; hep dinler, hep en küçük bir ses ya da işaret için tetikte olurdu.

Hırçın Kuş sayısı pek fazla olan görevlerini şerefle omuzlamıştı ve herkes bilirdi bunu. Onu tanıdıkları için bilirlerdi. Hırçın

Kuş bencillik nedir bilmezdi ve nereye gitse büyük saygı görürdü.

Erken kalkanlardan bazıları onun bu ilk sabah nereye gittiğini merak etmiş olabilirlerdi, ama bunu sormak akıllarına bile gelmemişti.

Hırçın Kuş özel bir görev üstünde değildi. Kırlara kafasını toplamak için çıkmıştı. Kıştan yaza, yazdan kışa büyük taşınmalardan nefret ederdi. O büyük gürültü dikkatini dağıtırdı. Büyük Ruh'a çevirdiği kulağının ve gözünün dikkatini dağıtırdı; uzun yürüyüşten sonra bu sabah kamp kurma gürültüsüne asla tahammül edemeyeceğini biliyordu.

O yüzden en iyi atını alıp ırmağa doğru gitmişti. Suyu birkaç mil izledikten sonra çocukluğundan beri bildiği alçak bir tepeye vardı.

Burada oturup kırların kendisine açılmasını bekledi; açılınca da çok memnun oldu. Kırları hiç bu kadar iyi görmemişti. Bolluk içinde geçecek bir yaz için bir sürü işaret vardı ortalıkta. Düşmanlar da olacaktı kuşkusuz, ama kabile şimdi çok güçlüydü. Hırçın Kuş gülümsemesini tutamadı. Çok zengin bir mevsim geçireceklerdi.

Bir saat sonra bile sevinci azalmamıştı. Bu güzel topraklarda biraz gezeceğim, dedi Hırçın Kuş atını doğmakta olan güneşe çevirirken.

5

Dunbar battaniyelerinin ikisini de suya batırdıktan sonra hatırladı tokmaklaması gerektiğini. Görünürlerde bir tek kaya parçası bile yoktu.

Islak battaniyeleri ve diğer eşyalarını göğsüne bastıran acemi çamaşırcı Teğmen Dunbar çıplak ayaklarının ucuna basarak ırmağın aşağısına doğru yürüdü.

Az sonra üzerinde çalışacağı düz bir kaya bulmuştu. Sabunu iyice köpürttükten sonra bütün acemiler gibi korkarak sürtmeye başladı battaniyeye.

Ama yavaş yavaş işe alışmıştı. Sabunlayıp dövdüğü ve sıktığı her parçadan sonra kendine güveni artıyordu; sonunda usta bir çamaşırcının dikkatiyle olmasa bile kararlılığıyla uçar gibi çalışmaya başladı.

Burada geçirdiği iki haftada ayrıntılar kendisi için önem kazanmıştı, o yüzden iyi olmadığını bildiği ilk parçaları birer kez daha yıkadı.

Yamacın ortasındaki bir meşeye asmıştı çamaşırlarını. Güneşi bol, rüzgârı az, güzel bir yerdi çamaşır kurutmak için. Yine de kuruması epey zaman alacaktı ve tütününü yanına almayı unutmuştu.

Teğmen beklememeye karar verdi.

Karakola doğru yürümeye başladı.

6

Hırçın Kuş onların sayıları hakkında insanın keyfini kaçıran şeyler işitmişti. Kuşlar kadar çok olduklarını birkaç kez duymuş ve bu da onu çok rahatsız etmişti.

Ama gördüğü kadarıyla ağzı kıllılar insanda yalnızca acıma duygusu uyandırıyorlardı.

Çok zavallı bir türe benziyorlardı.

Karakoldaki o zavallı askerlerin malları çoktu ama başka hiçbir şeyleri de yoktu. İyi ateş edemiyorlar, kocaman ve hantal atlarına iyi binemiyorlardı. Beyaz adamın savaşçılarıydı ama hiç de uyanık değillerdi. Atlarını almak çalılardan böğürtlen koparmak kadar kolay olmuştu.

Bu beyaz insanlar Hırçın Kuş için esrar doluydular. Onları düşününce kafası karışıyordu.

Kaledeki askerler örneğin. Aileleri yanlarında değildi. Ve en büyük şefleri de yanlarında yoktu. Büyük Ruh herkesin görebileceği gibi ortalıkta dolaşırken onlar kâğıda yazılı şeylere tapıyorlardı. Ve o kadar da pistiler ki. Kendilerini temiz tutmayı bilmiyorlardı.

Hırçın Kuş bu ağzı kıllıların bir yıl bile nasıl dayanabildiklerini anlamıyordu. Oysa çok çoğaldıkları söyleniyordu. Hiçbir şey anlamıyordu.

Hırçın Kuş kalenin yakınına kadar gitmeyi düşündüğünde başlamıştı bunları aklından geçirmeye. Askerlerin gittiklerinden emindi, ama yine de gidip bir bakacaktı. Şimdi de atının üstünde ovanın ilersine bakarken kalede bir değişiklik farketti. Beyaz adamın kalesi temizdi. Büyük bir hayvan postu dalgalanıyordu rüzgârda. Ağılda küçük ama iyi bir at vardı. Başka hareket yoktu. Ses de. Kale ölmüş olmalıydı. Ama biri onu canlı tutmuştu.

Hırçın Kuş atını dehledi.

Yakından görmeliydi bunu.

7

Teğmen Dunbar ırmak boyunca yürürken hiç acele etmiyordu. Görecek o kadar çok şey vardı ki.

Üzerinde elbiseleri olmadığı zaman kendini daha az göze batar hissetmesi çok garipti doğrusu. Belki işin aslı da buydu ya. Her bir küçük bitki, her bir küçük böcek ilgisini çekiyor gibiydi. Her şey şaşırtıcı derecede canlıydı.

Pençeleri arasında bir sincap taşıyan kırmızı kuyruklu bir şahin başının bir iki metre üstünden uçtu.

Dunbar bir ağacın gölgesinde soluklanırken bir porsuğun suyun hemen yanında yuva kazmasını seyretti. Porsuk arada bir durup çıplak teğmene bakıyor, sonra kazmaya devam ediyordu.

Dunbar kaleye yaklaşınca yine durup iki sevgilinin sarmaş

dolaş halini seyretti. Bir çift su yılanı ırmağın sığlığında heyecanla birbirlerine sarılmışlardı ve bütün âşıklar gibi, teğmenin gölgesinin suya düşmesine rağmen dünyayı umursamıyorlardı bile.

Dunbar kendini kırların gerçek bir evladı gibi hissederek yamaçtan yukarı yürüdü.

Başı tepe çizgisini aşmıştı ki, kestane rengi atı gördü.

Aynı anda tentenin altındaki gölgelikte süzülen gölgeyi farketti. Bir an sonra gölge güneşe çıktı ve Dunbar hemen çömelip tepenin altındaki bir oyuğa saklandı.

Bacakları tutmaz olmuştu, şahip olduğu tek duyu işitmekmiş gibi kulakları büyümüştü sanki.

Bir yandan kapalı gözlerinin önünden çeşitli resimler akıp gidiyordu. Saçaklı pantolon. Boncuklu mokasen. Üzerinden saçlar sarkan bir balta. Enseden aşağı inen gür ve parlak saçlar. Kara gözler. İri burun. Kil rengi ten. Başının arkasında sallanan tüy.

Bunun bir kızılderili olduğunu biliyordu, ama asla böyle vahşi bir şey beklememişti ve kafasına bir darbe yemiş gibi olmuştu.

Dunbar kayanın altında, kalçaları toprağa değerek çömelmiş beklerken alnında soğuk ter damlaları birikti. Gördüğünü anlayamıyordu. Bir daha bakmaya da korkuyordu.

Bir at kişnemesi duyunca cesaretini toplayıp başını kaldırdı.

Kızılderili ağıldaydı. Cisco'ya doğru yürüyordu. Elinde bir ip vardı.

Teğmen Dunbar bunu görünce hareketsizliği birden eridi gitti. Düşünmeyi falan bir yana atıp ayağa fırladı. Sesi sessizlikte bir el silah gibiydi.

«Hey! Ne yapıyorsun orada!»

8

Hırçın Kuş havaya fırladı.

Ödünü patlatan sesi görmek için dönünce yaşamının en garip şeyiyle karşı karşıya kalmıştı.

Çıplak bir adam. Yumrukları sıkılı, çenesi kasılı ve derisi insanın gözlerini kamaştıracak derecede beyaz bir adam ona doğru yürüyordu.

Hırçın Kuş korkuyla gerilerken sendeledi, doğruldu ve ağılın çitinden atladığı gibi atına koştu, sanki şeytan kovalıyormuşçasına arkasına bakmadan uzaklaştı oradan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

27 Nisan 1863

İlk kez vahşi bir kızılderili gördüm.

Bir tanesi kaleye kadar gelip atımı çalmaya çalıştı. Ama beni görünce korkup kaçtı. Bölgede daha kaç tane olduğunu bilmiyorum ama bir tane görüldüğüne göre daha başkaları da olmalı.

Yeni bir ziyarete karşı hazırlanıyorum. Yeterli bir savunma yapamam ama geldiklerinde büyük bir etki yaratmaya çalışacağım.

Hâlâ yalnızım; askerler gelmezse her şey kaybedilebilir.

Rastladığım adam çok gösterişliydi.

Tgm. John J.Dunbar, ABD

Dunbar bundan sonraki iki günü güçlülük ve dengelilik izlenimi vermeye yönelik adımlar atarak geçirdi. Bir tek insanın bir düşman sürüsünün saldırısına hazırlanması çılgınca görünebilirse de, teğmenin sahip olduğu belirli bir karakter gücü elinde çok az şey varken çok çalışmasına olanak tanıyordu. Bu iyi bir huydu ve onun iyi bir asker olabilmesini sağlıyordu.

Kalenin herhangi bir adamıymış gibi yapıyordu hazırlıkları-

nı. İlk işi yiyecekleri saklamaktı. Tümünü gözden geçirip sadece en önemlilerini ayırdı. Diğerlerini büyük bir titizlikle kalenin çevresinde açtığı çukurlará gömdü.

Araç gereci, gazyağını, birkaç fıçı çiviyle diğer çeşitli inşaat malzemesini eski uyku deliklerinden birine istif etti. Sonra deliği bir parça brandayla örttü, brandanın üstüne birkaç metre toprak yığdı ve uzun saatler çalışma sonunda tümüne yamacın doğal bir parçası görünümünü vermeyi başardı.

İki kutu tüfekle yarım düzine barut fıçısını ve mermileri ortaya çıkardı sonra. Avluda iki metreye iki metre bir çukur kazdı, tüfek ve cephanesini oraya gömdü. Sonra üzerini yeniden toprakla örtüp en keskin bir gözün seçemeyeceği kadar dikkatle, başka yerden aldığı çimenli toprakla kapladı. Gizli yeri de toprağa diktiği bir bufalo kemiğiyle işaretledi.

Depoda bulduğu iki Amerikan bayrağını da ağıldan söktüğü iki direğe bağladı ve direklerin birini deponun, diğerini kendi kulübesinin üstüne dikti.

Öğleden sonrası gezintileri artık kalenin çevresinde kısa keşif nöbetlerine dönüşmüştü.

Çifte Çorap her zaman olduğu gibi tepedeki yerinde göründüyse de, Dunbar onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldü.

Artık hep üniformalı dolaşıyor, çizmelerini ayna gibi parlatıyordu. Her gün traş da oluyordu. Yanında bir tüfek, bir tabanca ve mermi olmadan ırmağa bile gitmiyordu.

İki günlük hummalı çalışmadan sonra olabildiğince hazırdı artık.

29 Nisan 1863

Burada bulunduğum artık rapor edilmiş olmalı. Aklıma gelen her türlü hazırlığı yaptım. Bekliyorum.

Tgm. John J. Dunbar, ABD

2

Ama Teğmen Dunbar'ın Sedgewick Kalesi'nde bulunduğu kimseye söylenmiş değildi. Hırçın Kuş, Kar Gibi Parıldayan Adam'ı kafasının içine hapsetmişti. Gördüğü şeyle müthiş huzuru kaçan büyücü iki gün hiç dışarı çıkmayıp ilk başlarda bir karabasan hayali sandığı şeyin anlamını çözmeye çalıştı.

Ancak uzun uzun düşündükten sonra gördüğünün gerçek olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Bir bakıma bunu kabul etmesi daha başka sorunlar yaratmıştı. Adam gerçekti. Canlıydı. Oradaydı. Hırçın Kuş, Kar Gibi Parıldayan Adam'ın her nasılsa kabilenin yazgısına bağlı olması gerektiği sonucuna varmıştı. Yoksa Büyük Ruh onun görüntüsünü kendisine gösterme zahmetine girmezdi.

Hırçın Kuş bunun anlamını çözme görevini üstlenmişti ama ne kadar uğraştıysa da bir yere varamadı. Daha önce hiç bilmediği bir huzursuzluk içindeydi şimdi.

Hırçın Kuş'un Sedgewick Kalesi'nden dönüşünde karıları ona bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Kocalarının gözlerindeki ifadenin değiştiğini görebiliyorlardı. Ama kadınlar ona daha fazla yakınlık gösterme dışında hiçbir şey belli etmeden işlerine devam ettiler.

3

Hırçın Kuş gibi, kabile içinde sözü geçen bir avuç insan daha vardı. Bunların hiçbiri On Ayı kadar etkili değildi. On Ayı altmış yaşında, çok saygın bir insandı; sertliği, aklı ve kabileyi yöneten şaşılacak derecede sağlam eli dışında, talih rüzgârlarının ne yandan eseceğini bilmekteki yeteneğiyle de tanınmıştı.

On Ayı ilk bakışta anlamıştı önemli bir kişi olarak gördüğü Hırçın Kuş'a bir şeyler olduğunu. Ancak o da bir şey demedi.

Beklemek ve izlemek onun çok işine yarayan bir huyuydu.

Ama ciddi bir şey olmuş olacağını düşünen On Ayı ikinci günün sonunda Hırçın Kuş'un evine geçerken şöyle bir uğradı.

Yirmi dakika kadar sessizce büyücünün tütününü içerek önemsiz şeylerden söz ettiler.

On Ayı tam sırasını kollayıp konuşmayı genel bir soruyla başka bir yöne çekiverdi. Hırçın Kuş'a ruhsal açıdan yazın neler getirebileceğini sordu.

Büyücü fazla ayrıntıya girmeden işaretlerin çok olumlu olduğunu anlattı. İşi hakkında ayrıntılı konuşmayan bir büyücü On Ayı için kuşkulanılacak biriydi. Kendisinden bir şeyler gizlendiğinden emindi artık.

On Ayı tam bir diplomat ustalığıyla olumsuzluk gösterebilecek işaretleri sordu.

İki adam göz göze geldiler. On Ayı en yumuşak bir biçimde onu tuzağa düşürmüştü.

«Bir tane var,» dedi Hırçın Kuş.

Hırçın Kuş bunu söyler söylemez büyük bir rahatlama hissetmişti. Sanki bağlı elleri aniden çözülüvermişti. Ondan sonrası kolaydı artık: atla gezinti, kale, güzel at, Kar Gibi Parıldayan Adam.

Büyücünün sözü bitince On Ayı piposunu bir daha yakıp uzun uzun düşündü.

«Tanrıya benziyor muydu?»

«Hayır. İnsana benziyordu,» dedi Hırçın Kuş. «İnsan gibi yürüyordu, insan gibi sesi vardı. İnsan biçimindeydi. Cinsiyet organı bile insanınki gibiydi.»

«Beyaz adamın çıplak dolaştığını hiç duymamıştım,» dedi On Ayı. Birden kuşkulandı. «Derisi gerçekten güneşi yansıtıyor muydu?»

«İnsanın gözlerini yakıyordu.»

İki adam bir daha sessizliğe gömüldüler.

On Ayı ayağa kalktı.

«Şimdi gidip bunu düşüneceğim.»

4

On Ayı çadırından herkesi kovalayıp bir saat tek başına oturup Hırçın Kuş'un anlattıklarını düşündü.

Beyaz adamları ancak birkaç kez görmüştü ve Hırçın Kuş gibi o da onların davranışlarının nasıl olacağını bilemiyordu. Sayılarının çok olduğu söylendiği için dikkatle gözlenmeleri ve her nasılsa denetim altına alınmaları gerekiyordu; ancak şimdiye kadar insana başağrısı olmanın dışında bir zararları görülmemişti.

On Ayı onları düşünmekten hoşlanmazdı.

Bir ırk nasıl bu kadar karışık olabilir, diye düşündü.

Ama konudan ayrılıyordu. On Ayı hemen kendini suçladı. Gerçekte beyaz adam hakkında ne biliyordu? Hiçbir şey... Bunu da kabul etmek zorundaydı.

Kaledeki bu garip yaratık. Belki de bir ruhtu. Belki de başka tür bir beyaz adamdı. Hırçın Kuş yepyeni bir ırkın ilkini görmüş olabilirdi.

Yaşlı reis kafası taşacakmış gibi dolunca içini çekti. Yaz avlarıyla birlikte yapacak o kadar çok şey vardı ki. Şimdi de bu iş çıkmıştı.

Bir karara varamadı.

On Ayı meclisi toplamaya karar verdi.

5

Meclis güneş batmadan önce toplanmasına rağmen gece geç saatlere kadar sürmüştü. Köylüler, özellikle de gençler küçük küçük gruplar halinde toplanıp büyüklerinin böyle neyi tartıştıklarını konuşmaya başladılar.

Toplantı bir saatlik bir sohbetten sonra açıldı. Hırçın Kuş hikâyesini anlattı. Sözü bitince On Ayı arkadaşlarının fikirlerini sordu.

Fikirler çok ve farklıydı.

Saçı Rüzgârlı aralarında en genç olmasına rağmen, heyecanlı ama denenmiş bir savaşçıydı. Hemen bir grup gönderilmesi fikrindeydi, beyaz adamı oka tutacak bir grup. Eğer tanrı ise okların bir etkisi olmayacaktı. Ama ölümlü ise o zaman kaygılanacak bir ağzı kıllı daha eksilmiş olurdu. Saçı Rüzgârlı bu gruba önderlik etmeye hazırdı.

Ancak diğerleri onun bu önerisini kabul etmediler. Bu adam bir tanrıysa, o zaman ona ok atmak iyi bir fikir değildi. Ve bir beyaz adamın öldürülmesi hafife alınmamalıydı. Ölü bir beyaz adam arkasından bir sürü canlı beyaz adam getirirdi.

Boğa Boynuzu tutucu olarak bilinirdi. Onun cesaretine kimsenin bir diyeceği yoksa da, genellikle çoğu konuda tedbirli davranmaktan yana olduğu doğruydu. O basit bir öneride bulundu. Kar Gibi Parıldayan Adam'la konuşmak üzere bir heyet gönderilmeliydi.

Saçı Rüzgârlı, Boğa Boynuzu'nun epey uzun süren konuşmasını bekledi. Sonra bir intikam duygusuyla bu fikri ele aldı. Konuşmasına kimsenin itiraz etmeye cesareti yoktu. Comanche'ler bir tek zayıf beyaz adamın orada ne aradığını sormak için saygın savaşçılar göndermezlerdi.

Bundan sonra pek konuşan olmadı; konuşma yeniden başladığında av için hazırlık ve diğer kabilelere savaş birlikleri gönderme olasılığı gibi başka konulara geçildi. Kabile büyükleri daha bir saat kabilenin geleceğini etkileyecek olan söylentiler ve gerçek bilgiler üzerinde durdular.

Sonunda beyaz adam konusunda ne yapacaklarına geldiklerinde On Ayı'nın gözleri kapanıyor, başı öne düşüyordu. O gece daha fazla konuşmanın bir anlamı yoktu. Çadırından çıktıklarında yaşlı adam horlamaya başlamıştı bile.

Konu çözümlenemeden kaldı.

Ama bu bir şeyler yapılmayacağı anlamına gelmezdi.

Boğa Boynuzu'nun on dört yaşındaki oğlu o gece babasının mecliste konuşulanları kendilerini ziyarete gelen bir amcasına an-

latmasına kulak misafiri oldu. Kaleyi ve Kar Gibi Parıldayan Adam'ı ve Hırçın Kuş'un on ata bedel dediği o küçük ve güzel hayvandan söz edildiğini duydu. Çocuğun hayalleri alevlenmişti.

Boğa Boynuzu'nun oğlu kafasında bu bilgi olduğu halde o gece uyuyamazdı, onun için bir ara çadırdan kaçıp en iyi iki arkadaşına konuyu açmaya koştu.

Beklediği gibi Kurbağa Sırtı ile Çok Gülen ilk başta nazlandılar. Bir tek at vardı. Bir at üçe nasıl bölünürdü? Adam başına bir şey kalmazdı ki. Hele oralarda bir beyaz tanrının bulunması olasılığı varken. Düşünecek çok şey vardı doğrusu.

Ancak Boğa Boynuzu'nun oğlu bu itirazlara hazırlıklıydı. O her şeyi düşünmüştü. Zaten işin en iyi yanı beyaz tanrıydı. Arkadaşları savaşmak istiyorlardı ya. Zamanı gelince deneyimli savaşçılara katılmayacaklar mıydı? Ve bir savaş görme olasılıkları pek zayıf değil miydi? Kendilerini gösterecek fırsatı pek bulamayacakları doğru değil miydi?

Ama beyaz bir tanrıya karşı çıkmak. Bir tanrıya karşı üç çocuk. Çok büyük bir şeydi bu. Haklarında şarkılar düzülecekti. Bunu başarırlarsa çok yakında onu bunu izleyecekleri yerde kendileri savaşçılara önderlik ederlerdi.

Ve de at. Eh, ata Boğa Boynuzu'nun oğlu sahip olacaktı, ama onlar da binebilirlerdi. İsterlerse yarışa bile girerlerdi onunla.

Bunun esaslı bir plan olmadığını kim söyleyebilirdi?

Üç çocuk ırmağın karşı yakasına geçip sürüden üç iyi at alırlarken yürekleri de ağızlarına gelmişti. Atları yedeklerine alarak yayan çıktılar köyden.

İyice uzaklaşınca atlarına bindiler, hayvanları dörtnala kaldırarak yüreklerini güçlendirmek için şarkılar söylemeye başladılar.

6

Teğmen Dunbar iki gece tam bir asker gibi kulakları kirişte uyudu.

Ancak gelen çocuklar heyecan arayan haylazlar değillerdi. Comanche'ydiler ve genç yaşamlarının en ciddi eylemini yapıyorlardı.

Teğmen Dunbar onların geldiğini duymadı bile.

Nal sesleri ve çocukların naralarıyla uyandı. Ama kulübenin kapısına çıktığında ortalıkta sadece gecenin boşluğunda kaybolan bazı sesler vardı.

7

Çocuklar dörtnala sürüyorlardı atlarını. Her şey kusursuz geçmişti. Atı almak çok kolay olmuştu ve en iyisi, beyaz tanrıyı görmemişlerdi.

Ama riske girmek istemiyorlardı. Tanrılar, hele kızdıklarında, inanılmaz şeyler yaparlardı. Çocuklar birbirlerini kutlamak için durmadılar bile. Köyün güvenliğine varana kadar yavaşlamamak üzere sürdüler atlarını.

Ancak kaleden iki mil kadar uzaklaşmışlardı ki, Cisco kendi iradesini kullanmaya karar verdi. Bu çocuklarla gitmek istemiyordu.

Cisco birden döndüğünde uçar gibi gitmekteydiler. Boğa Boynuzu'nun oğlu alçak bir dala çarpmış gibi savruldu atından.

Kurbağa Sırtı ve Çok Gülen atı kovalamaya çalıştılarsa da, Cisco uzun yedek ipini ardından dalgalandırarak uçar gibi koşuyordu. Gerçekten hızlı bir hayvandı ve hızı kesilmeye yüz tuttuğunda dayanıklılığı onun yerine geçti.

Kızılderili atları dinlenmiş olsalardı bile ona yetişemezlerdi.

8

Dunbar kahve güğümünü ocağa sürüp asık suratla ateşin başına oturmuştu ki, Cisco birden görünüverdi.

Teğmen şaşırmaktan çok ferahlamıştı. Atının çalınması onu öfkeden çılgına çevirmişti. Ama Cisco daha önce iki kere çalınmıştı ve ikisinde de sadık bir köpek gibi geri gelmenin bir yolunu bulmuştu.

Teğmen Dunbar Comanche'lerin ipini topladı, hayvanın yaralanmadığından emin olmak için iyice kontrol etti ve ufuk doğuda pembeleşirken atını ırmağa su içmeye götürdü.

Dunbar ırmak kıyısında oturmuş suyu seyrediyordu. Derenin küçük balıkları suyun yüzeyine konan gözle görülmeyecek kadar küçük sinekleri avlamaya başlamışlardı. Teğmen birden kendini bir sinek kadar çaresiz hissetti.

Kızılderililer atını çaldıkları kolaylıkla onu öldürebilirlerdi de.

Ölmek fikri canını sıkıyordu. Bu öğleden sonra bile ölebilirim, diye düşündü.

Ama onu en çok rahatsız eden bir böcek gibi ölmekti.

Eğer ölecekse bunun yatağında olmayacağına karar verdi orada.

Bir şeylerin harekete geçtiğini biliyordu; kendisini tüylerini ürpertecek kadar etkileyebilen bir şey. O kırların evladı olabilirdi, ama bu kabul edildiği anlamına gelmezdi. Okula gelen yeni çocuk gibiydi. Hepsinin gözleri onun üstünde olacaktı.

Cisco'yu yamaçtan yukarı çıkarırken hâlâ sırtı ürperiyordu.

9

Boğa Boynuzu'nun oğlunun kolu kırılmıştı.

Üç sözde savaşçı köye girer girmez oğlan Hırçın Kuş'a teslim edildi.

Boğa Boynuzu'nun oğlunun kolunun kırıldığını anladıkları anda çocuklar kaygılanmaya başlamışlardı. Hiçbiri yaralanmamış olsaydı başarısız baskınlarını gizli tutabilirlerdi. Ama hemen sorguya çekilmişlerdi ve oğlanlar da yalana başvurabilirlerdi ama Comanche'ydiler. Comanche'ler kolay kolay yalan söylemezlerdi. Comanche çocukları bile.

Hırçın Kuş koluna bakarken Boğa Boynuzu'nun oğlu da babası ve On Ayı'nın yanında olanları anlattı.

Çalıntı bir atın kurtulup evine dönmesi rastlanmadık bir şey değildi, ama karşılarında bir ruh bulunması olasılığı varken at olayı büyük önem kazandı; yaşlılar yaralı çocuğu titizlikle sorguya çektiler.

Çocuk atın bir ruh olmadığını ve bilerek ellerinden kaçtığını söyleyince yaşlılar gözle görünür bir şekilde ciddileştiler.

Yeni bir meclis toplandı.

Bu kez herkes konuyu biliyordu; çocukların serüveni bir anda tüm kabileye yayılmıştı. Köyün kolay etkilenen bazı kişileri çevrede bir tanrı olabileceğini duyunca korkuya kapıldılarsa da, büyük bir çoğunluk On Ayı'nın meclisinin bir çözüm bulacağından emin olarak işlerine devam ettiler.

Yine de herkes heyecanlıydı.

İçlerinden sadece biri gerçekten korkuyordu.

ONUNCU BÖLÜM

1

Kadının adı Sıkılı Yumruk'tu.

Bir yaz önce beyaz askerlerin bölgeye geldikleri öğrenilince de korkmuştu. Kabile, birkaçını ıssız yerlerde öldürme dışında ağızları kıllılarla karşılaşmış değildi. Kadın onlara hiç rastlamayacaklarını umuyordu.

Geçen yaz beyaz askerlerin atları çalındığında Sıkılı Yumruk korkup kaçmıştı. Beyaz askerlerin köye geleceklerinden emindi. Ama gelmemişlerdi.

Yine de, beyaz askerlerin atları olmadan bir şey yapamayacaklarına karar verilene kadar diken üstünde oturmuştu. Ancak bundan sonra biraz rahatlayabilmişti. Ama tüm yaz boyunca kendisini izleyen o müthiş korku bulutundan ancak oradan ayrılıp kışlık yurtlarına giderlerken kurtulmuştu.

Şimdi yine yaz gelmişti; kışlık yurtlarından ayrılıp yola düştüklerinde ağızları kıllıların gitmiş olmaları için dua etmişti. Gelgelelim duaları kabul edilmemişti ve işte yine günleri her saat artan bir sıkıntıyla dolmaya başlamıştı.

Comanche'ler içinde bir tek o biliyordu beyaz adamın tanrı olmadığını. Ama Hırçın Kuş'un hikâyesine çok şaşmıştı. Bir tek çıplak beyaz adam mı? Buralarda hem de? Comanche'lerin yurdunda? Çok anlamsızdı bu. Ama önemi yoktu. Nedenini bileme-

diği halde onun tanrı olmadığından emindi.

Hikâyeyi o sabah aybaşı kanaması gören kadınlara ayrılmış olan ayda-bir-kere kulübesine giderken duymuştu. Yolda kocasını düşünüyordu. Onu özleyeceği için kulübeye gitmekten hoşlanmazdı. Kocası yürekli, yakışıklı, eşi bulunmaz bir erkekti. Örnek bir kocaydı. Ona bir kez olsun el kaldırmış değildi, çocuklarının biri doğum sırasında, diğeri birkaç haftalıkken ölmüş olduğu halde başka bir kadın almamakta inatla direnmişti.

Herkes bir kadın daha almasını söylemişti. Sıkılı Yumruk bile önermişti bunu. Ama kocası, «Sen bana yetersin,» demişti. O da bir daha bundan söz etmemişti. Kalbinin derinliklerinde erkeğinin sadece onunla mutlu olmasından gurur duyuyordu.

Şimdi de çok özlüyordu erkeğini. Kışlık yurtlarından ayrılmadan önce kocası büyük bir savaşçı grubunu alıp Ute'lerle savaşa gitmişti. Aradan geçen bir ay içinde ne ondan ne öteki savaşçılardan bir haber alabilmişlerdi. Kocasından ayrı olduğu için ayda-bir-kere kulübesine gitmek şimdi her zamanki kadar güç gelmiyordu. O sabah gitmek için hazırlanan genç Comanche kadını yakın bir iki dostunun da kendisiyle birlikte olacakları için çok memnundu. Onların yanında zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaktı bile.

Ancak kulübeye giderken Hırçın Kuş'un o garip hikâyesini duymuştu. Sonra da o aptalca baskın hikâyesini. Sıkılı Yumruk'un sabahı yüzünde patlayıvermişti. Demirden bir battaniye gibi büyük bir sıkıntı çökmüştü omuzlarına. Ayda-bir-kere kulübesine büyük bir sarsıntı geçirmiş olarak girdi.

Ama Sıkılı Yumruk çok güçlüydü. Zekâyla pırıldayan ela gözlerinden hiçbir şey belli olmuyordu dikiş dikip arkadaşlarıyla çene çalarken.

Kadınlar tehlikeyi biliyorlardı. Tüm kabile biliyordu. Ama o konuda konuşmanın bir yararı yoktu. Bu yüzden de kimse konuşmuyordu.

Tüm öğleden sonrası boyunca kadın sırtındaki ağır battaniyeyi kimselere göstermeden kulübenin içinde dolandı durdu.

Sıkılı Yumruk yirmi altı yaşındaydı.

On iki yıldır Comanche'ydi.

Ondan önce ise beyazdı.

Ondan önce.... neydi?

Adını çok ender olarak, beyazlar hakkında düşünmesi kaçınılmaz olduğunda düşünürdü. O zaman, bilemediği bir nedenle, adı birden karşısında beliriverirdi.

Evet, diye düşündü Comanche dilinde, hatırladım. Daha önce Christine'dim ben.

Sonra geçmişi düşününce hep aynı şey olurdu. Sanki eski, sis gibi bir perdenin arasından geçer ve iki dünyası bir olur, eskisi yenisine karışırdı.

Teni yıllar boyunca esmerleşmiş ve görünüşüne gerçek bir yabanıllık gelmişti. Ama iki hamilelik geçirmesine rağmen hâlâ beyaz bir kadının vücuduna sahipti. Omuzlarından aşağı uzamayan ve ne yaparsa yapsın, düzleşmeyen saçlarında hâlâ kesin bir kızıllık vardı.

Sıkılı Yumruk büyük korkusunda haklıydı. Bundan asla kaçamayacaktı. Bir beyaz gözü için ayda-bir-kere kulübesindeki kadında bir gariplik olacaktı. Tümüyle kızılderili olmayan bir şey. Ve aradan bunca yıl geçmesine rağmen kendi halkının bilmiş gözlerinde de tümüyle kızılderili olmayan bir şey vardı onda.

Korkunç ağır bir yüktü bu, ancak Sıkılı Yumruk bundan değil yakınmak, asla söz bile etmezdi. Yükünü sessizce ve büyük bir yüreklilikle taşırdı kızılderili yaşamının her günü. Bunun için çok büyük bir nedeni vardı.

Sıkılı Yumruk olduğu yerde kalmak istiyordu.

Çok mutluydu çünkü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

1

On Ayı'nın toplantısı bir kararla sonuçlanmamıştı, ancak bu sık sık olan bir şeydi.

Kritik bir toplantı çoğunlukla kararsızlıkla biter ve böylece kabilenin politik yaşamında yeni bir dönemin başlamakta olduğunu gösterirdi.

İnsanlar böyle zamanlarda, isterlerse bağımsız eylemlere geçebilirlerdi.

2

Saçı Rüzgârlı ikinci bir planın kabul edilmesi için çok çalışmıştı. Hemen gidip beyaz adama zarar vermeden atı almalıydılar. Ama bu kez çocukların yerine yetişkinler gitmeliydi. Meclis onun ikinci fikrini reddetmişse de, Saçı Rüzgârlı hiçbirine kızgın değildi.

Tüm fikirleri dikkatle dinleyip kendi çözümünü sunmuştu. Çözümü kabul edilmemişti, ancak aleyhinde sürülen fikirler Saçı Rüzgârlı'yı planının zayıf olduğuna inandırabilmiş değildi.

Kendisi saygın bir savaşçıydı ve her saygın savaşçı gibi büyük bir hakkı vardı.

Canının istediğini yapabilirdi.

Meclis inatçı olsaydı ya da kendisi planını uygulayıp başarısızlığa uğrasaydı, kabileden atılma olasılığı vardı.

Saçı Rüzgârlı bunu da düşünmüştü. Meclis ısrarlı olmamıştı; fikirler çok karışıktı. Kendisine gelince... eh, Saçı Rüzgârlı o güne kadar pek başarısız sayılmazdı.

Böylece toplantı biter bitmez gidip arkadaşlarını aramış ve hepsine aynı şeyi söylemişti.

«O atı çalmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?»

Arkadaşlarının hepsi de soruya başka bir soruyla karşılık vermişti.

«Ne zaman?»

Ve Saçı Rüzgârlı da hepsine aynı yanıtı vermişti.

«Şimdi.»

3

Küçük bir gruptu. Beş kişi.

Köyden çıkarken acele etmediler. Ama bu neşeliler demek değildi.

Asık suratlarla gidiyorlardı, uzak bir akrabanın cenazesine giden ifadesiz yüzlü insanlar gibi.

Saçı Rüzgârlı atı almaya giderlerken onlara ne yapacaklarını söylemişti.

«Atı alacağız. Dönüşte gözümüzü üzerinden ayırmayacağız. Çevresini sarmış olarak gideceğiz. Beyaz adamı görürseniz ateş etmeyin, tabii önce o size ateş etmedikçe. Konuşmak isterse karşılık vermeyin. Atı alınca bakalım neler olacak.»

Saçı Rüzgârlı kimseye itiraf etmedi ama kaleyi gördüklerinde içinde bir rahatlama hissetmişti.

Ağılda bir at vardı, hem de güzel bir at.

Ama beyaz adamdan eser yoktu.

4

Beyaz adam öğleden önce yatmış ve birkaç saat uyumuştu. Öğleden sonra uyandığında yeni fikrinin işe yaradığını görerek sevindi.

Teğmen Dunbar artık gündüzleri uyuyup geceleri ateş başında beklemeye karar vermişti. Cisco'yu çalanlar şafak sökmesine yakın gelmişlerdi; duyduğu hikâyelerden de kızılderililerin saldırmak için bu saatleri seçtiklerini biliyordu. Böylece geldiklerinde uyanık olacaktı.

Uzun uykudan sonra epey sersemlemiş gibiydi. Çok da terlemişti. Vücudu yapış yapıştı. Suya girip serinlemesi iyi olacaktı.

İşte beş atlı dörtnala geldiklerinde teğmen omuzlarına kadar suya girmiş, başını sabunluyordu.

Hemen sudan fırladı ve içgüdüsel olarak pantolonuna uzandı. Ama sonra pantolonu atıp iri tabancasını alarak tepeye tırmandı.

5

Cisco ile uzaklaşırlarken teğmeni iyice gördüler.

Vücudundan sular süzülen Dunbar tepenin kenarında duruyordu. Başı beyaz bir şeyle kaplıydı. Bunları omuzları üstünden baktıklarında görmüşlerdi. Ama sadece o kadar. Saçı Rüzgârlı'nın uyarılarını unutmamışlardı. Savaşçılardan biri Cisco'nun ipini tuttu, diğerleri çevresini aldılar ve hızla çıktılar kaleden.

Saçı Rüzgârlı geride kalmıştı. Beyaz Adam kıpırdamamıştı. Hâlâ kıpırdamadan duruyordu tepenin kenarında, tabancalı eli yere sarkmıştı.

Saçı Rüzgârlı'nın umurunda değildi beyaz adam. Ama onun temsil ettiği şeyi önemsiyordu. Beyaz adam korkuyu temsil ediyordu. Çetin bir savaştan sonra savaş alanından çekilmek başka

şeydi, yüzündeki korkuyu gösterip de hiçbir şey yapmamak başka... Saçı Rüzgârlı buna izin veremeyeceğini biliyordu.

Atının dizginlerini çekti, başını çevirdi ve dörtnala teğmenin üzerine doğru gitmeye başladı.

6

Teğmen tepeden yukarı çılgıncasına koşarken tam bir askerdi. Düşmanla kapışmak için koşuyordu. Kafasında başka düşünceye yer yoktu.

Ancak tepeye vardığı anda bütün bunlar bir anda yok oldu.

Kendini suçlulara, bir çeteye, cezalandırılmayı hak etmiş hırsızlara hazırlamıştı.

Oysa karşısında bir gösteri buldu, hem de öyle soluk kesici bir eylem gösterisi ki, teğmen ilk törenini seyreden bir çocuk gibi orada durup seyretmekten başka bir şey yapamadı.

Yanından dörtnala geçen atların hızı, koşumlarından, yelelerinden ve kuyruklarından uçuşan tüyler, arkalarındaki süsler. Ve oyuncak atlara binmiş çocukların serbestliğiyle sırtlarındaki adamlar. Esmer tenleri, açıkça görülen kabarmış adaleleri. Örülmüş, parıltılı saçları, okları, mızrakları ve tüfekleri, yüzlerindeki ve kollarındaki boyalar.

Hepsi de öyle kusursuz bir uyum içindeydi ki. Atlarla binicileri kırdan geçen bir sabanın büyük bıçağıydı sanki.

Teğmenin hayal bile edemeyeceği bir renk ve hız cümbüşüydü bu. Bir tek canlı tabloda tüm savaşın kutlanan zaferiydi. Dunbar tümden göz kesilmiş, kıpırdayamıyordu.

İçinde bulunduğu sis dağılmaya başlamışken birden birinin geri gelmekte olduğunu farketti.

Rüya gören bir insan gibi uyanmaya çabaladı. Beyni komutlar gönderiyordu ama iletişim hatları bozuktu. Kılını bile kıpırdatamıyordu.

Binici hızla geliyordu, az sonra ona çarpacaktı. Teğmen Dunbar ezileceğini düşünmedi bile. Ölümü düşünmüyordu.

Düşünme yeteneğini tümden yitirmişti. Yaklaşan atın açılıp kapanan burun deliklerine bakıyordu büyülenmiş gibi.

7

Saçı Rüzgârlı teğmene on metre yaklaşınca dizginleri öyle aniden çekti ki, atı az daha yere oturuyordu. Heyecanlanan hayvan ileri fırlayarak doğruldu ve sıçrayıp dönmeye başladı. Saçı Rüzgârlı dizginleri sımsıkı tutarken altındaki bu hareketten habersiz gibiydi.

Kıpırdamadan duran çıplak beyaz adama bakıyordu. Adam gözlerini bile kırpmıyordu. Saçı Rüzgârlı onun parlak beyaz göğsünün ağır ağır inip kalktığını görüyordu ama. Adam canlıydı.

Korkmuş görünmüyordu. Saçı Rüzgârlı beyaz adamın korkusuzluğunu takdir ediyordu ama bu aynı zamanda onu huzursuz kılan bir şeydi. Adamın korkması gerekirdi. Nasıl olur da korkmazdı? Saçı Rüzgârlı kendi korkusunun geri geldiğini hissetti. Tüyleri ürperiyordu.

Tüfeğini başının üstüne kaldırarak bağırdı.

«Ben Saçı Rüzgârlı'yım!»

«Senden korkmadığımı görüyor musun?»

«Görüyor musun?»

Beyaz adam karşılık vermedi. Saçı Rüzgârlı birden bir tatmin hissetti. Bu düşmanla yüz yüze gelmişti. Çıplak beyaz adama meydan okumuş ve beyaz adam bir şey yapmamıştı. Bu kadarı yeterliydi.

Atını çevirdi ve arkadaşlarına yetişmek için dörtnala sürdü.

8

Teğmen Dunbar şaşkın şaşkın baktı uzaklaşan savaşçının ardından. Adamın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. En azından sözlerinin sesi, bir köpeğin havlaması gibi. Ne demek istedi-

ği hakkında bir fikri olmamasına rağmen savaşçının ona bir şey söylediğini anlamıştı.

Yavaş yavaş içinde bulunduğu durumdan kurtuldu. İlk hissettiği şey elindeki tabanca oldu. Çok ağırdı. Elini açıp yere attı.

Sonra ağır ağır çömeldi ve oturdu. Uzun bir süre oturdu öylece; içi boşalmış gibiydi, yeni doğmuş bir köpek yavrusu kadar güçsüzdü.

Bir süre bir daha hiç kıpırdayamayacağını düşündü, ama sonunda kalktı ve sendeleyerek kulübeye yürüdü. Son gücünü de harcayarak bir sigara sardı. Ama sigarayı içemeyecek kadar bitkindi.

Teğmen Dunbar iki üç nefes çektikten sonra uyuyakaldı.

9

İkinci kaçışta bir iki farklılık varsa da, genelde her şey eskisi gibi oldu.

Kaleden iki mil kadar uzaklaştıktan sonra beş Comanche savaşçısı yavaşlamışlardı. Arkasında ve iki yanında biniciler olduğu için Cisco kendisine kalan tek yolu seçti.

Öne fırladı.

Adamlar tam konuşmaya başlamışlardı ki, at sanki kıçına bir şey batırılmış gibi sıçradı ve ileri atıldı.

İpi tutan adam kendi atının başı üstünden yere yuvarlanmıştı. Saçı Rüzgârlı bir an Cisco'nun ardında uzanan ipi tutacak gibi olduysa da, geç kalmıştı. İp parmakları arasından kurtuldu.

Ondan sonra yapacak tek şey kovalamaydı. Comanche'lerin durumu hiç de hoş değildi. Atının üstünden fırlayan adamın yapacağı bir şey yoktu, diğer dördünün de şansları yaver gitmedi.

Birisinin bir çukura giren atının ayağı kırılmıştı. Cisco o gün bir kedi kadar çevikti; diğer iki binici onun zigzaglarına ayak uydurmak isterken atlarından düştüler.

Geriye bir tek Saçı Rüzgârlı kalmıştı. Birkaç yüz metre sürdürdü kovalamayı, ama sonunda yakalayamayacağı bir şey yüzünden en sevdiği atını kaybedeceğini anlayınca o da hayvanın ardını bıraktı.

Atı soluklanırken Saçı Rüzgârlı Cisco'nun kale yönünde koşmakta olduğunu gördü. Hırçın Kuş haklıydı belki de. Bu at tılsımlı bir insana ait tılsımlı bir hayvan olabilirdi.

Geri dönerken arkadaşlarına rastladı. Saçı Rüzgârlı'nın başarısız olduğu belliydi, o yüzden hiçbiri ne olduğunu sormadı.

Kimse de konuşmadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

1

Saçı Rüzgârlı'yla diğerleri köyü yas içinde buldular.

Ute'lere karşı savaşa gidenler geri dönmüşlerdi.

Haberler hiç iyi değildi.

Yalnızca altı at çalabilmişlerdi ve bu da kendi kayıplarını karşılamaya yeterli değildi. O kadar zaman sonra eli boş dönmüşlerdi.

Yanlarında getirdikleri dört yaralıdan yalnızca biri yaşayacaktı. Ancak en büyük kayıp, öldürülen altı kişinin en iyi savaşçılar olmasıydı. Daha da kötüsü, birlikte sadece dört battaniyeye sarılı ceset getirmişlerdi.

Ölülerinden ikisini alamamışlardı ve bunların adları bir daha asla anılamayacaktı.

Onlardan biri de Sıkılı Yumruk'un kocasıydı.

2

Sıkılı Yumruk ayda-bir-kere kulübesinde olduğu için haberi kocasının iki arkadaşından duydu.

Haberi ilk başta sakin karşılamış gibiydi, elleri kucağında kenetlenmiş, başı hafifçe eğik, bir heykel kadar kıpırtısız oturdu

yerde. Bütün öğleden sonra diğer kadınlar işlerini yaparlarken o öylece oturdu ve kederinin yavaş yavaş kalbini yemesine izin verdi.

Diğer kadınlar Sıkılı Yumruk'la kocasının ne kadar yakın olduklarını bildiklerinden gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Ama o beyaz bir kadındı ve bu da onu izlemeleri için iyi bir nedendi. Böyle bir durumda beyazların ne yaptıklarını hiçbiri bilmiyordu. O yüzden bir ilgi ve merak karışımıyla izlediler kadını.

İyi ki de izlediler.

Sıkılı Yumruk öylesine ağır bir darbe yemişti ki, tek bir damla bile dökülmedi gözlerinden. Öylece oturdu orada. Bu arada düşünceleri tehlikeli bir hızla birbirini kovalamaktaydı. Kaybını, kocasını ve sonra da kendini düşündü.

Onunla yaşamının olaylarını aklından tek tek geçirdi. Tekrar tekrar hep aynı şeyi hatırlıyordu... ağladığı ilk ve tek anı.

İkinci çocuklarının ölümünden kısa bir süre sonra bir geceydi. Sıkılı Yumruk kendini bırakmamak için bildiği her şeyi yapıyordu. Gözyaşları başladığında hâlâ direnmekteydi. Yüzünü elbisesine gömerek ağlamasını bastırmaya çalışmıştı. Başka bir kadın alma konusunu görüşmüşlerdi ve kocası, «Sen bana yetersin,» demişti. Ama bu, ikinci çocuğunun ölümünün kederini bastırmaya yeterli değildi. Gözyaşları boşanmış, ardından sarsıla sarsıla hıçkırmaya başlamıştı.

Ağlaması geçince başını kaldırdığında kocasının dalgın hareketlerle karıştırdığı ateşe bakmakta olduğunu gördü.

Bakışları karşılaşınca, Sıkılı Yumruk, «Ben bir hiçim,» dedi.

Kocası ilk başta bir karşılık vermedi. Ama gözlerine öylesine sakin bir ifadeyle baktı ki, Sıkılı Yumruk bunun yatıştırıcı etkisine dayanamadı. Kocası sonra hafifçe gülümsedi ve aynı şeyi bir daha söyledi.

«Sen bana yeterlisin.»

Sıkılı Yumruk her şeyi o kadar iyi hatırlıyordu ki: kocasının ateşin yanından kalkması, «Yer aç bakalım,» diyen küçük hareketi, ellerini elbisenin altına sokup kendisini kucaklaması.

Ve o sevişmelerini anımsıyordu. Bu sanki görülmeyen ruhsal bir ırmakta sonsuza kadar yüzmek gibi bir şeydi. En uzun geceleriydi o. Tam uyuyakalacakları anda yeniden başlıyorlardı. Bir daha. Bir daha. Tek bir parça etten iki insan.

Sonunda uyku onları bulduğunda, Sıkılı Yumruk iki insanın yükünün artık önemsiz olacak kadar hafif olduğunu hissederek uyukladığını hatırlıyordu. Artık kendini ne beyaz hissediyordu, ne de kızılderili. Bölünmemiş bir tek varlık, bir tek insandı.

Sıkılı Yumruk gözlerini kırpıştırarak şimdiki zamana, ayda-bir-kere kulübesine döndü.

Artık bir eş değildi, Comanche de değildi, hatta kadın bile değildi. Şimdi hiçti artık. Ne bekliyordu öyleyse?

Birkaç adım ötesinde yerde bir deri kazıma bıçağı duruyordu. Sıkılı Yumruk elinin onun kabzası çevresinde kapandığını gördü. Bıçağın ta kabzasına kadar göğsüne saplandığını gördü.

Sıkılı Yumruk herkesin dikkatinin başka bir yere çevrildiği bir anı kolladı. Bir iki kez olduğu yerde sallandıktan sonra öne eğilip dört ayak üstünde gitti o birkaç adımı.

Eli uzandı, bıçak bir an sonra yüzünün önünde bir parıltıydı. Havaya kaldırdı, bir çığlık kopardı ve çok sevdiği bir şeyi kalbine bastırır gibi iki eliyle aşağı indirdi.

Deri bıçağının yolunu tamamlayacağı o bir an içinde kadınlardan biri yanına varmıştı. Bıçağı tutan eli yakalayamadıysa da, çarpmasıyla yolunu saptırmıştı. Bıçak Sıkılı Yumruk'un sol göğsü üzerinden geçti, ceylan derisi elbisesini yırttı ve dirseğinin hemen üstüne, kolunun etli kısmına saplandı.

Sıkılı Yumruk cin çarpmış gibi boğuşuyordu, kadınlar güçlükle elinden aldılar bıçağı. Bıçak gidince küçük beyaz kadının tüm gücü de tükenmiş gibiydi. Arkadaşlarının kollarına yığıldı ve sıkışık bir tıpa açıldığında akan sel gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bu küçücük titreme ve gözyaşı topunu götürüp yatağına yatırdılar. Arkadaşlarından biri onu bebek gibi kolları arasına aldı, diğer ikisi kanamayı durdurup kolunu sardılar.

Sıkılı Yumruk o kadar uzun ağladı ki, kadınlar onu nöbetleşe kucaklarında tuttular. Sonunda solukları hafifledi, hıçkırıkları kesildi. Sonra da şişen gözlerini açmadan aynı sözleri arka arkaya tekrarlamaya başladı.

«Ben bir hiçim. Ben bir hiçim. Ben bir hiçim.»

Akşam olurken içi boşaltılmış bir boynuza çorba doldurup kadına verdiler. Sıkılı Yumruk azar azar içmeye başladı, ama içtikçe de daha çoğunu istedi. Çorbanın kalanını bir yudumda içip sırtüstü uzandı ve arkadaşlarını görmeyen gözlerle tavana bakmaya başladı.

«Ben bir hiçim,» dedi yine. Ama şimdi sesinde belirli bir sakinlik vardı, kadınlar onun yasının en tehlikeli aşamasını geçtiğini anladılar.

3

Sıkılı Yumruk bitkinlikten uzun ve rüyasız bir uykuya daldığı sırada, Teğmen Dunbar da kulübesinin önündeki nal sesleriyle uyandı.

Uzun uykudan dalgınlaştığı için kendine gelmek için gözlerini kırpıştırırken eli de yerdeki tabancasına uzandı. Ama tabancaya daha dokunmadan sesi tanımıştı. Cisco dönmüştü yine.

Dunbar hâlâ tetikte olarak sessizce kaydı ranzasından, atının yanından ikibüklüm geçerek dışarı çıktı.

Hava kararmıştı ama saat pek geç değildi. Kutup yıldızı gökyüzünde tek başınaydı. Teğmen kulak verip dinledi. Ortalıkta hiç kimse yoktu.

Cisco da ardından yürümüştü, Teğmen Dunbar elini hayvanın boynuna atınca yelesinin kurumuş terden kaskatı kesildiğini farketti. Gülerek yüksek sesle konuştu.

«Heriflere epey güç anlar yaşatmışsındır, değil mi? Haydi gel de biraz su iç.»

Cisco'yu ırmağa götürürken kendini böylesine güçlü hissetmesine şaşıyordu. Çok iyi hatırlamasına rağmen öğleden sonraki baskın karşısında felç olması çok uzaklardaydı artık. Bulanık değil, uzak, tarih gibi. Bu bir vaftizdi, sonucuna vardı. Onu hayal dünyasından gerçeğe atıveren bir şey olmuştu bu. Üzerine doğru gelip kendisine bağıran savaşçı gerçekti. Cisco'yu kaçıran adamlar gerçekti. Artık biliyordu bunu.

Cisco dudaklarını suya daldırırken Teğmen Dunbar bu konu üzerinde biraz daha düşününce gerçeği yakaladı.

Beklemek, diye düşündü. Benim yaptığım buydu işte.

Kendi kendine gülerek başını salladı. Bekliyordum. Suya bir taş fırlattı. Neyi? Birinin beni bulmasını mı? Kızılderililerin atımı çalmalarını mı? Bir bufalo görmeyi mi?

Kendine inanamıyordu. Bu son haftalardır hep bir şey bekliyordu.

Buna hemen bir son vermeliyim, dedi.

Ancak düşüncelerini daha ileri götüremeden gözüne bir şey çarptı. Irmağın öte yanından bir renk yansımıştı suya.

Teğmen Dunbar arkasındaki yamaca baktı.

Kocaman bir harman mehtabı yükselmekteydi.

Hemen Cisco'nun sırtına atlayıp tepeye tırmandı.

Bir yumurta kadar sarı olan bu görkemli mehtap gecenin karanlığında sanki onu ziyarete gelen koskoca bir dünyaydı.

Dunbar atından indi, bir sigara yaktı ve hızla yükselen mehtabı seyre koyuldu.

Ay yükseldikçe kırlar da daha çok aydınlanıyordu. Dunbar daha önceki geceler sadece karanlıkta yaşamıştı, şimdi bu ışık seli birden suları boşaltılmış bir okyanus gibiydi.

Onun içine girmeliydi.

Dolaştığı yarım saatin her dakikası bir zevkti Dunbar için. Sonunda geri döndüğünde artık güveni tamdı.

Olanlardan memnundu artık. Gelmeyen askerleri düşünüp tasalanmayacaktı bundan sonra. Uyku saatlerini de değiştirecek değildi. Korkakçasına devriye nöbetlerine çıkmayacak ve geceleri kulağı kirişte uyumayacaktı.

Artık beklemeyecekti. Konuyu açıklığa kavuşturacaktı.
Yarın gidip kızılderilileri bulacaktı.
Ya onu yerlerse?
Yerlerse yesinler.
Ama artık beklemeyecekti.

4

Sıkılı Yumruk şafakla birlikte gözlerini açtığında ilk gördüğü şey bir çift göz oldu. Sonra birkaç çift gözün kendisine bakmakta olduğunu farketti. Her şeyi bir anda hatırladı ve bütün bu dikkatin hedefi olduğu için utandı. Eylemini öylesine onursuz, öylesine Comanche'lere yakışmayan bir şekilde yapmaya kalkışmıştı ki.

Yüzünü saklamak istiyordu.

Ona nasıl olduğunu, yemek isteyip istemediğini sordular. Sıkılı Yumruk kendini daha iyi hissettiğini, yemek yiyebileceğini söyledi.

Yemeğini yerken diğer kadınların işlerini yapmalarını seyretti ve bunun da, uyku ve yemek gibi, iyileştirici bir etkisi oldu. Yaşam devam ediyordu ve bunu görmek kendini iyi hissetmesine yol açmıştı.

Ama kalbini yoklayınca hissettiği acıdan yaralanmış olduğunu anladı. Eğer bu yaşama devam edecekse onun da iyileşmesi gerekirdi ve bu da en iyi, mantıklı bir yasla mümkündü.

Kocasının yasını tutmalıydı.

Bunun için de kulübeden çıkması gerekirdi.

Dışarı çıkmak için hazırlandığında saat çok erkendi. Kadınlar onun dağılmış saçlarını ördüler ve çocuklardan ikisini işe koştular. Biri Sıkılı Yumruk'un en iyi elbisesini, diğeri sürüden kocasının atlarından birini alacaktı.

Sıkılı Yumruk kemerine en iyi bıçağını soktuğunda kimse onu durdurmadı. Bir gün önce mantıksız bir şeye engel olmuşlar-

dı, ama kadın şimdi sakinleşmişti; Sıkılı Yumruk canını almak istiyorsa, alabilirdi artık. Bunu geçmiş yıllarda pek çok kadın yapmıştı.

Kulübeden çıkarken arkasından gittiler. Biri ata binmesine yardım etti. Atla kadın ondan sonra köyden çıkıp kırlara açıldılar.

Sıkılı Yumruk'un arkasından kimse seslenmedi, kimse ağlamadı, kimse el sallamadı. Sadece uzaklaşmasını seyrettiler. Ama arkadaşlarının hepsi de onun kendine acımasız olmayacağını ve bir gün döneceğini umuyorlardı.

Hepsi de Sıkılı Yumruk'u severlerdi.

5

Teğmen Dunbar hazırlıklarını hızlandırdı. Şafak sökmeden uyanmak istediği halde güneş doğduktan çok sonra uyanmıştı. Kahvesini alelacele bitirdi, kafasında her şeyi düzene sokarken ilk sigarasını içti.

İşe önce deponun üstündeki bayraktan başladı. Oradaki kendi kulübesinin üstündekinden daha yeni olduğu için dama çıkıp onu aldı.

Ağılın çit direklerinden birini ortadan ikiye ayırıp çizmesinin kenarından içeri soktu; dikkatle ölçtükten sonra üstünden birazını kesti. Bayrağı bu sopaya bağladı. Sonuç hiç de kötü olmamıştı.

Cisco ile bir saat uğraşıp hayvanı temizledi, kuyruğunu ve yelesini domuz yağıyla iyice yağlayıp taradı.

Dunbar en çok ceketiyle uğraşıp onu da beş altı kere süpürüp fırçaladı. Sonunda geri çekilip baktığında, bu işi sürdürmenin gereksiz olduğunu gördü. Deri resimli bir kitabın parlak sayfasından farksız olmuştu.

Cisco'yu yere uzanıp üstünü kirletmemesi için kısa bir iple bağladıktan sonra kulübesine gitti. Tören üniformasını çıkarıp baştan aşağı fırçalayıp temizledi, düğmelerini parlattı. Boyası ol-

saydı apoletleri ve pantolonunun kenarındaki çizgileri de elden geçirecekti. Ama onları da tükürük ve fırçayla elinden geldiği kadar parlattı. İşi bittiğinde üniforma istediği gibi olmuş sayılırdı.

Sonra yeni uzun çizmelerini parlatıp yatağın üzerine serdiği üniformasının yanına yerleştirdi.

Sıra kendine gelmişti. Havlusunu ve traş takımını alıp koşa koşa ırmağa gitti. Suda iyice sabunlandı ve yıkandı, ardından büyük bir dikkatle iki kez traş oldu. Elini çenesine götürüp de pürüzsüz olduğunu anlayınca hemen yukarı koşup giyindi.

6

Cisco boynunu eğmiş, ona doğru gelen adama dikkatle bakıyordu. Özellikle de adamın belindeki kırmızı kuşak dikkatini çekmişti. Kuşak olmasaydı bile hayvanın dikkati dağılmayacaktı. Teğmen Dunbar'ı daha önce kimse böyle görmüş değildi. Cisco görmemişti en azından ve sahibini herkesten iyi tanırdı.

Teğmen genellikle törenlere, teftişlere ve generallerle toplantılara pek önem vermeden giyinirdi.

Ancak ordunun en iyi kafaları kusursuz bir subayı yaratmak için birleşmiş olsalardı, Teğmen Dunbar'ın o mayıs sabahı yarattığını hayal bile edemezlerdi.

Yanında sallanan iri tabancasına kadar bütün kızların üniformalı erkek rüyasıydı Teğmen Dunbar. O kadar yakışıklı, o kadar gösterişliydi ki, onu görünce bütün kadınların kalbi duracak gibi olurdu. En kuşkucu bile dönüp ona bakar, en sıkı dudaklar, «Kim bu?» diye sormak için açılırdı.

Dunbar, Cisco'nun gemini ağzına yerleştirdikten sonra yelesini kavradı ve bir sıçrayışta sırtına atladı. Deponun duvarına dayalı bayrağı alıp sopasının ucunu sol çizmesine yerleştirdi, bayrağı da sol eliyle tutarak Cisco'nun başını açık kırlara çevirdi.

Dunbar yüz metre kadar gittikten sonra durup geriye baktı. Burasını bir daha görmeme olasılığı vardı. Güneşe bakınca öğle-

ye daha çok zaman olduğunu gördü. Onları bulmak için çok zamanı vardı. Üç sabahtır gördüğü dumanın olduğu batıya doğru sürdü atını. O duman ancak onlara ait olabilirdi.

Teğmen çizmelerinin burunlarına baktı. Güneşi yansıtıyorlardı. Bir an kuşkuya kapılır gibi oldu ve bir kadeh viski içmiş olmayı istedi. Sonra atını dehledi ve hayvan batıya doğru rahat bir koşuya başladı. Ne olduğunu bilmediği bir şeyle karşılaşmaya giderken rüzgâr da çıkmış, çizmesine soktuğu bayrak dalgalanıyordu.

Bilmiyordu ama gidiyordu.

7

Sıkılı Yumruk'un yası, hiç de öyle planlamadığı halde, geleneklere tam olarak uyuyordu.

Artık ölmek niyetinde değildi. Tek istediği içindeki keder ambarını silip temizlemekti. Çok iyi bir temizlik istediği için hiç acele etmiyordu.

Bir saat kadar gittikten sonra tanrıların toplanmasına uygun bir yer buldu.

Kırdan geçen herhangi biri için orası bir tepeydi. Göz alabildiğine dümdüz uzanan ovada bir yükseltiydi. Tepesinde çetin yıllara rağmen dayanabilmiş bir tek meşe ağacı vardı. Sıkılı Yumruk bunun görebildiği alan içindeki tek ağaç olduğunu biliyordu.

Tepeye çıktı, atından indi, öteki yamaca doğru bir iki adım yürüdü ve yere oturup bağdaş kurdu.

Rüzgâr örgülerini savurduğu için kızıl saçlarını açtı. Sonra gözlerini kapatıp ağır ağır ileri geri sallanarak başına gelen bu korkunç şeyi düşünmeye başladı.

Aradan çok geçmeden kafasında bir şarkı biçimlenmeye başlamıştı. Ağzını açınca dizeler sanki dikkatle ezberlenmiş gibi dudaklarından dökülmeye başladı.

Sıkılı Yumruk yüksek sesle söylüyordu ağıtını. Kimi zaman

sesi yavaşlıyorsa da, tüm kalbiyle söylüyordu.

Birincisi basit bir ağıttı, erkeğinin bir savaşçı ve koca olarak erdemlerini dile getiriyordu. Sonuna doğru bir dize geldi aklına.

«Büyük bir adamdı,

Bana karşı çok iyiydi.»

Bu satırları söylerken durakladı. Kapalı gözlerini göğe kaldırarak bıçağını kınından çekti ve kolunu beş santim kadar kesti. Başını eğip kesiğe baktı. Kan bolca geliyordu. Bıçağı elinde sımsıkı tutarak ağıta devam etti.

Bundan sonraki bir saat içinde kendini birkaç kez daha kesti. Kestiği yerler derin olmamakla birlikte bol kan geliyordu ve bu da Sıkılı Yumruk'un hoşuna gitmekteydi. Başı dönmeye başlarken kendini daha çok veriyordu okuduğu ağıta.

İyi şarkı söylüyordu. Kimseyle konuşurken yapamayacağı biçimde anlatıyordu birlikte geçen yaşamlarını. Ayrıntılara girmiyor, ama hiçbir şeyi de eksik bırakmıyordu.

Sonunda Büyük Ruh'a kendisine güneşin ötesindeki ülkede bir yer ayırması için yalvarırken birden ani bir duygu dalgasına kapıldı. Söylemediği pek az şey kalmıştı. Sonuna geliyordu ve bu da veda demekti.

Baldırını kesmek için ceylan derisi eteğini kaldırırken gözleri dolmuştu. Bıçağı aceleyle bacağına sürttü ve hafif bir çığlık attı. Bu kez çok derinden kesmişti. Ana damarlarından birine rastlamış olmalıydı, bacağına bakınca kalbinin her atışıyla kanın fışkırdığını gördü.

Ya kanı durdurmaya çalışırdı ya da ağıta devam ederdi.

Sıkılı Yumruk ikincisini seçti. Bacaklarını uzatıp kanını toprağa akıtarak devam etti.

«Ölmek iyi olacak,

Onunla gitmek iyi olacak.

Ben de ardından gideceğim onun.»

8

Rüzgâr Sıkılı Yumruk'un yüzüne doğru estiği için atlının gelişini duymamıştı.

Dunbar tepeyi uzaktan görmüş ve o ana kadar herhangi bir şeye rastlamadığı için oradan çevreyi daha iyi görebileceğini düşünmüştü. Oraya vardığında da bir şey göremezse ağaca tırmanıp bakacaktı.

Teğmen Dunbar tepenin yarısına gelmişti ki, rüzgâr kulağına garip ve kederli bir ses getirdi. Dikkatle ilerleyince tepenin yamacında birisinin oturmakta olduğunu gördü. Oturanın sırtı ona dönüktü. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamamıştı. Ama kesinlikle kızılderiliydi.

Şarkı söyleyen bir kızılderili.

Oturan kişi ona döndüğünde Dunbar hâlâ Cisco'nun sırtındaydı.

9

Sıkılı Yumruk ne olduğunu bilemiyordu ama birden arkasında bir şey olduğunu farketti ve geri döndü.

Şapkanın altındaki yüzü ancak görmüştü ki, birden esen rüzgâr renkli bayrağı adamın başına sarıverdi.

Bu kadarı yeterdi. Beyaz bir askerdi bu.

Sıkılı Yumruk kalkıp kaçmadı. Tek başına atlının büyüleyici bir yanı vardı. Renkli büyük bayrak, parıl parıl at ve adamın göğsündeki süslerden yansıyan güneş. Bayrak açılınca yüzü göründü yine: parıltılı gözlü, sert ve genç bir yüz. Sıkılı Yumruk bir insan mı ya da bir hayal mi gördüğünden emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. Bayraktan başka hiçbir şey kıpırdamamıştı.

Asker atının üzerinde kımıldadı birden. Gerçekti. Kadın dizleri üstünde doğrulup yamaçtan aşağı sürünmeye başladı. Ne acele ediyor ne de bir ses çıkarıyordu. Bir karabasandan uyanıp baş-

ka bir karabasanla karşılaşmıştı. Hem de gerçek olanlar. Koşamayacak kadar korktuğu için yavaş hareket ediyordu.

10

Dunbar kadının yüzünü görünce şaşırıp kalmıştı. Bir şey söylemedi, hatta aklından bile geçirmedi, ama eğer söyleseydi, «Ne biçim bir kadın bu?» diyecekti.

Küçücük yüz, dağınık kızıl saçlar, zeki bakışlar onu tümüyle şaşırtmıştı. Kadının kızılderili olmayabileceği aklına gelmedi. O anda aklında bir tek şey vardı.

Yaşamı boyunca hiç bu kadar ilginç bir kadın görmemişti.

Ancak kendisi kımıldayamadan kadın dizleri üstünde doğrulmuştu ve teğmen onun kanlar içinde olduğunu gördü.

«Tanrım!» dedi.

Elini kaldırıp seslendiğinde kadın yamacın dibine varmıştı bile.

«Bekle.»

Adamın seslendiğini duyan Sıkılı Yumruk düşe kalka koşmaya başladı. Teğmen Dunbar ardından koşuyor, durmasını söylüyordu. Kadına birkaç adım yaklaştığında Sıkılı Yumruk dönüp arkasına baktı, dengesini kaybetti ve otların arasına düştü.

Teğmen yanına vardığında kadın emekleyerek kaçmaya çalışıyordu. Dokunmak için elini her uzattığında da, sanki yaralı bir hayvana dokunmaktan korkuyormuş gibi geri çekiliyordu. Sonunda kadını omuzlarından yakalayınca Sıkılı Yumruk sırtüstü yatıp yüzünü tırmalamak istedi.

Teğmen kadının ellerini iterek, «Yaralısın,» dedi. «Yaralanmışsın.»

Kadın birkaç saniye daha karşı koydu, ama sonra birden halsizleşince teğmen hemen bileklerinden yakaladı. Sıkılı Yumruk son kalan gücüyle çırpındı erkeğin altında. Ve bu anda garip bir şey oldu.

O heyecanlı halinde yıllardır söylemediği İngilizce bir sözcük engel olamadan çıktı ağzından.

«Yapma,» dedi.

Bunun üzerine her ikisi de durakladılar. Teğmen Dunbar bunu duyduğuna, Sıkılı Yumruk da söylediğine inanamıyordu.

Kadın geri yaslanıp gevşedi birden. Bu kadarına dayanamamıştı artık. Bir iki Comanche sözcüğü söyledikten sonra bayıldı.

11

Otların arasındaki kadın hâlâ soluk alıyordu. Yaralarının çoğu hafifse de, bacağındaki tehlikeliydi. Teğmen akan kanı görünce birkaç mil geride kırmızı kuşağı çıkarıp attığına pişman oldu. Onunla tam bir turnike yapıp kanı durdurabilirdi.

Daha fazlasını da atmaya hazırdı aslında. Yolda hiçbir şeye rastlamayınca planı ona gülünç görünmeye başlamıştı. Kuşağı gereksiz bir şey olarak atmıştı ve tepeyle tek ağacı gördüğü sırada bayrağı da çıkarıp katlamaya ve Sedgewick Kalesi'ne dönmeye hazırlanıyordu.

Kemeri yeni ve çok sert olduğu için işe yaramazdı; onun için kadının bıçağıyla bayraktan bir parça kesip bacağını sardı. Kan azalmıştı ama yine de bir tampona ihtiyacı vardı. Hemen üniformasını ve uzun donunu çıkardı. Donunu ikiye kestikten sonra bir parçasını katlayıp derin yaraya bastırdı.

Çırılçıplak kalmış olan Teğmen Dunbar on dakika kadar kadının yanında çömelmiş durumda tamponu sıkıca yaraya bastırdı. Bu arada kadının öldüğünü sanıp kulağını göğsüne dayayarak dinledi. Kalbi hâlâ atıyordu.

Kadının kim olduğunu, ölüp ölmeyeceğini bilemeden orada uğraşmak epey sinir bozucu bir şeydi. Tepenin yamacı çok da sıcaktı, arada bir durup gözlerine dolan terleri silerken yüzünde kadının kanından izler bırakıyordu. Bezi kaldırıp kaldırıp bakıyordu. Her seferinde çaresizlikle bakıyordu bir türlü durmak bilmeyen

kana. Sonra kompresi yine bastırıyordu.

Ama inat etti.

Sonunda kan iyice azalınca hemen harekete geçti. Bacaktaki yaranın dikilmesi gerekiyordu ki, bu olanaksızdı. Uzun donunun bir paçasını kesti, katladı ve yaranın üstüne bastırdı. Sonra bayraktan bir parça daha kesip yarayı sıkıca sardı. Aynı şeyi daha hafif olan koldaki yaralarda da tekrarladı.

Sıkılı Yumruk inlemeye başlamıştı. Birkaç kere gözlerini açtıysa da, karşı koyamayacak kadar bitkin düşmüştü. Teğmen matarasını çıkarıp kadının ağzına biraz su damlattı.

Doktor olarak elinden geleni yaptıktan sonra üniformasını giydi; pantolonunun ve ceketinin düğmelerini iliklerken ne yapabileceğini düşünüyordu.

Kadının uzakta gördüğü atını yakalamayı düşündü bir ara. Ama yerde yatan kadına bakınca bunun bir anlamı olmayacağını farketti. Kadın belki ata binebilirdi, ama yardıma ihtiyacı olacaktı.

Dunbar batıya doğru baktı. Duman bulutu yok olmak üzereydi. Acele ederse duman kaybolmadan oraya yetişebilirdi.

Sıkılı Yumruk'u kucağına alıp Cisco'nun sırtına yerleştirdi. Ancak kadın yarı baygın olduğu için hemen yana kaykıldı.

Teğmen bir eliyle onu tutarken arkasına atladı. Sonra yaralı kızını kucaklamış bir baba gibi dumana doğru sürdü atı.

Teğmen yolda giderken vahşi kızılderilileri etkileme planını düşünüyordu. Artık pek görkemli ya da resmi bir havası kalmamıştı. Üniforması ve elleri kan içindeydi. Kadın ise kendi iç çamaşırları ve Birleşik Devletler bayrağına sarılıydı.

Böyle olması çok daha iyiydi. Parlak çizmeler, kırmızı kuşak ve bir de bayrakla ne kadar sersem görüneceği aklına gelince gülümsedi.

Amma da aptallık etmişim, diye düşündü.

Çenesi altındaki kızıl saçlara bakarak zavallı kadının onu o züppe giyimi içinde görünce neler düşünmüş olacağını merak etti.

Sıkılı Yumruk hiçbir şey düşünmüyordu. Yarı baygındı. Sadece bir şeyler hissediyordu. Atın altında savrulduğunu, kendisini tutan kolu ve yüzüne değen yabancı kumaşı duyumsuyordu. En çok da kendini güvencede hissediyordu. Sıkılı Yumruk dönüş yolunda gözlerini hiç açmadı bu duyguyu kaybetmek korkusuyla.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Çok Gülen güvenilir bir oğlan değildi.

Kimse ona başbelası demezdi ama Çok Gülen çalışmaktan nefret ederdi ve pek çok kızılderili çocuğunun aksine sorumluluk yüklenmekten ödü patlardı.

Çok Gülen bir hayalciydi ve bütün hayalciler gibi çalışmanın sıkıcılığından kurtulmanın en iyi yolunun kendi başına kalması olduğunu öğrenmişti.

Oğlanın mümkün olduğu kadar kabilenin büyük at sürüsünün yanında bulunmasının nedeni de buydu. Gerek hep gönüllü olduğundan, gerekse on iki yaşında artık bir uzman olmasından atlara ilişkin görevler hep ona verilirdi.

Çok Gülen kısrakların doğum zamanını birkaç saat farkla bilirdi. Azgın atları kolaylıkla kontrol altına alırdı. İş doktorluğa geldi mi de, kabilenin herhangi bir büyüğü kadar bilirdi atların dertlerine çare bulmayı. O çevredeyken atlar hep daha huzurlu gibiydiler.

Bütün bunlar Çok Gülen'in ikinci bir doğasıydı sanki. Ve ikinci derecede önemliydi. Oğlanın en çok sevdiği şey atların çoğunlukla kamptan bir mil kadar uzakta otlamalarıydı. Çok Gülen böylece babasının gözünden, küçük kardeşlerine bakmaktan ve kampın hiç bitip tükenmek bilmeyen işlerinden kurtulmuş olurdu.

Genellikle sürü çevresinde başka çocuklar da olurdu ama özel bir durum olmadıkça Çok Gülen onların arasına ve oyunlarına katılmazdı.

Sakin bir hayvanın sırtına çıkıp uzanarak kimi zaman saatlerce hayal kurmak en sevdiği şeydi.

O öğleden sonra da, Ute'lerle savaşanların acı dönüşlerinin etkilerini yaşamakta olan köyden uzaklaştığına sevinerek yine hayale dalmıştı. Kendisinin savaşmakla pek ilgisi olmamasına rağmen, ergeç bir savaşçı olacağını biliyordu.

Son bir saattir sürüyle yalnız olmanın keyfini yaşamaktaydı. Öteki çocuklar şu ya da bu nedenle köye çağırılmışlarsa da, Çok Gülen'i arayan olmamıştı. Talihi yolunda giderse karanlık basana kadar köye dönmezdi ve havanın kararmasına da daha saatler vardı.

Sürünün ortasında böyle bir sürüye sahip olmayı hayal ederken yerde bir kıpırtı gördü.

Büyük, sarı bir yılan. Her nasılsa atların ayakları arasına girmiş ve şimdi bir çıkış yolu arıyordu.

Çok Gülen yılanları severdi, üstelik bu, büyükbabası sayılacak yaşta olmalıydı. Başı dertte bir büyükbaba. Çok Gülen yılanı yakalayıp bu tehlikeli yerden uzaklaştırmak için yattığı atın sırtından atladı.

Yaşlı yılanı yakalamak kolay değildi. Hayvan çok hızlı hareket ediyordu, Çok Gülen ise sıkışık duran atların arasında kalmıştı. Hayvanların karınları altından geçiyor ve ancak iyilik yapma duygusuyla yerde kıvranan sarı yılana ayak uydurabiliyordu.

Neyse ki sonunda yılan içine girebileceği bir delik buldu ve Çok Gülen onun yalnızca sarı kuyruğunu gördü.

Deliğin başında dururken çevresindeki atlar kişnemeye başladı. Çok Gülen hayvanların kulaklarının dikildiğini ve bütün başların birden aynı yöne çevrildiğini gördü.

Bir şey görmüşlerdi.

Oğlan aniden ürperdi; yalnız olmanın zevki bir anda tersine dönmüştü. Korkuyordu şimdi, ama yine de atların arasında görül-

meyeceğini umarak sessizce ilerledi.

Önünde göz alabildiğince uzanan kırları görünce Çok Gülen çömelip atların ayaklarını siper alarak yoluna devam etti. Atlar paniğe kapılmamışlar, bu da oğlanın korkusunu biraz azaltmıştı. Ama hayvanlar yine de dikkatle bakıyorlardı.

Yirmi otuz metre ilersinden at geçerken durdu Çok Gülen. Pek iyi görememişti ama bacaklarını gördüğünden emindi.

Ağır ağır doğrulup bir atın sırtı üstünden baktı. Birden saçları diken diken olmuştu. Kulaklarında arı kovanı gibi bir uğultu başladı. Çok Gülen'in dudakları da gözleri de donup kalmıştı. Gözlerini kırpmıyordu. Daha önce hiç görmemişti ama o anda ne gördüğünü çok iyi biliyordu.

Beyaz bir adam. Yüzü kanlı beyaz bir asker.

Ve adamın önünde biri vardı. O garip kadın, Sıkılı Yumruk.

Kadın yaralı gibiydi. Kolları ve bacakları garip bir kumaşla örtülüydü. Ölüydü belki de.

Beyaz adamın atı hızlanmıştı. Doğruca köye gidiyorlardı. Koşup haber vermekte geç kalmıştı. Çok Gülen yeniden sürünün arasına girdi. Bu iş yüzünden başı belaya girecekti. Ama elinden ne gelirdi ki?

Çocuk doğru dürüst düşünemiyordu; her şey karmakarışıktı kafasında. Aklı başında olsaydı beyaz askerin yüzündeki ifadeden düşmanlık için gelmediğini anlardı. Halinde bunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ancak Çok Gülen'in kafasında yalnızca, «Beyaz asker, beyaz asker» sözcükleri dolanıyordu.

Birden, belki başkaları da var, diye düşündü. Belki de ova kıllı ağızlarla doludur. Belki de çok yakındadırlar.

Çok Gülen suçunu bağışlatmak için boynunda taşıdığı söğüt dalından gemi güçlü görünen bir atın başına geçirdi ve hayvanı sürüden çıkardı.

Sonra atın sırtına atladı ve beyaz askerleri görebilmek için bakışlarıyla ufku tarayarak köyün aksi yönünde koşturmaya başladı.

2

Teğmen Dunbar heyecan içindeydi. O at sürüsü... İlk başta ovanın hareket ettiğini sanmıştı. Bu kadar çok atı birarada görmemişti o güne kadar. Altı yedi yüz at. Bu görünüm o kadar korkutucu bir şeydi ki, durup seyretmek istemişti. Ama bunu yapamazdı.

Kolları arasında bir kadın vardı.

Kadın iyi dayanmıştı. Soluk alması düzelmiş, yarası fazla kanamamıştı. Sessiz de duruyordu, ancak ufak tefek olmasına rağmen Dunbar'ın sırtını ağrıtmıştı. Bir saattir kadını kucağında taşıyor ve şimdi hedefine yaklaştıkça bir an önce oraya varmak istiyordu. Az sonra kaderi belirlenecekti. Ama her şeyden çok sırtına saplanan ağrıyı düşünmekteydi.

İlerde dereyi gördü, sonra da sivri bir şeyler. Tepeye tırmandıkça kamp yeri, bir gece önceki mehtap gibi, birden yükseliverdi gözleri önünde.

Teğmen bilinçsizce dizginleri çekti. Artık durması gerekiyordu. Böyle bir şeyi belki bir daha göremezdi.

Dere boyunca deri kaplı elli altmış tane koni biçiminde kulübe vardı. Öğleden sonrasının sıcak güneşi altında sakin görünüyorlarsa da, kendilerinden büyük gölgeleri eskilerden kalma ve hâlâ canlı anıtlar gibiydi.

Teğmen evlerin arasında çalışan insanlar görüyor, seslerini duyuyordu. Bir kahkaha duyunca şaşırdı. Dere kıyısında da insanlar vardı. Bazıları suya girmişlerdi.

Teğmen Dunbar Cisco'nun üstünde yolda bulduğu kadını taşırken önündeki bu canlı tablo karşısında şaşkına dönmüştü. İlkel ve tümüyle el değmemiş bir uygarlık.

Ve kendisi oradaydı.

Hayalinin ötesinde bir şeydi bu; ama aynı zamanda gelme nedeninin bu olduğunu, bu göreve atanma isteğinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Hiç bilmemesine rağmen görme özlemini çektiği şey buydu.

Tepenin üstündeki bu hızla akan dakikaları ölümlü yaşamında da bir daha yaşayamayacaktı. Bu birkaç dakika için o kadar büyük bir şeyin parçası olmuştu ki, artık ne teğmen, ne bir insandı. O an için evrenin zamansız boşluğunun kenarında duran bir ruhtu. Bu değerli birkaç dakika içinde sonsuzluk duygusunu tatmıştı.

Kadın öksürdü. Teğmen onun huzursuzca kıpırdattığı başını okşadı.

Hafif bir ıslık çalınca Cisco yamaç aşağı yürümeye başladı. Bir iki adım gitmişlerdi ki, dereden çıkan bir kadınla iki çocuk gördü.

Onlar da onu görmüşlerdi.

3

Kadın elindeki su kovasını bıraktığı gibi bağırmaya başladı ve çocuklarını toplayarak köye doğru koştu. «Beyaz asker! Beyaz asker!» diye bağırıyordu olanca sesiyle. Kızılderililerin köpekleri havlamaya, kadınlar çocuklarını çağırmaya başladı, atlar çılgıncasına kişneyerek çadırların arasında koştular. Tam bir kıyamet kopmuştu.

Kabile saldırıya uğradığını sanmıştı.

Teğmen Dunbar köye yaklaşırken insanların kaçıştığını gördü.

Silahlarını alabilenler paniğe kapılmış kuşları andıran seslerle atlarına koşuyorlardı. Karışıklık içindeki köy, az önceki sakin köy kadar bu dünyanın dışında bir şeydi. İçine bir çomak sokulmuş bir insan kovanıydı sanki.

Atlarına erişenler az sonra kendisine karşı çıkacak, hatta belki de onu öldürecek bir güç oluşturmaktaydılar. Teğmen Dunbar ne böyle bir kargaşalık yaratacağını aklına getirmişti, ne de bu insanları bu kadar ilkel bulacağını. Ancak köye yaklaşırken diğer her şeyi silip süpüren bir duygu içindeydi. Yaşamında ilk kez isti-

lacı olmanın ne demek olduğunu hissediyordu. Ve bu duygudan hoşlanmamıştı. Bundan sonraki davranışında da bu hoşlanmamanın etkisi vardı. Saldırgan olarak görünmeyi hiç istemediği için köyün ağzındaki çıplak araziye gelip de, kargaşalıktan kalkan toz bulutu ardındaki insanların gözlerini görünce dizginleri çekerek atını durdurdu.

Sonra attan indi, kadını kolları arasına alarak hayvanın iki adım önüne geçti. Orada gözleri kapalı olarak duruyor, yaralı kadını garip bir armağan getirmiş yabancı bir yolcu gibi tutuyordu.

Teğmen köyün aşama aşama sessizleştiğini duydu. Toz bulutu yatışmaya başladı ve Dunbar, az önce öylesine korkunç sesler çıkaran kalabalığın şimdi kendisine doğru adım adım yaklaşmakta olduğunu işitti. İnsanın tüylerini ürperten sessizlikte arasıra bir şakırtı, ayak sesleri ve durduğu yerde sabırsızca tepinen bir atın kişnemesi duyuluyordu.

Teğmen Dunbar gözlerini açınca tüm köyün toplanmış olduğunu gördü, savaşçılar ve delikanlılar önde, kadınlarla çocuklar onların arkalarındaydı. Deriler ve renkli kumaşlara bürünmüş vahşi insanların yer aldığı bir rüyaydı bu. Yüz metre ilersinde tümüyle başka bir insan ırkı kendisini seyrediyordu.

Kollarındaki kadının ağırlığıyla durumunu hafifçe değiştirdiğinde kalabalıktan bir mırıltı yükselip kayboldu. Ama kimse onu karşılamak için öne çıkmadı.

Bir grup yaşlı ve herhalde önemli adam bir kenarda teğmenin kulağına çok yabancı gelen bir dilde konuşuyorlardı.

Bu sessizlik anında bakışlarını çevrede dolaştıran teğmen on kişilik bir atlı grubu içinde tanıdık bir yüz gördü. Bu geçen günkü baskın sırasında kendisine sertçe bağıran savaşçıydı. Saçı Rüzgârlı öylesine bir sertlikle bakıyordu ki, Dunbar az daha arkasında biri mi var diye dönecekti.

Kolları kurşun gibi ağırlaşmıştı artık, bir daha kıpırdatabileceğini hiç sanmıyordu; ama savaşçının bakışı hâlâ üzerinde olduğu halde kadını biraz daha kaldırdı, sanki, «Lütfen al onu,» der gibi.

Bu ani ve beklenmedik hareket karşısında savaşçı duraksadı, bakışlarını kalabalığa çevirdi, bu sessiz alışverişi bir gören oldu mu diye. Tekrar baktığında teğmenin gözleri hâlâ üzerindeydi ve hareketini geri almış değildi.

Teğmen Dunbar, Saçı Rüzgârlı'nın atından atlayarak açıklığa doğru yürüdüğünü görünce rahatladı. Adamın elinde taş bir savaş baltası vardı. Yanına geliyordu ve eğer korku duyuyorsa bunu iyi gizlemiş olmalıydı; yüzü bir ceza vermeye kararlıymışçasına sertti.

Kıpırtısız duran Teğmen Dunbar ile hızlı adımlarla yürüyen Saçı Rüzgârlı arasındaki mesafe azalırken topluluktan çıt çıkmıyordu. Olacak her neyse, önlemek için artık çok geçti. Herkes kıpırdamadan durmuş bakıyordu.

Teğmen Dunbar kendisine yaklaşan şey karşısında bundan daha cesur olamazdı. Gözlerini bile kırpmıyordu. Yüzünde acı belirtisi yoksa da, korku da yoktu.

Saçı Rüzgârlı birkaç adım ilersine varıp yavaşladığında Teğmen sert bir sesle bağırdı.

«Kadın yaralı.»

Savaşçı kadının yüzüne bakarken Dunbar hafifçe değiştirdi durumunu; onun kadını tanıdığını anlamıştı. Gerçekte Saçı Rüzgârlı'nın şaşkınlığı öylesine büyüktü ki, Dunbar bir an kadının öldüğünü sandı. O da eğilip baktı.

Tam o anda kadın kollarından çekilip alındı. Dunbar kendine geldiğinde savaşçı Sıkılı Yumruk'u bir köpeğin yavrusunu taşıması gibi kaba bir hareketle tutmuş köye doğru gidiyordu. Yürürken söylediği bir şey üzerine Comanche'lerden şaşkınlık belirtisi gibi bir mırıltı yükseldi. Saçı Rüzgârlı'yı karşılamak için ileri koştular.

Teğmen atının önünde kımıldamadan duruyordu; köy Saçı Rüzgârlı'nın çevresini sararken bütün hevesinin kırıldığını hissetti. Bunlar kendi insanları değildi. Onları asla tanıyamayacaktı. Bin mil uzakta gibiydi onlardan. İçinden küçülmek geldi, en küçük, en karanlık deliğe sığabilecek kadar küçülmek.

Bu insanlardan ne beklemişti? Koşup onu kucaklayacakları-

nı beklemiş olmalıydı. Kendi dilini konuşacaklar, onu yemeğe alıkoyacaklar, şakalarını paylaşacaklardı. Ne kadar yalnız olmalıydı. Herhangi bir beklentisi olması, bu olmayacak şeylere tutunmaya çalışması ne kadar acınacak bir durumdu. Kendini her konuda kandırmayı becermişti; bir hiç olduğu halde bir şeyler olduğunu düşünerek kandırmıştı kendini.

Kafasının içinde anlamsız kıvılcımlar gibi çakan bu korkunç düşüncelerin şimdi önünde durduğu bir ilkel köyde hiç önemi yoktu. Teğmen Dunbar kişisel bir bunalımın ağırlığı altında ezilmekteydi. Bir darbede karatahtadan silinen tebeşir izleri gibi kalbi ve umudu da ansızın terketmişti kendisini. Ta içinde bir yerde bir düğme çevrilmiş ve Teğmen Dunbar'ın ışığı sönmüştü.

İçindeki boşluktan başka bir şey düşünemeyen mutsuz teğmen atına atladı, hayvanı çevirdi ve geldiği yönde ilerlemeye başladı. Bunu o kadar gösterişsiz bir hareketle yapmıştı ki, Comanche'ler onun gitmekte olduğunu ancak köyden epey uzaklaştığında farkettiler.

İki delikanlı ardından gitmeye kalkıştıysa da, On Ayı'nın çevresindeki soğukkanlı savaşçılar tarafından önlendiler. Bunlar iyi bir şeyin yapıldığını, beyaz askerin kendilerinden birini onlara geri getirdiğini ve onu kovalamakla bir şey elde edilemeyeceğini bilecek kadar akıllı insanlardı.

4

Geri dönüş Teğmen Dunbar'ın yaşamının en uzun ve en ıstıraplı yoluydu. Kafasının içinde binlerce olumsuz düşünce dolanıp durmaktaydı. İnsanın kusmaya karşı direnmesi gibi ağlamak isteğine direniyordu. Ancak kendine acıması üstüne öylesine yükleniyordu ki, üzerine gelen dalgalara dayanamadı sonunda.

Atın üstünde öne kaykıldı, sessizce ağlamaya başladı. Ama birkaç hıçkırıktan sonra kapılar ardına kadar açılmıştı artık. Cisco kendi başına yolunda ilerlerken o şimdi katıla katıla ağlıyordu.

5

Kaleye yaklaştıklarını bile farketmedi teğmen. Cisco durduğunda başını kaldırınca kulübesinin önünde durduklarını gördü. Tüm gücü akıp gitmişti, bir süre kendinden geçmişcesine atın sırtında oturdu. Başını bir daha kaldırdığında Çifte Çorap'ın derenin karşı kıyısındaki yerini almış olduğunu gördü. Kurdun sadık bir av köpeği gibi meraklı bakışlarla öyle sabırla oturduğunu görmek Dunbar'ın yeni bir keder dalgasına kapılmasına neden olduysa da, artık dökecek yaşı kalmamıştı.

Attan indi, gemi hayvanın ağzından çıkardı ve odasına girdi. Doğruca yatağına uzandı, battaniyeyi başından yukarı çekti ve tortop oldu yattığı yerde.

Bütün yorgunluğuna rağmen uyuyamıyordu. Her nedense orada öyle sabırla bekleyen Çifte Çorap'ı düşünüyordu. İnsanüstü bir çabayla yataktan çıktı, kapıyı açıp karşıya baktı.

Yaşlı kurdun hâlâ yerinde oturmakta olduğunu görünce uykulu haliyle depoya gidip iri bir parça sucuk kesti. Eti yamaca götürdü ve Çifte Çorap'ın dikkatli bakışları altında otlar arasına bıraktı.

Sonra her adımda uykuyu düşünerek Cisco'ya biraz saman verdi ve odasına döndü. Kendini yere atan bir asker gibi yatağına uzandı, battaniyeyi çekerek yüzünü örttü.

Bir kadın yüzü belirmişti gözlerinin önünde, geçmişten çok iyi bildiği bir yüz. Kadının dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı, gözleri sadece kalpten gelebilen bir ışıkla parlıyordu. Teğmen sıkıntılı anlarında hep o yüzü çağırmış ve o da kendisini rahatlatmak için gelmişti. Yüzün ardında başka şeyler, mutlu sonu olmayan uzun bir hikâye vardı, ama Teğmen Dunbar bunları düşünmedi. O yüz ve o bakıştı tüm hatırlamak istediği. Onu bir ilaç gibi kullanıyordu. Bildiği en büyük ağrı kesiciydi bu. Kadını pek sık düşünmemesine rağmen o yüzü hep yanında taşır ve yalnızca çok sıkıntılı olduğu zamanlarda kullanırdı.

Yatağında kıpırdamadan, bir afyon düşkünü gibi yatıyordu. Hayalindeki yüz yavaş yavaş etkisini göstermeye başladı. Çoban yıldızı ardında uzun bir yıldız dizisiyle uçsuz bucaksız gökyüzünde belirdiğinde horlamaya başlamıştı bile.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Beyaz adamın gitmesinden hemen sonra On Ayı bir toplantı daha yaptı. Karışıklıkla başlayıp karışıklıkla sona eren diğer toplantıların aksine, On Ayı şimdi ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Toplantıya katılanlar daha yerlerini almadan planını hazırlamıştı bile.

Yüzü kanlı beyaz asker Sıkılı Yumruk'u geri getirmişti ve On Ayı bu sürprizin iyiye işaret olduğunu ve izlenmesi gerektiğini biliyordu. Uzun zamandır beyaz insan konusu kafasını kurcalamaktaydı. Yıllardır onların gelişlerinde herhangi bir iyilik görememişti. Ama bunu çok istiyordu. Bugün sonunda iyi bir şey görebilmişti ve altın bir fırsat olarak gördüğü bu durumu elden kaçırmamaya kararlıydı.

Beyaz asker kamplarına tek başına gelmekle büyük bir cesaret göstermişti. Ve bir tek nedenle geldiği de belliydi.. Çalmak, aldatmak ya da savaşmak için değil de, bulduğu bir şeyi, onlara ait olan bir şeyi getirmek için. Bu tanrı fikirleri falan herhalde yanlıştı, ama bir şey kendisi için çok açıktı. Bu asker konusu araştırılmalıydı herkesin iyiliği için. Bu tür bir davranış gösteren bir insan beyazların arasında yüksek bir yere sahip olmalıydı. Büyük bir etkisi olmalıydı. Böyle bir insanla anlaşmalar yapılabilirdi. Anlaşma olmadığı takdirde de, savaş ve ıstırabın gelmesi kaçınılmazdı.

O öğleden sonra tanık olduğu olay yalnızca bir tek olay olmasına rağmen, On Ayı için gecenin karanlığındaki bir ışık gibiydi. O yüzden arkadaşları çadıra girerken planını uygulamaya koymanın en iyi yolunu düşünüyordu.

Açılış konuşmalarını dinleyip arada sırada kendisi de söze karışırken On Ayı aklından güvenebileceği insanları geçiriyor ve fikrini uygulamak için en uygunun hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Sıkılı Yumruk'u tedavi etmekten gelen Hırçın Kuş'u görünce yaşlı adam bunun bir kişilik bir iş olmaması gerektiğini anladı. İki kişi göndermeliydi. Buna bir kez karar verdikten sonra kimler olacağını saptamak kolaydı. Gözlem yeteneği için Hırçın Kuş'la birlikte saldırgan doğası nedeniyle Saçı Rüzgârlı'yı göndermeliydi. Her ikisinin de karakterleri kendilerini ve halklarını temsil ettiği için, birbirlerini tamamlardı.

On Ayı toplantıyı kısa kesti. Kararsızlığa yol açan uzun tartışmalar istemiyordu. Zamanı gelince mantıklı bir konuşma yaptı, beyazların sayısal çokluğunu, özellikle silah ve at bakımından zenginliklerini dile getirdi. Kaledeki adamın mutlaka bir elçi olması gerektiği ve iyi davranışlarının savaş için değil, konuşma için bir neden kabul edilmesini söyleyerek sözlerini tamamladı.

Konuşmasının sonunda uzun bir sessizlik oldu. Haklı olduğunu herkes biliyordu.

Saçı Rüzgârlı söz aldı.

«Senin gidip bu beyaz adamla konuşmanın doğru olduğuna inanmıyorum,» dedi. «O bir tanrı değildir, sadece yolunu kaybetmiş bir beyaz adamdır.»

Yaşlı adam karşılık verirken gözlerinde hafif bir parıltı belirdi.

«Ben gitmeyeceğim. Ama iyi insanlar gitmeli. Comanche'lerin ne olduğunu gösterecek insanlar.»

Sözünün burasında söylediklerinin etkisini artırmak için durakladı. Aradan bir dakika geçti, bazıları onun uyuyakaldığını düşündüler. Ancak On Ayı sonunda gözlerini açtı.

«Sen gitmelisin,» dedi Saçı Rüzgârlı'ya. «Sen ve Hırçın Kuş.»

Sonra gözlerini kapatarak toplantıyı tam yerinde sona erdirdi.

2

Bir millik bir cephe boyunca gökgürültüleri ve şimşeklerle mevsimin ilk fırtınası o gece başladı. Yağmur perde gibi iniyor, canlı her şey başını sokacak bir delik arıyordu.

Sıkılı Yumruk fırtınanın gürültüsüyle uyandı.

Yağmur çadırın deri duvarlarını binlerce tüfekten çıkan mermiler gibi inletiyordu. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Bir ışık farkedince dönüp çadırın ortasındaki küçük ateşe baktı. Eli bacağındaki yaranın üstünden geçerken yabancı bir şeye değmişti. Dikkatle yoklayınca bacağının dikilmiş olduğunu anladı.

O zaman her şeyi hatırladı.

Uykulu gözlerle çevresine bakarak orada kimin yaşadığını merak etti. Kendi çadırında değildi.

Ağzı pamuk gibi kupkuruydu, battaniyenin altından elini uzatıp araştırdı. Suyla dolu bir tasa değmişti parmakları. Dirseği üzerinde doğrulup suyu yudum yudum içti, sonra yine yattı.

Bilmek istediği pek çok şey vardı ama o anda düşünmek çok güçtü. Battaniyenin altı yaz kadar sıcaktı. Alevlerin gölgesi başının üstünde mutlulukla dans ediyor, yağmur sesi kulaklarına ninni gibi geliyordu. Çok da yorgundu.

Gözleri kapanırken, belki de ölüyorum, diye düşündü. Uyuyakalmadan hemen önce de, o kadar kötü bir şey değil bu, diye aklından geçirdi.

Ancak Sıkılı Yumruk ölmüyordu. İyileşiyordu ve çektikleri onu her zamandan güçlü yapacaktı.

Kötüden iyilik doğacaktı. Gerçekten de, iyilik başlamıştı bile. İyi bir yerde, uzun süre yuvası olacak bir yerde yatıyordu.

Hırçın Kuş'un çadırındaydı.

3

Teğmen Dunbar başının üstünde kopan kıyametten habersiz ölü gibi uyuyordu. Yağmur küçük kulübeyi saatlerce dövmüştü, ancak asker battaniyeleri altında o kadar rahat ve güvenlikteydi ki, Mahşer Günü gelip geçse farkında olmayacaktı.

Güneş doğup da fırtına geçtikten çok sonra bir kırlangıcın sürekli ve umursamaz sesiyle uyandı. Yağmur ovayı tazelemişti, daha gözlerini açmadan o tatlı kokuyu hissetti. İlk anda sırtüstü yattığını farketti, gözlerini açtığında da ayak parmaklarının ucundan kulübenin girişine bakıyordu.

Kısa boylu ve kıllı bir gölge sıyrılıp geçmişti kapının önünden. Teğmen gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Bir an sonra battaniyesini fırlatıp ayaklarının ucuna basarak kapıya gitti. Başını kapı kenarından uzatıp baktı.

Çifte Çorap tentenin altından çıkmış, avluda güneşlenmek üzereydi. Teğmeni görünce birden kaskatı kesildi. Bir an birbirlerine baktılar. Teğmen gözlerini ovuşturdu, ellerini indirdiğinde Çifte Çorap yere uzanmış, burnunu bacakları arasında yere dayamıştı. Tıpkı efendisini bekleyen sadık bir köpek gibi.

Cisco aniden kişneyince teğmenin bakışları o yana kaydı. Gözünün ucuyla bir hareket sezip dönünce Çifte Çorap'ın koşa koşa uzaklaştığını gördü. Yeniden ağıla dönünce de adamları gördü.

Yüz metre kadar ilerde, atları üştündeydiler. Saymadı ama sekiz kişiydiler.

İki adam birden ilerlediler. Dunbar yerinden kıpırdamadı ama bu kez, daha önceki karşılaşmalarının aksine sakindi. Adamların gelişlerindendi bu. Atların başı yerdeydi içeri girerlerken, sanki uzun bir günün sonunda evlerine dönen ırgatlarmış gibi.

Teğmen kaygılıydı, ancak kaygısının yaşam ya da ölümle ilgisi yoktu.

Ne söyleyebileceğini ve sözlerini nasıl iletebileceğini düşünüyordu.

4

Hırçın Kuş ile Saçı Rüzgârlı da aynı şeyi düşünmekteydiler. Beyaz asker kendileri için tümden yabancıydı ve bu işin sonunun nasıl geleceğini bilemiyorlardı. Beyaz askerin yüzünün hâlâ kanlı olması, başlamak üzere olan görüşme konusunda huzurlarını kaçırmaktaydı. Ancak rolleri bakımından her iki adam da farklıydı. Saçı Rüzgârlı bir savaşçı, Hırçın Kuş ise bir devlet adamı olarak ilerliyorlardı. Bu, Hırçın Kuş'un da, kabilenin de yaşamlarının en önemli anıydı. Hırçın Kuş için yepyeni bir gelecek başlıyordu. Kendisi yazılmakta olan tarihin tam ortasındaydı.

5

Adamlar yüzleri seçilecek kadar yaklaştıklarında Dunbar kadını kollarından alanı hemen tanıdı. Diğerinin de tanıdık bir yanı vardı ama bulup çıkaramadı. Buna zamanı yoktu zaten.

Adamlar on beş yirmi adım ilerisinde durmuşlardı.

Hepsi de güneşte parıldıyorlardı. Saçı Rüzgârlı'nın göğsünde kemikten bir zırh vardı, Hırçın Kuş da boynuna büyük bir madeni disk asmıştı. Bunlar ışığı yansıtıyordu. Hatta koyu kahve gözlerinde bile bir parıltı vardı ve her birinin parlak kara saçları güneşte pırıl pırıldı.

Az önce uyanmış olmasına rağmen Teğmen Dunbar'ın sıkıntısı geçmişti; bir gece önceki fırtınanın ovayı temizlediği gibi, o da şimdi taptaze ve canlıydı.

Teğmen Dunbar selam verirmiş gibi hafifçe eğildi, sonra elini ağır ağır başına kaldırdı.

Hırçın Kuş bu hareketine garip bir jestle karşılık verdi, elini uzatıp avuç içi yukarı gelecek biçimde çevirdi.

Teğmen bunun ne demek olduğunu bilmiyorsa da, doğru olarak bir dostluk jesti olarak kabul etti. Sanki yerinde durup dur-

madığından emin olmak istermiş gibi çevresine bakındı ve, «Sedgewick Kalesi'ne hoşgeldiniz,» dedi.

Bu sözlerin anlamı Hırçın Kuş için tam bir esrar olmasına rağmen, o da bunu bir tür selamlama olarak kabul etti.

«On Ayı'nın kampından barışçı bir konuşma yapmaya geldik,» dedi. Bu kez anlamayan bakışlarla bakan Teğmen Dunbar oldu.

Artık karşılıklı konuşamayacakları anlaşılınca her iki taraf da sustu bundan sonra. Saçı Rüzgârlı bu aradan yararlanarak beyaz adamın binalarını inceledi. Rüzgârda hafif hafif sallanmaya başlayan tenteye uzun uzun baktı.

Hırçın Kuş atının üstünde kıpırdamadan oturuyordu saniyeler ilerledikçe. Dunbar ayağının burnuyla yere vurup çenesini kaşıdı. Dakikalar geçtikçe huzursuzlanıyordu, birden sabah kahve içmediğini hatırladı. Bir de sigara çekmişti canı.

Hırçın Kuş'a, «Kahve içer misin?» diye sordu.

Büyücü merakla kafasını yana yatırdı.

«Kahve,» diye tekrarladı teğmen. Elini hayali bir fincanın çevresine sarıp içer gibi yaptı. «Kahve,» dedi sonra. «İçmek?»

Hırçın Kuş teğmene bakıyordu. Saçı Rüzgârlı bir şey sordu, Hırçın Kuş yanıt verdi. Sonra ikisi birden teğmene baktılar. Dunbar'a sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda Hırçın Kuş başını salladı.

«Güzel, çok iyi,» dedi teğmen bacağının yan tarafına vurarak. «Gelin öyleyse.» Atlarından inmelerini işaret etti, sonra da tentenin altına geçmeleri için elini salladı.

Comanche'ler dikkatle yürüyorlardı. Bakışlarının değdiği her şey esrarlıydı onlar için. Teğmen ise, konukları bir saat önce geldiği için telaşlanan bir evsahibi gibi gülünç bir durumdaydı.

Ocakta ateş yoktu ama neyse ki kahve pişirecek kadar kuru odun yığmıştı bir kenara. Çömelip ateşi yakmaya koyuldu.

«Oturun,» dedi. «Lütfen.»

Ama kızılderililer anlamamışlardı, sözlerini tekrarlarken oturma hareketi yaptı.

Konukları oturunca bir koşu depoya gidip beş kiloluk bir kahve çuvalıyla değirmeni getirdi. Ateşi yaktıktan sonra değirmenin içine bir avuç kahve çekirdeği atıp çevirmeye başladı.

Kahve çekirdekleri makinenin içinde kaybolurken Saçı Rüzgârlı ile Hırçın Kuş da merakla öne eğilmişlerdi. Kahve öğütmek gibi sıradan bir işin sihir olabileceğini aklına bile getirmedi Dunbar. Ancak iki kızılderili için bu bir sihirdi. İkisi de daha önce kahve değirmeni görmemişlerdi.

Teğmen Dunbar bu kadar zaman sonra insanlarla birlikte olduğu için heyecanlanmıştı ve konuklarının bir süre kalmalarını istiyordu. Bunun için birden işini bırakıp makineyi kızılderililere uzattı, kolunu ağır ağır çevirerek yapmakta olduğu işi gösterdi. Son birkaç çekirdeği de kolu hızlıca çevirerek rol yaparcasına bir edayla öğüttü. Sonra bir sihirbazın dramatik etkisini yaratarak durdu ve seyircilerinin tepkisini bekledi.

Hırçın Kuş makineyle çok ilgilenmişti. Parmaklarını değirmenin tahta kenarlarına sürttü. Saçı Rüzgârlı ise doğasına uygun olarak makinenin öğütme mekanizmasından hoşlanmıştı. Uzun, esmer parmaklarından birini değirmenin hunisine sokup içini yoklayarak kahve çekirdeklerine ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Artık dramatik bir sona sıra gelmişti. Dunbar elini uzatarak adamların incelemesini durdurdu. Makineyi çevirerek altında bir düğmeye bastı. Kızılderililer büsbütün meraklanmış olarak eğildiler.

Teğmen Dunbar'ın gözleri sanki ünlü bir elması göstermek üzereymiş gibi açıldı, yüzüne bir gülümseme yerleşti ve taze çekilmiş kahve dolu çekmeceyi çekti.

Her iki Comanche de çok etkilenmişlerdi. Kahveden bir tutam alıp kokladılar. Sonra evsahipleri maşrapasını ateşin üstüne asıp suyunu kaynatırken yeni gelişmeleri bekleyerek sessizce oturdular.

Dunbar konuklarına buharları tüten birer fincan kahve ikram etti. Adamlar kahve kokusunu içlerine çekerek bilmiş bilmiş baktı-

lar birbirlerine. Bu kahve çok güzel kokuyordu, yıllar önce Meksikalılara baskından elde ettiklerinden daha iyiydi.

Dunbar onların bir yudum aldıktan sonra yüzlerini buruşturmalarına şaştı. Ortada bir yanlışlık vardı. Her ikisi de bir şey söylediler, daha çok soruya benzeyen bir şey.

Teğmen başını salladı. Omuzlarını silkerek, «Anlamadım,» dedi.

Kızılderililer kendi aralarında kısa ama sonuçsuz bir konuşmaya girdiler. Birden Hırçın Kuş'un aklına bir şey geldi. Yumruğunu sıkıp fincanın üstünde tuttu, sonra kahvenin içine bir şey atarmış gibi açtı. Attığını da bir dal parçasıyla karıştırır gibi yaptı.

Teğmen Dunbar adamın anlamadığı bir şey söyledi, sonra birden ayağa fırladı. Hemen topraktan kötü bir şekilde yapılmış öteki kulübeye gidip başka bir torbayla döndü ve getirdiğini konuklarına uzattı.

Hırçın Kuş torbanın içine bakıp kahverengi kristalleri görünce homurdandı.

Teğmen Dunbar kızılderilinin yüzündeki gülümsemeyi görünce doğru tahmin ettiğini anladı. Adamlar şeker istemişlerdi.

6

Beyaz askerin hevesliliği Hırçın Kuş'u cesaretlendirmişti. Konuşmak istiyordu ve kendilerini tanıştırdıkları zaman, Teğ Men adlarını tam olarak söyleyene kadar defalarca sormuştu. Garip bir adamdı, garip şeyler yapıyordu ama dinlemeye hazırdı ve büyük bir enerjiye sahip görünüyordu. Hırçın Kuş, belki kendisi de barış taraflısı olduğundan, başkalarının enerji gücünü çok takdir ederdi.

Adam Hırçın Kuş'un alışık olduğundan çok fazla konuşuyordu. Hatta düşününce beyaz adamın hiç durmadan konuştuğunu söyleyebilirdi.

Ama eğlendirici bir insandı. Garip dans hareketleri, elleri ve yüzüyle garip işaretler yapıyordu. Hatta Saçı Rüzgârlı'yı güldürmüştü bile bazı jestleriyle, ki onu güldürmek pek kolay bir iş değildi.

Hırçın Kuş genel izlenimler dışında başka şeyler de öğrenmişti. Teg Men tanrı olamazdı. Biraz fazla insandı. Ve yalnızdı. Orada başka yaşayan yoktu. Ama neden yalnız olduğunu öğrenememişti. Başka beyazların gelip gelmeyeceğini, ne gibi planları olduğunu da öğrenememişti. Hırçın Kuş bu soruların yanıtlarını bilmek isterdi.

Saçı Rüzgârlı öndeydi. Nehir kıyısındaki ağaçlar arasında arka arkaya gidiyorlardı. Islak kumlarda yalnızca öndeki atın ayak izleri vardı. Saçı Rüzgârlı'nın neler düşündüğünü merak etti. Görüşme hakkında hiç konuşmamışlardı.

Ancak Hırçın Kuş'un kaygılanmasına hiç gerek yoktu. Saçı Rüzgârlı da olumlu etkilenmişti. Ama buna rağmen beyaz askeri öldürme fikri aklından birkaç kez geçmemiş değildi. Uzun zamandır beyaz adamların gereksiz fazlalıklar olduğunu, etin kokusuna gelen çakallar olduğunu düşünüyordu. Ama bu beyaz asker birkaç kez cesaretini göstermişti. Dost tavırlıydı da. Ve komikti. Hem de çok komik.

Hırçın Kuş atının terkisine bağlı olan kahve ve şeker torbalarına bakarken aslında beyaz askerden hoşlandığını farketti. Garip bir fikirdi bu, üzerinde düşünmesi gerekirdi.

Hoşlandıysam ne olacak, dedi sonunda.

Boğuk bir kahkaha duydu. Saçı Rüzgârlı'dan geliyordu. Yine bir kahkaha duyuldu ve aksi yüzlü savaşçı dönüp omuz üzerinden konuştu.

«Beyaz adam bufalo olduğunda çok komikti,» dedi.

Karşılık beklemeden önüne döndü sonra. Ama Hırçın Kuş Saçı Rüzgârlı'nın omuzlarının kahkahalarla sarsıldığını görüyordu.

Gerçekten de komikti. Teg Men dizleri üstünde, ellerini boynuz gibi başının üstünden uzatarak yürümüştü. Ve hörgüç yap-

mak için gömleğinin altına battaniyeyi sokması.

Hayır, diye Hırçın Kuş güldü, hiçbir şey beyaz adamdan daha garip olamaz.

7

Teğmen Dunbar yatağına serdiği ağır örtüye şaşkın şaşkın baktı.

Hiç bufalo görmedim ama bufalo derisiden bir örtüm var, diye gururla düşündü.

Sonra yatağın kenarına dikkatle oturdu, sırtüstü uzandı, ellerini yumuşak ve kalın kürke sürdü. Yataktan sarkan kenarlarından birini kaldırıp altına baktı. Yüzünü kürke bastırıp vahşi kokusunu içine çekti.

Her şey ne de çabuk değişebiliyordu. Birkaç saat önce şaşkınlıktan ne olduğunu bilememişti, şimdi ise zevkten havalarda uçuyordu.

Hafifçe kaşlarını çattı birden. Davranışları, örneğin o bufalo taklidi biraz aşırıya kaçmış olabilirdi. Ve hep kendisi konuşmuş gibiydi. Ama bunlar küçük ve önemsiz kuşkulardı. Büyük örtüyü düşünürken bu ilk gerçek karşılaşmasından cesaretlenmemek elinde değildi.

Kızılderililerin ikisinden de hoşlanmıştı. En çok o kibar tavırlıyı sevmişti. Onun o sakin, sabırlı havasında insanı çeken bir şey vardı. Sakin ama erkekçeydi. Öteki, kızı kendisinden alan aksi olanı da ilginç olmasına karşılık pek şakaya gelen birine benzemiyordu.

Ve örtü. Onu kendisine vermişlerdi.

Teğmen bu güzel armağanın üstünde öteki anılarını canlandırdı gözlerinin önünde. Kafasının içinde bu yepyeni fikirler böyle uçuşurken neşesinin gerçek kaynağına inmeye ne fırsat vardı ne de istek.

Bir tek kurt ve bir atla paylaştığı yapayalnız geçen zamanını

çok iyi kullanmıştı. Kalede iyi işler yapmıştı. Bunların hepsi de lehine puanlardı. Ama beklemek ve kaygı, bir kırışığın içindeki yağ gibi yapışmıştı ona ve bu yükün ağırlığı çok büyüktü.

Şimdi dillerini bilmediği, benzerlerini görmediği, varlıkları kendisine yabancı olan iki ilkel adam kaldırmıştı bu yükü sırtından.

Ona gelmekle bilmeden büyük bir yardımda bulunmuşlardı. Teğmen Dunbar'ın neşesinin kökü kurtuluşta bulunabilirdi. Kendisinden kurtulmasında.

Artık yalnız değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

1

17 Mayıs 1863

Günlerdir bu deftere bir şey yazmadım. O kadar çok şey oldu ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Kızılderililer şimdiye kadar üç kez ziyarete geldiler ve daha da geleceklerini tahmin ediyorum. Hep aynı iki kişi altı yedi savaşçıyla birlikte geliyorlar. (Bu adamların tümünün savaşçı olmasına şaşıyorum. Savaşçı olmayan bir erkek görmedim bugüne kadar.)

Görüşmelerimiz, dil engeline rağmen, dostça bir hava içinde geçti. Bugüne kadar öğrendiklerim öğrenebileceklerim yanında hiç sayılır. Bunların hangi kızılderililerden olduklarını hâlâ bilmiyorum ama Comanche olduklarını sanıyorum. Birkaç kere kulağıma Comanche gibi gelen bir sözcük duydum.

Ziyaretçilerimin adlarını biliyorum ama kâğıda geçirmekte güçlük çekiyorum. İkisi de hoş ve ilginç insanlar. Birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklılar. Biri çok ateşli ve kuşkusuz ileri gelen bir savaşçı. Gerçekten görülmeye değer fiziği, aksi ve kuşkucu tavırlarıyla çok müthiş bir savaşçı olmalı. Onunla savaşmak zorunda kalmayacağımı umarım. Gözleri

birbirine epey yakın olmasına rağmen yakışıklı denebilecek bu adamın gözü atımda ve Cisco hakkında konuşma fırsatını hiç kaçırmıyor.

Her iki adamın da artık başarmaya başladıkları el işaretleriyle anlaşıyoruz. Konuşmalarımız çok ağır ilerliyor ama iletişimde başarı yerine başarısızlık temeline dayanan ortak bir alan bulduk artık.

Sert olanı, kahvesine çok fazla şeker koyuyor. Stokumun çok geçmeden biteceğini sanıyorum. Neyse ki, ben şeker kullanmıyorum. Ateşli olanı (ben ona böyle diyorum) pek konuşkan olmamasına rağmen bir sokak kabadayısı gibi saygı uyandırıyor. Sokaklarda büyüyen bir insan olarak ben bu bakımdan ona saygı duyuyorum.

Bunun ötesinde hoşuma giden kaba bir dürüstlüğü ve kararlılığı da var.

Diğerine sessiz adam diyorum ve onu çok seviyorum. Ateşlinin aksine, sabırlı ve meraklı biri.

Dil güçlüklerinden onun da benim kadar sıkıldığını tahmin ediyorum. Bana kendi dilinden birkaç sözcük öğretti. Ben de ona öğrettim. Comanche dilinde baş, el, at, ateş, kahve, ev ve daha birkaç şey söylemesini biliyorum. Ama bir cümle yapacak kadar bilgim yok henüz. Sesleri çıkarmak uzun zaman alıyor. Aynı güçlüğü o da çekiyordur sanırım.

Sessiz olanı bana Teg Men diyor ve her nedense Dunbar adını kullanmıyor. Bunu unuttuğunu sanmam (ona adımı birkaç kez hatırlattım), onun için başka bir nedeni olmalı.

Adam bana çok zeki olduğu izlenimini verdi. Konuşmalarımı dikkatle dinliyor ve hiçbir şeyi gözden kaçırmıyor. Rüzgârdaki en ufak bir değişiklik, bir kuşun sıradan bir ötüşü bile çok daha önemli bir şeymiş gibi dikkatini çekiyor. Dil birliğimiz olmadığı için tepkilerini ancak duyularımla algılayabiliyorum, ancak görünüşüne göre bana karşı tavırları olumlu.

En son geldiklerinde bu noktayı açıkça belirten bir olay geçti. Aşırı miktarda kahve içmiştik ve konuklarıma domuz

pastırmasını tanıtmıştım. Sessiz olanı birden karşı tepedeki Çifte Çorap'ı gördü. Ateşli olana bir şeyler söyledi ve ikisi birden kurda baktılar. Ben Çifte Çorap hakkında bildiklerimi kendilerine göstermek niyetiyle pastırmayla bıçağı alıp derenin bizim tarafındaki tepeye çıktım.

Ateşli olanı kahvesine şeker koymak ve pastırmayı tatmakla meşgul olduğundan beni oturduğu yerden seyretti. Ama sessiz olanı kalkıp arkamdan geldi. Çifte Çorap'a genellikle derenin bu yanına bir parça bırakırdım, ama o gün pastırmayı kestikten sonra karşı kıyıya fırlattım. Pastırma kurdun hemen yanıbaşına düşmüştü. Ama hayvan kılını bile kıpırdatmadı; bir an hiçbir şey yapmayacağını sandım. Ama sonra kalkıp yürüdü, eti kokladı ve aldı. Daha önce eti aldığını hiç görmediğim için onunla gurur duydum o anda.

Bu benim için mutlu bir olaydı, hepsi o kadar. Ama sessiz adam bu gösteriden aşırı etkilenmiş gibiydi. Ona döndüğümde yüzünün her zamankinden daha sakin olduğunu gördüm. Bana birkaç kere başını salladı. Sonra yaptığımı onaylarmış gibi omzumu okşadı.

Ateşin başına döndüğümüzde yaptığı işaretlerden ertesi günü evini ziyaret etmemi istediğini çıkardım. Bunu seve seve kabul ettim, adamlar da az sonra gittiler.

Comanche kampı izlenimlerimi tam olarak anlatmaya kalkışmak olanaksız bir şey olur. Buna kalkışsam günlerce yazmam gerekir sanıyorum. Ancak gözlemlerimin gelecekte bu insanlarla ilişkiye girildiğinde yararlı olacağı umuduyla burada kısaca anlatacağım.

Köye bir mil kala başlarında sessiz adamın olduğu küçük bir grup tarafından karşılandım. Fazla zaman kaybetmeden köye gittik. Bizi karşılamak için herkes en iyi giysilerini giymişti. Bu elbiselerin renk ve güzellikleri gerçekten görmeye değer. Herkes garip bir suskunluk içindeydi. Benim de öyle olduğumu itiraf etmeliyim. Küçük çocuklardan birkaçı kalabalıktan koşup yanıma geldiler, bacaklarıma dokundular. Diğerleri geride kaldı.

Koni biçimli çadırlardan birinin önünde atlarımızdan indik, on iki yaşlarında bir çocuk gelip Cisco'yu götürmeye kalkışınca bir an kuşkuya kapıldım. Dizginleri vermemek için biraz direndiysem de, sakin adam araya girdi, elini omuzuma koydu. Gözlerindeki bakıştan korkacak bir şey olmadığını anladım. Çocuğun Cisco'yu götürmesine ses çıkarmadım bunun üzerine. Çocuk çok sevinmiş görünüyordu.

Sessiz adam beni çadırına soktu. İçerisi karanlıktı ama kasvetli değildi. Duman ve et kokuyordu. (Köyün tümünde pek kötü olmayan bir koku var. Bunu ancak vahşi yaşam kokusu olarak tanımlayabilirim.) İçerde iki kadınla birkaç çocuk vardı. Sessiz adam bana oturmamı işaret etti, kadınlar taslar içinde yiyecek getirdiler. Ondan sonra hepsi çıkıp bizi yalnız bıraktılar.

Bir süre sessizce yedik. Ovada bulduğum kadın hakkında bir şeyler sormak isterdim. Onu görmemiştim ve yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. (Hâlâ da bilmiyorum.) Ama dil engellerimiz gözönüne alındığında bu altından kalkılmayacak bir konuydu, o yüzden elimizden geldiğince yemeklerden söz ettik. (Yediğim tatlı eti çok lezzetli buldum.)

Yemek bitince ben bir sigara sarıp yaktım. Sessiz adam sürekli kapıya bakıyordu. Bir şey ya da birini beklediğimizi anladım. Tahminimde yanılmamıştım, çok geçmeden çadırın kapısı açıldı ve içeri iki kişi girdi. Sessiz adama bir şeyler söylediler ve o da ayağa kalkarak arkasından gitmemi işaret etti.

Dışarda epey bir kalabalık birikmişti, insanları yara yara geçip önünde kocaman bir ayı olan çadırın önüne geldik. Sessiz adam arkamdan hafifçe iterek beni çadıra soktu.

İçerde ateşin çevresinde beş yaşlı adam vardı; benim dikkatimi bunların en yaşlısı çekti. Altmış yaşını aşkın ama çok güçlü bir adamdı. Deri gömleği çok zarif ve renkli işlerle süslüydü. Kır saçına takılı olan kocaman pençenin dışardaki ayıya ait olduğunu hemen anladım. Gömleğinin kollarından

saçlar sarkıyordu, bunların kafatasları olduğunu az sonra anladım. Birinin açık renkli olduğunu görünce keyfim kaçtı.

Ancak en çok göze çarpan yeri yüzüydü. Böyle bir yüz görmüş değilim. Gözleri ancak yüksek ateşli birininkiyle kıyaslanacak kadar parlaktı. Elmacık kemikleri çıkık, burnu gaga gibi kıvrıktı. Dörtköşe bir çenesi vardı. Yüzünde o kadar çok çizgi vardı ki, bunlara buruşuk demek yetersiz kalıyordu. Alnının bir yanında çok eski bir savaş yarasının sonucu olduğu anlaşılan bayağı büyük bir çukur vardı.

Adam tümüyle bir yaşlı bilgelik ve güçlülük timsali gibiydi. Ama yanında kaldığım kısa süre içinde kendimi hiç tehlikede hissetmedim.

Bu toplantının nedeninin ben olduğumu anlamıştım. Yaşlı adamın beni yakından görmesi için çağırıldığımdan emindim.

Ortaya bir uzun pipo çıktı ve adamlar bunu sırayla içmeye başladılar. Bana vermedikleri için tütünün sert bir yerli türü olduğunu sanıyorum.

İyi bir etki yapmak istediğimden ve canım da sigara çektiğinden tabakamı çıkardım ve yaşlı adama ikram ettim. Sessiz adam bir şeyler söyledi, yaşlı adam buruşuk elini uzatıp tütün kesesiyle kâğıtları aldı ve dikkatle inceledi. Sonra zalim bakışlı gözleriyle sertçe bakarak hepsini geri verdi. İkramımın kabul edilip edilmediğini bilmiyordum ama ben yine de bir sigara sardım. Yaşlı adam her hareketimi dikkatle izliyordu.

Sigarayı uzatınca aldı. Sessiz adam yine bir şey söyledi ve yaşlısı sigarayı geri verdi. Sessiz adam işaretlerle içmemi söyledi.

Hepsinin dikkatli bakışları altında sigarayı yaktım, derin bir nefes çekip dumanı üfledim. Ama bir nefes daha çekemeden yaşlı adam elini uzatınca ona verdim, önce dikkatle baktı, sonra benim yaptığım gibi içine çekti. Ardından da dumanı üfledi, sigarayı yüzüne yaklaştırdı.

Sonra parmakları arasında buruşturunca, sigaranın ateşi düştü, tütünler yere saçıldı. Adam boş kâğıdı elinde yuvarlayıp ateşe attı.

Sonra birden gülümsedi, ötekiler de gülmeye başladılar.

Belki de hakarete uğramıştım, ama neşelerine katılmamak elde değildi.

Daha sonra atımı getirdiler ve köyden bir iki mil uzaklaşana kadar birkaç kişi benimle geldi, sessiz adam burada bana veda etti.

Kızılderili kampına ilk ziyaretim işte bu kadar. Şu anda ne düşündüklerini bilmiyorum.

Sedgewick Kalesi'ni yeniden gördüğüme sevindim. Burası benim evim. Ama yine de 'komşularıma' yeni bir ziyareti düşünmüyor değilim.

Doğuya hep acaba gelen bir birlik var mı diye merak ederek bakıyorum. Burada ovaların vahşi insanlarıyla ilişkimin zamanı gelince yararlı olacağını umut etmekteyim.

Tgm. John J. Dunbar, ABD

ON ALTINCI BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar'ın ilk ziyaretinden birkaç saat sonra Hırçın Kuş'la On Ayı hemen biraraya geldiler. Konuşmaları kısa ve kesindi.

On Ayı Teğmen Dunbar'dan hoşlanmıştı. Gözlerindeki bakışı sevmişti ve On Ayı bir insanın gözlerinde gördüğü şeye çok önem verirdi. Ayrıca teğmenin davranışlarından da hoşlanmıştı. Alçakgönüllü ve saygılıydı; On Ayı bu huyları da çok önemserdi. Bir insanın o kadar az şeyden duman çıkarabilmesini aklı pek kesmemişti ama bunu Teğmen Dunbar'ın aleyhinde bir şey olarak görmüyordu ve Hırçın Kuş'un bir haber kaynağı olarak beyaz adamın tanınmaya değer olduğu görüşüne katılıyordu.

Yaşlı reis Hırçın Kuş'un dil engelini yıkma fikrini de benimsemişti. Ama bunun koşulları vardı. Hırçın Kuş gayri resmi olarak hareket edecekti. Teg Men onun, yalnızca onun sorumluluğunda olacaktı. Daha şimdiden avlanacak hayvan azlığının nedeninin beyaz adam olduğu hakkında söylentiler başlamıştı. Köye sık sık geldiği takdirde halkın beyaz adama karşı tutumunun da ne olacağı bilinmiyordu. Kabile onun aleyhine dönebilirdi. Hatta birinin onu öldürmesi bile uzak bir olasılık sayılmazdı.

Hırçın Kuş koşulları kabul etti ve On Ayı'ya bu planı mümkün olduğunca sessizce uygulayacağına söz verdi.

Bu işi halledince daha önemli bir konuya geçtiler.

Bufaloların gelmesi gecikmişti.

Günlerdir çevreye salınan gözcüler sadece bir tek bufalo görmüşlerdi. O da bir kurt sürüsü tarafından parçalanan yaşlı bir hayvandı.

Kabilenin pek az olan yiyecek stoku azaldıkça morali de düşüyordu. Kıtlığın başlamasına çok kalmamıştı. Yerel geyiklerin etiyle idare ediyorlardı ama bu kaynak da hızla tükenmekteydi. Bufala sürüleri çok kısa zamanda görülmezse bolluk dolu bir yaz umudu çocukların ağlamasıyla uçup gidecekti.

İki adam yeni gözcüler çıkarılmasının yanısıra acele bir dans yapılmasını da kararlaştırdılar. Dans bir hafta içinde yapılmalıydı.

Hırçın Kuş hazırlıklarla uğraşacaktı.

2

Garip bir haftaydı, büyücü için zamanın karmakarışık olduğu bir hafta. Zamana ihtiyacı varken saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, zamanın geçmesini isterken de saatler geçmek bilmiyordu. Her şeyi dengede tutmak başlı başına bir mücadeleydi.

Dansı hazırlamak için gözetilecek binlerce ayrıntı vardı. Bu, tüm kabilenin yer alacağı toplu bir dua olacaktı. Bu kadar önemli bir olayın çeşitli sorumluluklarını planlamak ve dağıtmak tüm zamanını alan bir işti.

Bunun yanısıra iki karısına koca, dört çocuğuna baba ve evlat edindiği yeni kızına rehber olması gerekiyordu. Bütün bunlara ek olarak her gün ortaya çıkan günlük işleri vardı: hastaları ziyaret, gelen konuklarla toplantılar ve kendi büyü işlerini yapmak.

Hırçın Kuş'un gerçekten işi başından aşkındı.

Ve dikkatini sürekli olarak dağıtan başka bir şey daha vardı. Teğmen Dunbar hafif ama sürekli bir başağrısı gibi zihnini meş-

gul etmekteydi. Kendisi bugünüyle uğraşıyordu ama Teg Men gelecekti ve Hırçın Kuş geleceğin çağrısına kulak tıkayamıyordu. Büyücünün gününde şimdi ve gelecek aynı yeri kapsamaktaydı. Bu kalabalık bir zamandı.

Sıkılı Yumruk'un da çevresinde olması işlerini kolaylaştırmıyordu. Kadın planının anahtarıydı ve Hırçın Kuş ona her baktığında Teg Men'i düşünüyor, bu da onu başka düşüncelere sürüklüyordu. Ama kadını gözden uzak tutmamak zorundaydı. Konuya tam zamanında ve yerinde yaklaşması gerekiyordu.

Kadın hızla iyileşiyordu; artık yürümeye başlamıştı ve çadırın yaşantısına ayak uydurabiliyordu. Çocukların da çok sevdiği kadın kamptaki herkes kadar çalışıyordu. Kendi başına kaldığında içine dönüktü ama bu da anlaşılır bir şeydi. Aslında Sıkılı Yumruk oldum olası öyleydi zaten.

Hırçın Kuş kimi zaman onu seyrettikten sonra derin derin içini çekerdi. Bu anlarda dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormaktan kaçınıyordu: Sıkılı Yumruk gerçekten kendilerinden biri miydi? Ama bunun yanıtını kendisi veremezdi ve zaten yanıtın da ona bir yararı olamazdı. Sadece iki şeyin önemi vardı. Kadın oradaydı ve kendisinin de ona ihtiyacı vardı.

Dans günü geldiğinde hâlâ onunla istediği gibi konuşma fırsatı bulamamıştı. O sabah, eğer olmasını gerçekten istiyorsa planını uygulamaya koyması gerektiğine inanarak uyanmıştı.

Kendisinin gidemeyecek kadar çok işi olduğundan hemen Sedgewick Kalesi'ne üç genç gönderdi. Onlar yoldayken Sıkılı Yumruk'la konuşmanın bir yolunu bulacaktı.

Ailesinin hepsi nehir kıyısına gidip de Sıkılı Yumruk'u yeni öldürülen bir geyiği temizleme işiyle baş başa bıraktıklarından Hırçın Kuş onunla yalnız kalabilmek için bin türlü numara çevirmek zorunda kalmamıştı.

Hırçın Kuş çadırın önünde çalışmakta olan kadını seyrediyordu. Bıçağıyla deriyi yüzerken başını bir kere bile kaldırmamıştı. Hırçın Kuş onun bir an işini bırakıp karşı çadırın önünde oynayan çocuklara baktığını görene kadar bekledi.

Çadırdan dışarı başını uzatarak hafif bir sesle, «Sıkılı Yumruk,» dedi.

Kadın iri gözlerle ona baktı ama karşılık vermedi.

Hırçın Kuş karanlık çadıra girerek, «Seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

Kadın arkasından çadıra girdi.

3

Çadırın içinde hava gergindi. Hırçın Kuş kadının herhalde duymak istemeyeceği şeyler söyleyecekti ve bu da onu huzursuz ediyordu.

Sıkılı Yumruk adamın önünde dururken bir sorgulama öncesi korkusu içindeydi. Yanlış bir şey yapmamıştı, ama günlük yaşantısı da hep sıkıntıyla geçiyordu. Bir an sonra başına ne geleceğini bilmiyordu ve kocasının ölümünden bu yana yaşamın sorunlarıyla başa çıkacak gücü bulamıyordu kendinde. Karşısında duran adamda bir avuntu bulmaktaydı. Büyücü herkesin saygısına sahip bir insandı ve onu ailesinin arasına almıştı. Eğer güvenecek bir kişisi varsa, o da Hırçın Kuş'tu.

Ama o da heyecanlı görünüyordu.

«Otur,» dedi adam. İkisi birden yere oturdular. «Yaran nasıl?»

«Geçiyor.» Kadın onunla göz göze gelmemeye çalıştı.

«Ağrıların geçti mi?»

«Evet.»

«Gücüne kavuştun artık.»

«Şimdi daha güçlüyüm; iyi çalışıyorum.»

Kadın ayağının dibindeki bir toprak parçasıyla oynarken Hırçın Kuş da söylemek istediği sözcükleri arıyordu. Acele etmek istemiyordu ama her an biri gelebilirdi, sözünün yarıda kesilmesini de istemiyordu.

Kadın birden başını kaldırınca Hırçın Kuş orada gördüğü keder karşısında şaşırdı.

«Burada mutsuzsun,» dedi.

«Hayır.» Sıkılı Yumruk başını salladı. «Burada olduğuma memnunum.»

Toprak parçasını dalgın bir tavırla parmakları arasında çeviriyordu.

«Kocasız kaldığım için üzgünüm.»

Hırçın Kuş bir an düşündü; kadın toprakla oynamaya devam etti.

«O yok artık,» dedi büyücü. «Ama sen varsın. Zaman ilerliyor ve sen de zamanla birlikte ilerliyorsun, mutsuz olsan bile. Yakında bir şeyler olacak.»

«Evet,» diyen kadın dudaklarını büzdü. «Ama olacaklar beni fazla ilgilendirmiyor.»

Hırçın Kuş oturduğu yerden çadırın önünde duraklayıp sonra yürüyen gölgeler gördü.

«Beyazlar geliyor,» dedi aniden. «Artık her yıl daha fazlası gelecek bizim topraklarımıza.»

Sıkılı Yumruk'un sırtında bir ürperti dolaştı. Gözleri sertleşti ve farkında olmadan yumruklarını sıktı.

«Ben onlarla gitmeyeceğim.»

Hırçın Kuş gülümsedi. «Hayır, gitmeyeceksin. Aramızda senin gitmemen için mücadele etmeyecek tek savaşçı yoktur.»

Bu desteği bulan kızıl saçlı kadın merakla öne eğildi.

«Ama gelecekler,» diye devam etti adam. «Huy ve inançları bakımından garip bir ırk beyazlar. Ne yapılması gerektiğini bilmek çok güç. Sayılarının çok fazla olduğu söyleniyor ve bu da beni rahatsız ediyor. Bir sel gibi geldikleri takdirde onları durdurmamız gerekecek. Aramızda suratları asık pek çok dul olacak ondan sonra.»

Hırçın Kuş konuya yaklaşırken Sıkılı Yumruk başını eğerek söylenenleri düşündü.

«Bu beyaz adam, seni buraya getiren yani, onu gördüm. Onun evine gittim, kahvesini içtim ve onunla konuştum. Garip biri. Ama onu izledim ve yüreğinin temiz olduğunu anladım...»

Kadın başını kaldırıp Hırçın Kuş'a baktı.

«Bu beyaz adam bir asker. Beyazlar arasında etkili biri olabilir...»

Hırçın Kuş sustu. Bir serçe çadırın açık kanadından içeri girmişti. Bir kapana kıstırıldığını anlayan kuş kanatlarını çılgıncasına çırparak çadırın deri duvarlarına çarpmaya başladı. Hırçın Kuş serçenin duman deliğine yaklaşıp birden özgürlüğe uçmasını seyretti.

Sonra dönüp Sıkılı Yumruk'a baktı. Kadın kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu. Büyücü sözüne devam etmeden düşündü . Ama söze başlamadan yine bir kanat sesi duydu.

Başını kaldırınca serçenin duman deliğinin hemen berisinde durduğunu gördü. Kuş yere doğru bir dalış yaptı, toprağa çakılacakken birden döndü ve kızıl saçlı başın üstüne kondu. Kadın kıpırdamadı, kuş sanki yüksek bir ağacın dallarındaki yuvasındaymış gibi doğaldı. Kadın elini dalgınca başının üstünden geçirince, kuş ip atlayan bir çocuk gibi havalandı, el altından geçince yine kondu. Küçük ziyaretçisi kanatlarını açıp göğsünü öne çıkardıktan sonra bir kurşun gibi kapıya doğru uçarken kadın yine kıpırdamadı. Kuş göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

Zamanı olsaydı Hırçın Kuş kuşun gelmesi ve Sıkılı Yumruk'un onun gösterisindeki rolünün önemi ve anlamı konusunda birtakım sonuçlara varabilirdi. Ancak şimdi yürüyüşe çıkıp bunu düşünecek zamanı yoktu; ve her nedense gördüğü şey kendisine güven vermişti.

Ama ağzını açamadan kadın başını kaldırdı.

«Benden ne istiyorsun?» diye sordu.

«Beyaz askerin sözlerini anlamak istiyorum ama kulaklarım onun ne dediğini anlamıyor.»

İşte söylemişti sonunda. Sıkılı Yumruk'un yüzünde bir gölge belirdi.

«Ondan korkuyorum.»

«Yüz at ve yüz silahla gelen yüz beyaz asker... asıl korkulacak olan budur. Ama o bir tek kişi. Bizim sayımız ise çok fazla ve burası bizim topraklarımız.»

Kadın onun haklı olduğunu biliyordu, ama haklılık kendisine güven vermiyordu. Huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde.

«Beyazların dilini hatırlamıyorum,» dedi. «Ben bir Comanche'yim.»

Hırçın Kuş başını salladı.

«Evet, sen bir Comanche'sin. Senden başka bir şey olmanı istemiyorum. Sana korkunu arkana alıp önüne halkını koymanı söylüyorum. Beyaz adamla tanış. Onun yanında beyaz dilini hatırlamaya çalış; bunu başardığın zaman üçümüz halkımıza yararlı olacak bir konuşma yapacağız. Uzun zamandır düşünüyorum bunu.»

Hırçın Kuş susunca çadırın tümü birden sessizleşti.

Sıkılı Yumruk sanki bir daha uzun zaman göremeyecekmiş gibi çevresine dikkatle baktı. Bir yere gidiyor değildi, ancak kafasında o kadar sevdiği yaşamı terketmeye bir adım daha attığını hissediyordu.

«Onu ne zaman göreceğim?» diye sordu.

Çadır yine sessizlikle doldu.

Hırçın Kuş ayağa kalktı.

«Kamptan uzak, sakin bir yere git. Bir süre orada otur ve eski dilinin sözcüklerini düşünmeye çalış.»

Hırçın Kuş kendisini çadırın kapısına doğru yürütürken Sıkılı Yumruk'un çenesi göğsüne dayalıydı.

«Korkunu geride bırak,» dedi Hırçın Kuş kadın dışarı çıkarken.

Bu öğüdünü duyup duymadığını bilmiyordu. Sıkılı Yumruk dönüp arkasına bakmamıştı ve şimdi de hızlı adımlarla yürüyordu.

4

Sıkılı Yumruk denileni yaptı.

Kalçası üstünde taşıdığı boş bir su testisiyle ırmak kıyısına

indi. Saat öğleye yaklaştığı için su taşıyıcılar, atlar, çamaşır yıkayan kadınlar ve çocuklar epey azalmıştı. Kadın ağır ağır yürüyor, yolun iki kıyısına dikkatle bakarak onu yalnız kalacağı bir yere götürecek bir patika arıyordu. Ana yoldan ayrılıp ırmağa doğru giden çalılıklarla kaplı bir patika görünce kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ortalıkta kimseler yoktu ama yine de kulak verip kimsenin gelmediğinden emin oldu. Bir ses duymayınca ağır testiyi bir çalının altına gizleyip yola girdi. Çok geçmeden ana yoldaki sesler tümüyle arkasında kalmıştı.

Sabah çok güzeldi. Hafif bir esinti söğütleri dans edermiş gibi sallıyordu, dallar arasından parça parça görünen gök masmaviydi ve duyduğu tek ses gelişinden korkan bir tavşan ya da kertenkeleden geliyordu. Neşelenecek bir gündü, ama Sıkılı Yumruk'un yüreğinde neşeye yer yoktu. Kalbi uzun acı damarlarla sarılıydı ve adımlarını ağırlaştırırken Comanche'lerin bu beyaz kadını tüm nefrete bulanmıştı.

Nefretin bir kısmı beyaz askere yönelikti. Topraklarına geldiği için, asker olduğu için, doğmuş olduğu için nefret ediyordu ondan. Kendisinden bunu istediği için ve onu reddedemeyeceğini bildiği için Hırçın Kuş'tan nefret ediyordu. Ve bu kadar zalim olduğu için Büyük Ruh'tan nefret ediyordu. Büyük Ruh onun kalbini kırmıştı. Ama birinin kalbini öldürmek yeterli değildi.

Neden beni yaralamaya devam ediyorsun, diye sordu. Zaten ölmüşüm ben.

Yavaş yavaş kendini toparlamaya başladı. Ama duyduğu burukluk azalmamış, soğuk ve sert bir şey halinde katılaşmıştı.

Beyaz dilini bul. Beyaz dilini bul.

Bir kurban olmaktan bıktığını farketti birden ve buna da kızdı.

Benim beyaz dilimi istiyorsun, diye düşündü Comanche dilinde. Bu bakımdan beni değerli buluyorsun demek? Onu bulacağım öyleyse. Ve bunu yaparak bir hiç olacaksam, hiçlerin en büyüğü olacağım. Hatırlanmayacak biri olacağım.

Mokasenlerini çimenlerin üstünde sürüyerek geriye gitmeye, bir başlangıç noktası, sözcükleri hatırlayacağı bir yer bulmaya çalıştı.

Ama tam bir boşluk vardı. Kendini ne kadar zorlasa da, aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bir süre bir lisanın tümünün dilinin ucunda olmasının korkunç sıkıntısını yaşadı. Geçmişinin sisi kalkacağı yerde iyice sarmıştı çevresini.

Köyden bir mil kadar ilerde nehre açılan küçük meydana vardığında iyice yorulmuştu. Burası üç taraftan doğal perdeyle çevrili ve büyük bir ağacın gölgesinde az rastlanacak güzellikle bir yerdi. Geniş ve sığ nehrin kumluk kıyısı sazlarla örtülüydü. Başka bir gün olsa böyle bir yer bulduğuna sevinirdi. Sıkılı Yumruk oldum olası güzelliğe düşkündü.

Ama bugün bunları görmüyordu bile. Sadece dinlenmek isteyerek ağacın önüne oturup gövdesine dayandı. Kızılderililer gibi bağdaş kurup eteklerini kaldırarak bacaklarını nehirden esen rüzgârın serinliğine verdi. Sonunda gözlerini kapatarak kendini hatırlamaya bıraktı.

Ama yine de bir şey hatırlamıyordu. Sıkılı Yumruk dişlerini gacırdattı. Ellerini kaldırıp avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu.

Birden yüzüne parlak bir renk çarpar gibi oldu.

5

Bir yaz önce, beyaz askerlerin çevrede görüldükleri duyulunca resimler belirmeye başlamıştı. Bir sabah daha yatağında yatarken duvarda bebeğini görmüştü. Sonra bir dansın ortasında annesini. Ama her iki resim de bulanıktı.

Oysa şimdi gördükleri sanki bir rüyadaymış gibi canlıydı ve hareket ediyorlardı. Ve arka planda hep bir beyaz adam konuşması vardı. Her sözcüğünü tek tek anlıyordu.

Onu ilk gördüğünde şaşırtan şey resimlerin netliği olmuştu. İlk mavi basma elbisesinin yırtık eteğini görmüştü. Bir el eteğin

üzerinde dolaşıyordu. Sıkılı Yumruk kapalı gözlerle bakarken resim biraz daha büyüdü. El on dört on beş yaşlarında bir kıza aitti. Kız içinde sadece bir yatak, tek penceresi yanında bir demet çiçek ve kenarı kırık aynasıyla bir konsolun bulunduğu toprak zeminli bir odadaydı.

Kızın görülmeyen yüzü yırtığı incelemekte olan ele dönüktü.

Daha iyi görebilmek için eteğini kaldırmıştı ve kısa, zayıf bacakları görünüyordu.

Birden dışardan bir ses işitildi.

«Christine...»

Kız başını kaldırınca Sıkılı Yumruk birden kendisini tanıdı. Eski yüzü dinliyordu, sonra eski ağzı, «Geliyorum, anne,» dedi.

Sıkılı Yumruk gözlerini açtı. Gördükleri onu korkutmuştu, ama hikâye anlatan birinin dizi dibindeki bir çocuk gibi daha fazlasını istiyordu.

Gözlerini kapattı yine, bir meşe ağacının hışırdayan yapraklarının arasında yeni bir sahne belirdi. Bir evin önünde kabasaba tahta bir masanın başında iki kadın, iki erkek, dört büyük oturmuş konuşuyorlardı ve Sıkılı Yumruk söylenenlerin hepsini anlıyordu.

Daha ilerde üç çocuk körebe oynuyorlardı ve kadınlar çocuklardan birinin hastalığından söz ederlerken gözlerini onlardan ayırmıyorlardı.

Erkekler pipo içiyorlardı. Masanın üzerinde bir pazar günü yemeğinin kalıntıları vardı: haşlanmış patates dolu bir tabak, bir hindi iskeleti ve yarım sürahi dolusu süt. Erkekler yağmur yağma olasılığından söz ediyorlardı.

Sıkılı Yumruk onlardan birini tanıdı. Uzun boyluydu, elmacık kemikleri çıkık, yanakları çöküktü, saçları arkaya taranmıştı. Çenesinde kısa ve seyrek telli bir sakal vardı. Babasıydı bu.

Yukarda, damın üstünde biten çimenler arasında iki gölge vardı. Sıkılı Yumruk ilk anda onların kim olduklarını anlamadı ama sonra birden yaklaşınca ikisini de açıkça gördü.

Kendi yaşlarında Willy adında bir oğlanla birlikteydi. Oğlan zayıf ve sölgündü. Sırtüstü yatmışlar, elele tutuşmuş bir halde

gökyüzünde geçen bulutları seyrediyorlardı.

Evlenecekleri günü konuşuyorlardı.

Christine, «Ben hiç kimsenin olmamasını isterdim» dedi. «Bir gece penceremin önüne gelmeni ve beni alıp götürmeni isterdim.»

Kız oğlanın elini sıktı ama oğlan buna karşılık vermedi. Dikkatle bakıyordu bulutlara.

«Bak onu bilemem,» dedi.

«Neyi bilemezsin?»

«Başımız derde girebilir.»

«Kimden?» diye sabırsızlıkla sordu kız.

«Ana babamızdan.»

Christine yüzünü oğlandan yana çevirerek onda gördüğü kaygıya güldü.

«Ama evli olacağız. Bu da bizi ilgilendiren bir şey olacak, başkasını değil.»

«Herhalde.» Oğlanın kaşları hâlâ çatıktı.

Başka bir şey söylemeyince Christine onunla birlikte gökyüzüne bakmaya devam etti.

Oğlan sonunda derin bir göğüs geçirdi. Gözünün ucuyla kıza baktı. Kız da ona.

«Evlendiğimiz sürece... hiçbir şeye aldırmam.»

«Ben de,» dedi kız.

Kucaklaşmadan yüzleri birbirine yaklaşıyor, dudakları öpmeye hazırlanıyordu. Christine son anda fikir değiştirdi.

«Olmaz,» diye fısıldadı.

Oğlanın gözlerinden bir kırgınlık gelip geçti.

«Bizi görürler,» diye fısıldadı kız. «Haydi aşağı inelim.»

Willy kızın damın arkasından kayışını seyrederken gülümsedi. Ardından gitmeden önce aşağıdakilere baktı.

Ovada kızılderililer belirmişti. Hepsi de atlı on on iki kişi. Yüzleri karaya boyanmıştı.

«Christine,» diyerek Willy kızı tuttu.

Yüzüstü yatıp aşağıyı iyice görebilmek için damın kenarına

sürüdüler. Willy sincap tüfeğini eline aldı.

Kadınlar ve çocuklar içeri girmiş olmalılardı, babasıyla arkadaşı avluda yalnızdılar. Üç kızılderili yaklaşmıştı. Diğerleri daha uzakta bekliyorlardı.

Christine'in babası gelen üç kişiden asık suratlı Pawnee ile işaretle konuşuyordu. Christine konuşmanın iyi gitmediğini anladı. Kızılderili durmadan evi işaret ederek içki işareti yapıyordu. Christine'in babası ise olumsuz anlamda başını sallamaktaydı.

Kızılderililer daha önce de gelmişler ve Christine'in babası elindekileri onlarla paylaşmıştı. Bu Pawnee'ler onun sahip olmadığı ya da vermek istemediği bir şeyi istiyor olmalılardı.

Willy kulağına fısıldadı.

«Çok aksi görünüyorlar... Belki de viski istiyorlardır.»

Olabilir, diye düşündü kız. Babası sert içki içilmesinden kesinlikle hoşlanmazdı; şimdi sabrının tükenmekte olduğunu görüyordu. Oysa babasının en güçlü yanlarından biriydi sabır.

Babası gitmelerini işaret ettiyse de, kızılderililer yerlerinden kıpırdamadılar. Babası ellerini havaya kaldırdı, atlar başlarını salladılar. Kızılderililer yine kıpırdamamışlardı ve şimdi üçünün de kaşları çatılmıştı.

Christine'in babası yanıbaşındaki beyaz arkadaşına bir şeyler söyledi, iki adam arkalarını dönüp eve doğru yürüdüler.

Kimsenin uyarmasına fırsat yoktu. İriyarı Pawnee'nin baltası Christine'in babası daha tam dönmeden inmeye başlamıştı bile. Balta adamın omzuna saplandı. Christine'in babası birden soluğu kesilmiş gibi inledi ve bahçede yanlamasına kaçmaya başladı. Ancak daha üç adım gitmemişti ki, iriyarı Pawnee sırtına atlamış, baltasını durmadan kaldırıp indiriyordu.

Öteki beyaz adam eve doğru koştuysa da, vızıldayan oklarla daha yarı yolda yığıldı kaldı.

Christine'in kulaklarına korkunç sesler geliyordu. Evden umutsuz feryatlar yükseliyor, geride kalmış olan kızılderililer dörtnala eve doğru gelirlerken çılgın çığlıklar atıyorlardı. Biri kendisine sesleniyordu. Willy.

«Kaç, Christine.. kaç.!»

Willy kızın arkasına bir tekme savurarak döne döne damın bitip çimenliğin başladığı yere yuvarladı. Christine geri dönünce oğlanın damın kenarında durup sincap tüfeğini aşağıya çevirdiğini gördü. Silah ateş aldı. Willy bir an hareketsiz kaldı. Sonra tüfeği tersine çevirip sopa gibi tuttu ve sessizce boşluğa atlayarak gözden kayboldu.

Christine korkudan çılgına dönmüş bir halde koşmaya başladı.

Güneş gözlerine giriyordu, birkaç kez yere düşüp dizlerini yaraladı. Ama her seferinde göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıyor, ölüm korkusundan acı falan duymuyordu. Önüne bir duvar çıkmış olsaydı dosdoğru üstüne bindireceği kuşkusuzdu.

Bu hızı sürdüremeyeceğini biliyordu, bunu yapabilse bile onlar atlıydı; o yüzden yamaç dikleşmeye başlayınca saklanacak bir yer arandı.

Ancak hiçbir yer yoktu, bacaklarının ağrısına dayanamayacağı anda sol tarafında sık çalılık arasında bir aralık gördü.

İnleyip ağlayarak kayalığı tırmandı ve saklanmaya çalışan bir fare gibi kendini deliğe attı. Başı girmiş ama omuzları girmemişti. Delik çok küçüktü. Kız geri çıktı, yumruklarıyla yumuşak toprağa vurmaya başladı. Toprak parçaları kopuyordu. Birkaç dakika sonra içeri girebileceği kadar bir yer açabilmişti.

Ancak sığmıştı deliğe. Orada dizlerini çenesine çekmiş bir halde dururken bir kavanoza girmiş gibiydi. Sağ gözü deliğin ağzından yamacın yüz metre kadar ilersini görebiliyordu. Arkasından gelen yoktu. Ama evin olduğu yandan kara bir duman yükseliyordu. Christine'in elleri boğazına uzandı ve kendini bildiğinden beri taktığı küçük haçı sımsıkı kavradı.

6

Güneş ardında batmaya başladığında kızın umutları artmıştı.

Kaçtığını gördüklerini sanmıştı ama her geçen saatle kurtulma şansı artıyordu. Gecenin bir an önce gelmesi için dua etmekteydi. O zaman onu bulmaları olanaksız gibiydi.

Güneş battıktan sonra aşağıdan atlar geçerken soluğunu tutup bekledi. Mehtapsız bir geceydi ve atlıları göremiyordu. Bir çocuk ağlaması duyduğunu sandı. Nal sesleri yavaş yavaş uzaklaştı ve bir daha geri dönmedi.

Boğazı öylesine kurumuştu ki, yutkunmak bile başlı başına bir azaptı, derileri soyulmuş dizlerinin sancısı da tüm vücuduna yayılmıştı. Uzanmak için çok şey vermeye hazırdı o anda. Ama bir karış bile kıpırdama olanağı yoktu. Olduğu yerde dönemiyordu ve üstünde yattığı sol yanı iyice uyuşmuştu artık.

Genç kızın en uzun gecesi ağır ağır ilerlerken rahatsızlığı da ateşli bir hastalık gibi artıyordu; ani korku dalgalarına karşı direnmek zorundaydı. Pes etmiş olsaydı çoktan ölmüş olabilirdi, ancak Christine her seferinde bu isteri dalgalarını geri çevirmenin bir yolunu buluyordu. Kendisini kurtaran bir şey de, ailesinin başına gelenleri pek düşünmemesiydi. Arada sırada babasının ölürken, Pawnee'nin baltası sırtını yararken çıkardığı sesi duyar gibi oluyordu. Ancak her seferinde orada durmayı başarıyor ve gerisini aklına getirmiyordu. Epey dayanıklı bir kız olarak tanınırdı ve onu kurtaran da bu olmuştu.

Gece yarısına yakın bir ara daldıysa da, hemen korkuyla uyandı yine. Sıkışan bir düğüm gibi, debelendikçe daha çok gömülüyordu deliğe.

Çaresiz çığlıkları vadi boyunca dalgalanıyordu.

Sonunda daha fazla bağıramayınca uzun uzun ağladı. Bu da sona erince sakinleşmiş, kapana kıstırıldığının birkaç saat sonrasındaki bir hayvan gibi yorgun düşmüştü.

Delikten çıkmayı düşünmeyerek kendini rahat ettirecek hareketler yapmaya girişti. Ayaklarını ileri geri oynattı, kıpırdatabildikçe parmaklarını saymaya başladı. Elleri serbest olduğu için parmaklarını sırayla birbirine bitiştirdi. Her sözcüğünü heceleyerek dua etti. Delikte kalma konusunda uzun bir şarkı uydurup okudu.

7

İlk ışıkla birlikte, yaklaşan günün sonunda sağ çıkamayacağını düşünerek yine ağlamaya başladı. Daha fazla dayanamıyordu. Vadide nal sesleri işitince biri tarafından öldürülmenin o delikte ölmekten daha iyi olacağını düşündü.

«İmdat!» diye bağırdı. «Yardım edin bana!»

Nal seslerinin aniden kesildiğini duydu. Yamaçtan yukarı insanlar çıkıyordu. Ayak sesleri durunca deliğin dışında bir kızılderili yüzü belirdi. Christine adama bakmaya dayanamıyordu, ama başını çevirmesi de olanaksızdı. Comanche'nin şaşkın bakışları altında gözlerini yumdu.

«Beni dışarı çıkarın... lütfen,» diye mırıldandı.

Güçlü ellerin kendisini gün ışığına çektiğini hissetti sonra. İlk başta ayakta duramıyordu, yere oturup şişmiş bacaklarını yavaş yavaş ileri uzatırken kızılderililer de aralarında konuştular.

Grup ikiye ayrılmıştı. Çoğunluk kızı yanlarına almakta bir yarar görmüyordu. Onun zayıf ve küçük olduğunu söylediler. Eğer onu alırlarsa Pawnee'lerin toprak evdeki beyazlara yaptıklarından kendileri sorumlu tutulabilirdi.

Liderleri bu görüşe karşı çıkıyordu. Diğer beyazlardan çok uzakta olan toprak evdekilerin hemen bulunmaları olanaksızdı. O zamana kadar bu topraklardan çok uzaklarda olabilirlerdi. Kabilenin o güne kadar her ikisi de Meksikalı olan iki tutsağı olmuştu ve tutsaklar her zaman değerliydi. Bu da kendi topraklarına varıncaya kadar ölürse, yolda bırakırlardı ve kimse onu aldıklarını bilmezdi. Eğer oraya kadar dayanırsa işçi olarak ya da gerektiği zaman bir pazarlık konusu olarak yararlı olurdu. Lider adamlarına tutsakların iyi Comanche'ler olduğu geleneğini hatırlattı ve iyi Comanche'lere her zaman ihtiyaç olduğunu söyledi.

Konu hemen bir sonuca bağlandı. Kızı hemen orada öldürmek isteyenlerin savundukları fikir daha güçlü olabilirdi, ancak onu yanlarına alma taraflısı olan, geleceği parlak genç bir savaşçıydı ve kimse kendisine karşı çıkmak istemezdi.

8

Christine adının Hırçın Kuş olduğunu öğrendiği genç savaşçının iyi yürekliliği sayesinde bütün güçlüklere göğüs gerebilmişti.

Zamanla bu insanların kendi insanları olduğunu ve ailesiyle arkadaşlarını öldürenlerden çok farklı olduklarını anladı. Comanche'lerin dünyası kendi dünyası olmuştu ve Pawnee'lerden nefret ettiği kadar onları da sevmeye başlamıştı. Ancak katillere olan nefreti devam ettiyse de, ailesininin anıları, bataklığa gömülen bir şey gibi giderek kayboldu. Sonunda hiçbir anısı kalmamıştı.

Geçmişini ortaya çıkardığı bugüne kadar.

Hatırladıklarının çok canlı olmasına rağmen Sıkılı Yumruk oturduğu yerden kalkıp nehre girene kadar bunu düşünmüyordu. Suda çömelip yüzünü yıkarken anne ve babasını da düşünmüyordu. Onlar çoktan yok olmuşlardı ve onları hatırlamanın kendisine bir yararı olamazdı.

Karşı kıyıya bakarken sadece Pawnee'leri düşünüyor ve onların bu yaz Pawnee topraklarına saldırıp saldırmayacaklarını merak ediyordu.

Bunu yapacaklarını umuyordu. İntikam için bir fırsat daha istiyordu.

Birkaç yaz önce yine böyle bir fırsat çıkmış ve kendisi de bundan yararlanmıştı. Bu, kurtarmalık alma nedeniyle canlı olarak yakalanan küstah bir savaşçı biçiminde belirmişti.

Sıkılı Yumruk'la kabile kadınları onu getiren erkeklerini kamplarının dışında karşılaşmışlardı. Savaştan dönenlerin önleyemedikleri müthiş saldırıyı başlatan kendisi olmuştu. Tutsağı atından alaşağı edip hemen orada parçalamışlardı. İlk bıçak darbesini indiren Sıkılı Yumruk olmuş ve savaşçı paramparça edilene kadar oradan ayrılmamıştı. Sonunda intikamını almak tatmin edici olmuşsa da, yeni bir fırsat daha ele geçirmeyi hiç aklından çıkarmamıştı.

Geçmişini ziyaret canlandırmıştı Sıkılı Yumruk'u, pek kullanılmayan patikadan geri dönerken her zamankinden daha çok Comanche hissediyordu kendini. Başı dimdik, kalbi sapasağlamdı.

Beyaz asker artık önemsiz görünüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

1

Üç yabancı gencin atları üstünde çıkagelmeleri bir sürpriz olmuştu. Saygılı ve utangaç tavırlarıyla haberci oldukları anlaşılıyordu ama Teğmen Dunbar yine de tedbirliliği elden bırakmadı. Henüz kabile farklılıklarını öğrenemediği için karşısındakilerin kim olduklarını bilemezdi.

Tüfeği omzunda olduğu halde onları karşılamak için yüz metre kadar yürüdü. Gençlerden biri sessiz adamın selamlamasıyla kendisine işaret edince, Dunbar da her zamanki gibi onu eğilerek selamladı.

İşaretle konuşmaları kısa ve basitti. Kendileriyle köye gelmelerini istiyorlardı. Teğmen isteği kabul etti. Cisco'yu hazırlarken adamlar da at hakkında kendi aralarında konuştular.

Teğmen ne olup bittiğini merak etmişti, kaleden ayrılıp dörtnala yola koyulduklarında pek memnundu.

2

Kadın aynı kadındı ve çadırda onlardan uzakta oturmasına rağmen teğmenin bakışları durmadan ona kayıyordu. Deri elbisesinin eteği dizlerini örttüğünden bacağındaki o kötü yaranın

geçip geçmediğini anlayamamıştı.

Kadın bedensel olarak iyi görünüyorsa da, yüz ifadesinden herhangi bir şey okumak mümkün değildi. Teğmen köye çağırılmasının nedeninin o olduğuna inandığından sık sık kadından yana bakmaktaydı. Bir an önce konuya girmelerini istiyordu, ama kızılderililerle olan bu kısa ilişkisinde bile sabırlı olması gerektiğini öğrenmişti.

Bunun için büyücünün piposunu titizlikle doldurmasını bekledi. Sonra bir daha baktı Sıkılı Yumruk'a. Bir an göz göze geldiler ve onun gözlerinin diğerlerinin koyu kahve gözleri yanında ne kadar soluk olduğuna bir daha şaştı. Sonra o gün, «Yapma,» dediğini hatırladı. Kızıl saçlar şimdi yeni bir anlam taşıyordu kendisi için. Ensesinde bir ürperti hissetti.

Tanrım, bu kadın beyaz, diye düşündü.

Dunbar, Hırçın Kuş'un gölgeler arasında oturan kadının özellikle farkında olduğunu görüyordu. Piposunu özel konuğuna sunarken kadından yana bakmıştı.

Teğmen Dunbar'ın pipoyu içmek için yardıma ihtiyacı vardı. Hırçın Kuş da ellerini piponun uzun sapına yerleştirip açısını ayarladı. Tütün koktuğu kadar sertti, ama kendine özgü güzel bir kokusu vardı. İyi bir tütündü. Pipo ise inanılmayacak kadar değişikti. Ele ağır gelmesine rağmen bir kere içmeye başladığında hafifliyor, sanki sıkı sıkı tutmazsa uçacakmış gibi geliyordu.

Birkaç dakika pipoyu birbirlerine vererek içtiler. Hırçın Kuş sonra pipoyu dikkatle yanına yerleştirdi. Sıkılı Yumruk'a bakarak elinin bir hareketiyle öne çıkmasını işaret etti.

Kadın bir an duraksadı, sonra elini yere dayayıp doğruldu. Her zaman centilmen olan Teğmen Dunbar da aynı anda ayağa fırladı ve kıyametin kopmasına neden oldu.

Her şey bir anda olmuştu. Kadın yanına yaklaşana kadar Dunbar bıçağı görmedi. Hırçın Kuş birden göğsüne eliyle vurunca geri savruldu. Yere düşerken kadının da çömelmiş bir halde bıçağı saplayacak gibi savurarak bir şeyler söylemekte olduğunu farketti.

Hırçın Kuş hızını kesmeden kadının üstüne atlamış, bir eliyle bıçağı alırken diğeriyle de onu yere savurmuştu. Teğmen düştüğü yerden doğrulurken Hırçın Kuş ona döndü. Büyücünün gözlerinde ürkütücü bir bakış vardı.

Bu korkunç durumu bir an önce sona erdirmek isteyen Dunbar ayağa fırladı. Birkaç kez, «Hayır,» diyerek ellerini salladı. Sonra kızılderililer Sedgewick Kalesi'ne geldiklerinde yaptığı gibi hafifçe eğilerek selam verdi. Yerdeki kadını göstererek bir daha eğildi sonra.

Hırçın Kuş o anda anlamıştı durumu. Beyaz adam sadece kibar olmaya çalışıyordu. Bir kötülük yapmak istememişti. Sıkılı Yumruk'a bir şeyler söyledi, kadın ayağa kalktı. Beyaz askerle her türlü ilişkiden uzak, bakışlarını yerden ayırmıyordu.

Bir an üçü de kıpırdamadan durdular.

Teğmen Dunbar Hırçın Kuş'un uzun ve esmer parmağıyla burnunun kenarını sıvazlayarak düşünmesini bekledi. Adam Sıkılı Yumruk'a yumuşak sesle bir şeyler söyledi, kadın bakışlarını kaldırdı. Gözleri az öncesinden daha soluk gibiydi. Ve daha ifadesiz. Şimdi Dunbar'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Hırçın Kuş teğmene yerine oturmasını işaret etti. Eskisi gibi karşılıklı oturdular. Sıkılı Yumruk da gelip Dunbar'ın iki adım ötesine oturdu.

Hırçın Kuş ikisine de beklentiyle bakıyordu. Parmaklarını dudaklarına götürerek teğmene baktı. Dunbar onun konuşmasını, yanındaki kadına bir şeyler söylemesini istediğini anlamıştı.

Teğmen kadından yana bakıp göz göze gelmeyi bekledi.

«Selam,» dedi.

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

«Selam,» dedi yine Dunbar.

Sıkılı Yumruk bu sözcüğü hatırlıyordu. Ama dili eski bir menteşe gibi paslıydı. Ağzından çıkabilecek şeyden korkuyor ve bilinçaltı da bu konuşmaya karşı direniyordu. Ağzından bir ses çıkana kadar sessizce birkaç kez çabaladı.

«Selam,» dedi ve hemen önüne baktı.

Hırçın Kuş o kadar sevinmişti ki, bacağına bir şaplak indirdi. Devam etmesi için uzanıp Dunbar'ın elini okşadı.

Teğmen sözlerini Hırçın Kuş'un kullandığı işaretlerle destekleyerek, «Konuşmak,» dedi. «İngilizce biliyor musun?»

Sıkılı Yumruk şakağına parmağıyla vurarak başını salladı, ona sözcüklerin kafasının içinde olduğunu söylemeye çalıştı. İki parmağını dudağına götürüp başını salladı, dilinden yana bir sıkıntısı olduğunu belirtmek için.

Teğmen tam olarak anlamamıştı. Kadının ifadesi hâlâ düşmancaydı ama şimdi hareketlerinde iletişim kurmak istediği duygusunu uyandıran bir rahatlık vardı.

«Ben...» Teğmen ceketine dokundu. «Adım John benim. John.»

Kadının ifadesiz gözleri ağzına çevriliydi.

«Adım John,» diye tekrarladı Dunbar.

Sıkılı Yumruk dudaklarını sessizce kıpırdattı, sözcüğü denedi. Sonunda söylediğinde hem kendisi hem de Dunbar çok şaşırdı.

«Willie,» demişti kadın.

Hırçın Kuş teğmenin yüzündeki şaşkınlığı görünce bir yanlışlık olduğunu anladı. Sıkılı Yumruk'un bir dizi garip hareket yapmasını çaresizce izledi. Kadın gözlerini eliyle örtüp yüzünü ovuşturdu. Bir koku girmesine engel olmak ister gibi burnunu kapatıp başını salladı. Sonunda ellerini avuç içleri aşağı gelmek üzere yere dayadı, derin derin içini çekti ve küçük ağzında sessiz bir şeyler geveledi. Hırçın Kuş o anda çok üzüldü. Belki de bu denemeye kalkışmakla kadından çok şey istemişti.

Teğmen Dunbar da kadının hareketlerinden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Uzun zaman tutsak kalması sonucunda aklını kaçırmış olacağını düşündü.

Ancak Hırçın Kuş'un deneyi çok güç olmasına rağmen yapılmayacak bir şey değildi. Ve Sıkılı Yumruk da aklını kaçırmamıştı. Beyaz askerin sözleri, anıları ve dilinin dolaşması birbiri içine geçmişti. Bu karışıklığı düzeltmek, gözleri kapalı bir resim çizmekten

farksızdı. Kadın gözlerini boşluğa dikerek kendini toparlamaya çalışıyordu.

Hırçın Kuş bir şeyler söylemeye kalkıştıysa da, kadın Comanche dilinde acele acele konuşup onu susturdu.

Gözleri bir an daha kapalı kaldı. Sonra dağınık saçları arasından Teğmen Dunbar'a baktı. Dunbar onun bakışlarının yumuşadığını görüyordu. Kadın elinin sakin bir hareketiyle Comanche dilinde ona söze yeniden başlamasını söyledi.

Dunbar öksürdü.

«Adım John,» dedi. «John... John.»

Kadının dudakları yine kıpırdadı, sözcüğü tekrarlamaya çalıştı.

«Jun,» dedi.

«Evet, John.»

«Jun,» dedi kadın.

Teğmen Dunbar başını geriye attı. Tatlı bir sesti bu onun için. Kendi adının sesi. Aylardır duymadığı bir şeydi.

Sıkılı Yumruk istememesine rağmen gülümsedi. Yakın geçmişi hep acıyla doluydu. Önemsiz bile olsa, gülünecek bir şey olması çok hoştu.

İkisi birden aynı anda baktılar Hırçın Kuş'a.

Adamın dudaklarında gülümseme yoktu. Ama gözlerinde, çok hafif de olsa, mutlu bir ışık parlıyordu.

3

Hırçın Kuş'un çadırındaki o ilk öğleden sonrası kolay olmamıştı. Sıkılı Yumruk'un teğmenin basit sözcük ve cümlelerini tekrarlamaya çalışmasıyla geçmişti saatler. Kimi zaman tek hecelik bir sözcüğü sekiz on kere tekrarlamak gerekiyordu. O zaman bile telaffuz tam olmayabiliyordu. Buna konuşma denemezdi pek.

Ama Hırçın Kuş memnundu. Sıkılı Yumruk ona beyaz söz-

cükleri hatırladığını söylemişti. Sadece diliyle söylemekte güçlük çekiyordu. Büyücü zamanla paslanmış dilin açılacağını biliyor ve aralarında rahatça konuşacakları günü iple çekiyordu.

Yardımcılarından biri gelip de o geceki dans hazırlıklarını kontrol etmeye çağırınca canı sıkıldı.

Ama Hırçın Kuş beyaz adamın elini tuttu ve kıllı ağızların sözcükleriyle ona veda etti.

«Selam, Jun.»

4

Anlamak çok güçtü. Toplantı birden sona ermişti. Oysa her şey yolunda gidiyordu. Önceliği olan başka bir iş çıkmış olmalıydı.

Dunbar Hırçın Kuş'un çadırı dışında durup çevresine baktı. İnsanlar sokağın ucunda, önünde ayı olan çadırın berisinde toplanıyorlardı. O da orada kalıp olacakları seyretmek isterdi.

Ancak sessiz adam giderek artan kalabalığın arasında kaybolmuştu bile. Ufak tefek kızılderililer arasında kısacık boyuyla kadının iki kadın arasında yürümekte olduğunu gördü. Kadın dönüp ona bakmamıştı. Teğmen onun arkasından bakarken yürüyüşünde iki kişilik sezebiliyordu: biri beyaz, biri kızılderili.

Dunbar yaklaşan atının üstünde o hep gülen çocuğu görünce şaşırdı. Oğlan yere atladı, Cisco'nun boynunu okşadı ve Teğmen Dunbar çocuğun atını öven bir şeyler söylediğini doğru olarak anladı.

İnsanlar şimdi akın akın açıklığa doğru gidiyorlardı; üniformalı adama pek dikkat eden yoktu. Teğmen yine kalmayı düşündüyse de, resmi bir davet olmadan hoş karşılanmayacağını biliyordu. Resmi bir davet de yapılmamıştı.

Güneş batmak üzereydi, karnı da zil çalıyordu. Karanlık basmadan evine gitmek istiyorsa acele etmesi gerekiyordu. Atın başını çevirdi ve rahat bir yürüyüşle köyün dışına sürdü.

Sonuncu çadırları geçerken garip bir topluluk gördü. On on iki adam sondaki çadırlardan birinin arkasında toplanmıştı. Üzerlerinde süslü giysileri vardı ve gövdeleri rengârenk boyanmıştı. Adamlardan her birinin başında boynuzları ve kıllarıyla birer bufalo başı vardı. Bu garip başlıklar altında sadece gözleri ve iri burunları seçiliyordu.

Dunbar adamların yanından geçerken elini kaldırdı. Ama hiçbiri ne bakıp ne de karşılık verince yoluna devam etti.

5

Çifte Çorap artık yalnızca öğleden sonralarının geç saatlerinde ya da sabahları gelmiyordu; herhangi bir anda ortaya çıkıveriyor ve sanki bir kamp köpeğiymiş gibi Teğmen Dunbar'ın küçük dünyasında dolanıp duruyordu. İnsana alıştıkça aradaki mesafeyi de daraltmıştı. Teğmen kendi işiyle meşgulken hayvan da çoğunlukla ondan sekiz on metre beride olurdu. Teğmen raporunu yazarken Çifte Çorap genellikle yere uzanır ve sarı gözlerini kırpıştırarak onun sayfaları doldurmasına bakardı.

İki kişiliği olan kadınla görüşmesinin birden kesilmesi ve köydeki o esrarlı heyecan Dunbar'a o eski, her şeyin dışında bırakılma duygusunu geri getirmişti. Tüm yaşamı boyunca insanlara karışmak için dayanılmaz bir açlık duymuştu ve her insan gibi yalnızlığı sürekli olarak birlikte yaşadığı bir şeydi. Onun durumunda yalnızlık yaşamının en egemen öğesiydi, o yüzden hava kararırken köyden döndüğünde Çifte Çorap'ı tentenin altında görünce çok sevindi.

Teğmen, Cisco'nun sırtından inerken kurt da avluya çıkıp onu seyretti.

Dunbar tentenin altında başka bir şey daha olduğunu farketti. İri bir kuştu, incelemek için eğildiğinde boğazındaki diş izlerinden yeni öldürülmüş olduğunu anladı. Hayvanın boynundaki kan henüz kurumamıştı. Boğazındaki diş izleri dışında başka bir yeri-

ne dokunulmamıştı. Tüyleri bile olduğu gibiydi. Bu bulmacanın bir tek çözümü vardı. Teğmen, Çifte Çorap'a baktı.

«Bu senin mi?» diye sordu.

Kurt başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak baktı ona.

«Pekâlâ,» diyerek omuz silkti Dunbar. «Bizim demek.»

6

Çifte Çorap, Dunbar'ın kuşu temizleyip açık ateşte kızartmasını seyrediyordu kasılı gözleriyle. Kuş ateşin üstünde şişe geçirilince teğmenin ardından ağıla yürüdü ve Cisco'nun yeminin verilmesini sabırla bekledi. Sonra da ziyafeti beklemek için ateşin başına döndü.

Kuş gayet lezzetliydi. Teğmen bir parça et koparıp ağır ağır çiğniyor, arada sırada bir parça da kurda atıyordu. Doyunca kemikleri dışarı taşıdı, kurt da bunları alıp karanlıkta kayboldu.

Teğmen Dunbar iskemleyi dışarı taşıyıp sigarasını içerken gecenin seslerine kulak verdi. Bu kadar kısa zamanda ne kadar çok şey öğrenmişti. Kısa bir süre önce bu sesler onu ürkütür, uyumasına engel olurdu. Oysa şimdi artık huzur verecek kadar tanıdık olmuştu hepsi.

Gününü düşününce memnun oldu. İkinci sigarasını sönmek üzere olan ateşin başında içerken kızılderililerle tek başına ilişkiye girmesinin önemini düşündü. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir temsilcisi olarak o güne kadar çok iyi bir iş başarmıştı doğrusu. Hem de kendisine yol gösterecek hiçbir şey olmadan.

Birden Büyük Savaş'ı düşündü. Belki de artık Birleşik Devletler temsilcisi değildi. Belki de savaş sona ermişti. Amerika Konfedere Devletleri... Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu. Ama olabilirdi de. Bir haber almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Düşünceleri buradan kendi mesleğine kaydı ve orduyu her gün biraz daha az düşündüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Büyük bir serüvenin içinde olmasının bunda etkisi vardı elbette; an-

cak orada sönen ateşin önünde oturup ırmaktan gelen çakal ulumalarını dinlerken bir rastlantı sonucu daha iyi bir yaşantıyla karşılaşmış olacağını düşündü. Bu yaşantıda pek az şeye ihtiyacı vardı. Cisco ile Çifte Çorap insan değillerdi, ancak sadakatleri insan ilişkilerinde görülmeyecek kadar doyurucuydu. Teğmen onlarla çok mutluydu.

Sonra kızılderililer vardı. Onlar da kendisini çok ilgilendiriyorlardı doğrusu. Çok iyi komşulardı, terbiyeli, dürüst ve paylaşmaya hazır. Dunbar onların yanında çok rahattı. Kızılderililerin bilge bir yanları vardı. Belki de ilk başta o yüzden yakınlaşmıştı onlara. Teğmen pek okuyan biri olmamıştı, ama bir kusur denecek kadar aşırı görev duygusuna sahipti. Ancak kişiliğinin bu yanının da değişmekte olduğunu hissediyordu.

Evet, diye düşündü. Onlardan öğrenilecek şeyler var. Çok şey biliyor onlar. Ordu buraya hiç gelmediği takdirde bile büyük bir kaybım olmayacak sanırım.

Dunbar birden müthiş bir tembellik hissetti. Esnerken izmaritini ayağı dibindeki közlerin arasına fırlattı, kollarını kaldırıp iyice gerindi.

«Uyumalı artık,» diye söylendi. «Bu gece sabaha kadar kütük gibi uyurum artık.»

7

Teğmen Dunbar sabahın karanlığında korkuyla uyandı. Toprak kulübesi sarsılıyordu. Yer de sarsılıyordu ve hava gökgürültüsü gibi bir sesle uğuldamaktaydı.

Dunbar yatağından fırlayıp dışarı kulak verdi. Uğultu yakından bir yerden, nehir kıyısından geliyordu.

Pantalonunu ve çizmelerini giyerek dışarı süzüldü. Uğultu burada daha güçlüydü, tüm ova büyük bir yankıyla çınlamaktaydı.

Kendini çok küçük hissetti o anda.

Gürültü ona doğru gelmiyordu; nedenini bilemeden, bu müthiş enerjinin deprem ya da sel baskını gibi doğal bir afetin sonucu olmadığını anlıyordu. Canlı bir şey yapıyordu bu gürültüyü. Canlı bir şey toprağı titretiyordu ve o da bunu görmeliydi.

Önünde bir yerden akıp geçen gürültüye doğru yürürken fenerinin ışığı pek zayıf kalıyordu. Yüz metre kadar gitmişti ki, zayıf ışıkta bir şeyler görür gibi oldu. Tozdu bu, geceye yükselen bir toz bulutu.

Teğmenin adımları yavaşladı. Birden bu gökgürültüsünü andıran sesin ve bu tozun gözleriyle görmese inanamayacağı kadar büyüklükte hayvanlar tarafından çıkarıldığını anladı.

Bufalo sürüsü.

Hayvanlardan biri toz bulutu arasından fırladı. Bir tane daha. Bir daha. Teğmen onları ancak yanından hızla geçerken şöyle bir görüyordu ama bu öylesine görkemli bir manzaraydı ki, hayvanlar sanki hareket anında donmuş gibiydiler. Ve o anda da gerçekten donup kaldılar Teğmen Dunbar'ın anılarında.

Feneriyle yapayalnız bulunduğu o anda onların yaşadığı dünya için ne anlam taşıdıklarını anladı. Denizler balıklar, gökyüzü kuşlar ve hava insan ciğeri için neyse onlar da o dünya için öyleydiler.

Ovanın canıydılar.

Binlercesi yamaçtan aşağı inip bir köpeğin su birikintisinden geçtiği gibi geçtiler ırmağı. Sonra öteki yamacı tırmanıp sadece kendilerinin bildikleri bir hedefe doğru yollarına devam ettiler.

Dunbar feneri elinden atıp koşmaya başladı. Üzerine gömleğini bile giymeden Cisco'nun dizginlerini aldı, hayvanın sırtına atladı. Çıplak göğsünü atın boynuna dayadı ve dörtnala sürmeye başladı.

8

Teğmen Dunbar çadırların kurulduğu düzlüğe inip kampın ana yoluna aynı hızla girdiğinde köy ateşlerin ışığıyla parıldıyordu.

En büyük ateşin alevlerini ve çevresindeki kalabalığı görebiliyordu. Bufalo başlıklı dansçıları görebiliyor, davulların gürültüsünü, derinden gelen ritmik şarkıyı duyabiliyordu.

Ancak oraya gelişini, dümdüz ovada millerce yol aldığını pek farketmediği gibi, önündeki görünümün de, Cisco'yu başından kuyruğuna kadar saran terin de farkında değildi. Atı sürerken bir tek şey kurcalıyordu kafasını... Comanche dilinde bufaloya ne dendiği. Sözcüğü kafasında evirip çeviriyor, tam telaffuzunu hatırlamaya çalışıyordu.

Şimdi de bağıra bağıra söylüyordu sözcüğü. Ama davul ve şarkı sesinden henüz gelişini bile duymamışlardı. Dunbar ateşe yaklaşırken Cisco'yu durdurmaya çalıştı ama hayvan dörtnala koşmakta olduğundan emrini dinlemedi.

Cisco doğruca dans edenlerin ortasına girip hepsini bir yana kaçırttı. Teğmen insanüstü bir gayretle hayvanın dizginlerine asıldı. Hayvanın arkası neredeyse yere değecekken başı ve boynu havaya kalktı. Cisco ön ayaklarıyla boşlukta tutunmaya çalıştı. Dunbar yerinde kalamadı, hayvanın terli sırtından kaydı ve gürültüyle yere düştü.

Ancak yerde doğrulamadan yarım düzine öfkeli savaşçı üstüne atlamıştı. Eli baltalı biri her şeyi o an sona erdirecekti ama altı adam öylesine birbirlerine girmişlerdi ki, hiçbiri teğmene kesin bir darbe indiremedi.

Bir yumak halinde yerde debelenmeye başladılar. Dunbar tekme ve yumruklara karşı koyarken, «Bufalo!» diye bağırıyordu. Ama dediğini anlayan yoktu ve darbelerden bazıları artık hedefini bulmaya başlamıştı.

Birden üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Birisi gürültüyü bastıran bir sesle bağırıyordu ve bu ses yabancı değildi.

Aniden üstünde kimse kalmadı. Toprağın üstünde sırtüstü yatıyor ve üzerine eğilen şaşkın kızılderili yüzlerine bakıyordu. Yüzlerden biri ona yaklaştı.

Hırçın Kuş.

Teğmen, «Bufalo,» dedi.

Güçlükle soluk alıyordu ve sesi ancak bir fısıltıydı.

Hırçın Kuş'un yüzü biraz daha yaklaştı.

«Bufalo,» dedi teğmen.

Hırçın Kuş başını salladı. Kulağını Dunbar'ın ağzına yaklaştırdı, teğmen son bir çaba daha gösterdi sözcüğü doğru olarak söyleyebilmek için.

«Bufalo.»

Hırçın Kuş'un gözleri yine Teğmen Dunbar'ın gözleri önündeydi.

«Bufalo?»

«Evet. Evet... bufalo... bufalo.»

Dunbar bitkin bir halde bir an için gözlerini kapatırken Hırçın Kuş'un gürleyen sesini duydu.

Tüm Comanche'lerden bir sevinç çığlığı koptu. Teğmen bir an bunun coşkusuna kaptırdı kendini. Gözlerini kırpıştırarak nemlenmesine engel olmaya çalışırken güçlü kızılderili kollarının onu ayağa kaldırdıklarını farketti.

Başını kaldırınca yüzlerce gülen yüzle karşılaştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Herkes gitmişti.

Irmak kıyısındaki kamp hemen hemen boşalmıştı sabah büyük kervan yola koyulduğunda.

Her yana gözcü salınmıştı. Savaşçıların en büyük bölümü öndeydi. Arkadan kimi atlı kimi yaya, kadın ve çocuklar geliyordu. Yayan olanlar araç gereçle yüklü arabaları çeken atların yanısıra yürümekteydiler. Çok yaşlılardan bazıları arabalara binmişlerdi. Büyük at sürüsü de en arkadan izliyordu onları.

Şaşacak çok şey vardı ortalıkta. Yürüyüş kolunun boyu, hızı, gürültüsü insanı şaşırtıyordu. Ve herkese bir yer ve iş veren örgütlenme.

Ancak Teğmen Dunbar'ı en çok şaşırtan kendisine karşı olan davranıştı. Bir gece içinde kabilece kuşku ya da ilgisizlikle bakılan birinden gerçek değere sahip bir insana dönüşmüştü. Kadınlar artık ona açık açık gülümsüyorlar, savaşçılar şakalarını onunla paylaşacak kadar ileri gidiyorlardı. Çocuklar ise sürekli onun yanında olmak istiyorlardı.

Comanche'ler bu davranışlarıyla geçmişteki kuşkucu ve dikkatli tavırlarını tam tersine çevirerek bambaşka bir yanlarını göstermekteydiler. Şimdi artık hiçbir şeyden çekinmeyen, neşeli insanlardı ve bunu gören Teğmen Dunbar da onlardan farksız olmuştu.

Bufalo sürülerinin gelişi Comanche'leri nasıl olsa keyiflendirecekti, ama teğmen kendi varlığının şimdi bir renk katttığını biliyordu ve bu yüzden atının üstünde biraz daha dik oturmaktaydı.

Fort Sedgewick'e varmadan öncüler teğmenin dediği yerde bir iz bulunduğu haberini getirdiler ve büyük sürünün otlama bölgesini bulmak için yeni gruplar yola çıkarıldı.

Her grup yedekte birkaç at bulunduruyordu. Bunlar sürüye rastlayana kadar gidecekler, sonra at değiştirip dönerek sürünün büyüklüğü ve ne kadar uzakta olduğu hakkında bilgi getireceklerdi. Aynı zamanda Comanche av alanlarının çevresinde bulunabilecek düşmanlara karşı da dikkatli olacaklardı.

Dunbar yanından geçerlerken kaleye uğradı. Tütününü, tabanca ve tüfeğini, Cisco'nun yem torbasını aldı ve yine Hırçın Kuş'un yanına döndü.

Irmağı geçtikten sonra Hırçın Kuş öne çıkması için işaret etti ve iki adam yürüyüş kolunun ilersine geçtiler. Dunbar ilk kez o anda gördü bufalo sürüsünün izini. Yarım mil eninde toprak altüst olmuştu.

Hırçın Kuş teğmenin anlamadığı birtakım işaretler yaparken ufukta iki toz bulutu belirdi. Az sonra bulutların içinden iki atlı çıktı. Dönen gözcülerden ikisi.

Savaşçılar yedek atlarıyla dörtnala gelip On Ayı'nın önünde durarak raporlarını verdiler.

Hırçın Kuş da yanlarına gitmişti. Neler konuşulduğunu anlamayan Dunbar büyücüye dikkatle bakıyor, yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Ama gördüklerinin de pek bir yararı olmadı. Dillerini anlasaydı sürünün on mil kadar ilerde otlamak için durduğunu öğrenecekti.

Konuşma birden heyecanlandı ve teğmen duymak istermiş gibi içgüdüsel bir hareketle öne eğildi. Gözcüler elleriyle güneyi, sonra doğuyu işaret ediyorlardı. Dinleyenlerin yüzleri ciddileşmişti, On Ayı adamları birkaç dakika daha sorguya çektikten sonra en yakın danışmanlarıyla at üstünde bir toplantı yaptı.

Az sonra iki binici toplantıdan ayrılıp yürüyüş kolunun gerisine gittiler. Onlar giderken Hırçın Kuş dönüp bir kere baktı teğmene. Dunbar artık onun yüz ifadelerini, durumun iyi gitmediğini anlayacak kadar tanıyordu.

Birden arkasında nal sesleri duydu; dönünce sekiz on savaşçının ön tarafa gittiklerini gördü. Başlarında o sert yüzlü savaşçı vardı.

Adamlar On Ayı'nın yanında durdular, kısa bir konuşmadan sonra gözcülerden birini alıp atlarını doğu yönünde sürdüler.

Yeniden yola koyulduklarında Hırçın Kuş beyaz askerin yanındaki yerini aldı. Teğmenin gözlerinin soru dolu olduğunu görüyordu. Ancak bu kötü işareti ona anlatamazdı.

Çevrede düşman saptanmıştı, başka bir dünyadan esrarengiz düşmanlar. Bunlar yaptıkları şeylerle değersiz ve ruhsuz olduklarını, Comanche haklarına saygısız canavar katiller olduklarını göstermişlerdi. Onları cezalandırmak önemliydi.

Bu yüzden Hırçın Kuş teğmenin sorgu dolu bakışlarından kaçındı. Saçı Rüzgârlı liderliğinde doğuya giden atlıların ardından baktı ve başarılı olmaları için usulca bir dua mırıldandı.

2

Dunbar ufukta küçük pembe kabarıklıklar gördüğü anda kötü bir şeyle karşılaşacağını anlamıştı. Pembe renkli yükseltilerin üstünde kara lekeler vardı ve yaklaştıkça bunların hareket ettikleri görülüyordu. Hava bile aniden boğucu bir hal almış gibiydi, teğmen ceketinin bir düğmesini daha açtı.

Hırçın Kuş'un onu öne çıkarmasının bir amacı vardı. Bu cezalandırmak değil öğretmekti ve öğretme de konuşmaktan çok görmekle başarılırdı. Önde giderken duyacağı dehşet daha büyük olacaktı. Her ikisi için de. Hırçın Kuş da böyle bir görünümle karşılaşmış değildi.

Teğmen Dunbar yirmi yedi bufalo saydı. Sayamamasına rağmen her bir leş üzerinde de bir o kadar karga vardı. Bufaloların başları kanat kanada vuruşan kara kuşlarla doluydu. Kuşlar gözleri kapmak için birbirlerine düşmüşlerdi. Gözleri çoktan oyulanların leşleri üstünde ise sürüyle karga dolaşıyor, zaman zaman bir gaga atıyorlar, sonra da ziyafetin zenginliğini belirtmek ister gibi pisliyorlardı.

Dört bir yandan kurtlar gelmeye başlamıştı. Ancak millerce çevredeki her kurt ve kuşa yetecek kadar et vardı ortada. Teğmen kaba bir hesap yapınca sekiz rakamını buldu. Sıcak öğleden sonrası güneşi altında çürüyen sekiz ton et.

Ve hepsi de çürümeye terkedilmiş diye düşünürken, kızılderili dostlarının düşmanlarının mı bunu bir uyarı olarak yaptıklarını merak etti.

Yirmi yedi post boyundan geriye kadar sıyrılmıştı; iri bir hayvanın yanından geçerken açık ağzında dil olmadığını gördü. Diğerlerinin de dilleri koparılmıştı. Ama hepsi o kadar. Diğer bütün organları yerli yerindeydi.

Teğmen Dunbar'ın aklına sokaktaki ölü geldi. Bu hayvanlar gibi o da yana devrilmişti. Ensesine sıkılan kurşun çıkarken adamın çenesinin sağ tarafını da alıp götürmüştü.

O zamanlar henüz on dört yaşındaydı. Ondan sonraki yıllarda çok ölü görmüştü; yüzleri olmayan, beyinleri toprağa akmış ölüler. Ama en iyi hatırladığı ilk ölüsüydü. Parmakları yüzünden.

Ölünün parmaklarından ikisinin kesildiği anlaşıldığında polis memurunun hemen arkasında duruyordu. Polis çevresine bakınmış ve, «Bu adam yüzükleri için öldürülmüş,» demişti.

İşte bu hayvanlar da birileri dil ve derilerini istediği için öldürülmüşlerdi. Teğmen Dunbar bunu aynı türden bir suç olarak görüyordu.

Anasının yarılan karnından sarkan doğmamış yavruyu görünce o gece sokakta duyduğu sözcük geldi aklına.

Cinayet.

Hırçın Kuş'a baktı. Büyücü doğmamış yavruya bakarken yüzüne ciddi bir maske geçirmiş gibiydi.

Teğmen Dunbar dönüp arkasına baktı. Tüm kabile hayvan leşleri arasından geçmekteydi. Haftalardır aç olmalarına rağmen biri bile durup çevresinde yatan bu ganimetten yararlanmaya kalkmamıştı. Sabahtan beri yükselen sesler şimdi kesilmişti ve hepsinin yüzünde iyi bir izin kötüye dönüştüğünü anlamaktan gelen melankoli vardı.

3

Avlanma bölgesine geldiklerinde atların gölgeleri iyice uzamıştı. Kadın ve çocuklar kamp kurma hazırlıklarına başlarken erkeklerin çoğu da karanlık basmadan sürünün yerini saptamaya gittiler.

Teğmen Dunbar da onlarla gitmişti.

Yeni kampın bir mil kadar ilersinde küçük bir kamp kurmuş olan üç gözcüyle buluştular.

Atlarını aşağıda bırakan altmış Comanche savaşçısı ve bir beyaz adam yamacı tırmanarak tepeye çıktılar. Tepeye yaklaşırken herkes yere yattı ve son metreleri sürünerek aştılar.

Teğmen Hırçın Kuş'a baktı. Büyücü gülümseyerek ileriyi işaret etti ve parmağını dudaklarına götürerek konuşmaması için uyardı. Dunbar beklenilen yere vardıklarını anlamıştı.

Önünde dimdik bir yar ve sadece gökyüzü vardı. Bir uçurumun arka tarafına çıkmış olduklarını anladı. Başını kaldırıp kırk metre aşağıdaki büyük düzlüğe bakarken sert bir rüzgâr çarptı yüzüne.

Altında dört beş mil eninde ve en az on mil uzunluğunda görkemli bir vadi uzanıyordu.

Ancak teğmen ne çayırı, ne vadiyi, ne de vadinin boyutlarını

görüyordu. Şimdi bulutları ve batan güneşin görkemli kızıllığıyla gökyüzü bile, vadiyi örten bufalolardan oluşmuş canlı halıyla boy ölçüşemezdi.

Bu kadar hayvanın değil aynı alanı paylaşması, varolması bile teğmenin hesap edilemez sayılarla başını döndürmüştü. Elli bin hayvan mı vardı aşağıda? Yetmiş ya da yüz bin mi? Aklı böylesine bir büyüklüğü alamıyordu.

Ne bağırdı, ne yerinden zıpladı, ne de kendi kendine mırıldandı. Buna tanık olmak, gördüğü bu manzara dışında her şeyi geri plana itmişti. Vücuduna saplanan taşları hissetmiyordu bile. Açık kalmış çenesine konan bir arıyı bile kovalamadı.

Bir mucizeye tanık oluyordu.

Hırçın Kuş omzuna dokunduğunda ağzının açık olduğunu farketti. Rüzgârdan damağı kupkuru kesilmişti.

Başını çevirip arkasına baktı.

Kızılderililer yamaçtan aşağı inmeye başlamışlardı.

4

Uzakta noktalar gibi ateşleri gördüklerinde yarım saattir yoldaydılar. Her şeyin yabancı oluşu Dunbar'a bir rüyadaymış gibi geliyordu.

Yuva, diye düşündü. Orası yuvam benim.

Ama nasıl olabilirdi bu? Uzaklarda bir ovada geçici bir kamp, derileri kendisininkinden değişik iki yüz yerli, dilleri bir homurtu ve bağırma karışımı, inançları onun için bir sır olan ve herhalde hep öyle kalacak insanlar.

Ama o gece çok yorgundu. Bu gece ateşlerin yandığı yer yuvasıydı ve onları gördüğüne çok sevinmişti.

Birlikte at koşturduğu yarı çıplak insanlar da ateşi gördüklerine sevinmişlerdi. Yeniden konuşmaya başlamışlardı. Atlar da kokuyu almışlardı. Şimdi daha dik yürüyorlar, dörtnala koşmak istiyorlardı.

Dunbar çevresindeki gölgeler arasında Hırçın Kuş'u seçebilmeyi isterdi. Büyücü gözleriyle çok şey anlatırdı, oysa şimdi vahşi kamplarına yaklaştığı bu vahşi insanlar arasında Hırçın Kuş'un anlamlı gözleri olmadan kendini çok yalnız hissediyordu.

Kampa yarım mil kala konuşmalar ve davul sesleri işitildi. Yanındakilerden bir mırıltı koptu, atlar birden koşmaya başladılar. Dunbar kendini durdurulamayan enerjinin bir parçası olarak hissetti. Kimsenin karşı koyamayacağı insan ve at dalgasının bir parçasıydı sanki.

Kızılderililer çakallar gibi çığlıklar atıyorlardı. Heyecana kapılan Teğmen Dunbar da bağırmaktan kendini alamadı.

Ateşlerden yükselen alevleri ve kampta oradan oraya koşuşturan insanların siluetlerini görebiliyordu. Kamptakiler dönen atlıları tanımışlar ve bazıları karşılayıcı olarak çıkmıştı.

Dunbar kampın aşırı hareketli olduğunu hissetti, sanki kendileri yokken olağanüstü bir şey olmuş gibi. Yaklaşırken gözlerini dört açıp neyin değiştiğini ona gösterecek bir ipucu arandı.

Sonra arabayı gördü, en büyük ateşin kenarında duran arabayı.

Kampta beyazlar vardı.

Cisco'nun dizginlerine asılarak düşünmeye çalışırken, diğerlerinin yanından geçip kampa girmelerine aldırış etmedi.

Araba kabasaba bir şeydi, bir çirkinlik örneği. Cisco altında huzursuzca kıpırdanırken teğmen düşündüğü şeylere şaştı. Arabayla birlikte olması gereken sesleri hayal edince bunları duymak istemediğini farketti. Kendisini görmek için o kadar istekli olan beyaz yüzleri görmek istemiyordu. Onların sorularını yanıtlamak istemiyordu. O güne kadar duymadığı haberleri duymak istemiyordu.

Ama seçeneği olmadığını da biliyordu. Gidecek bir yeri yoktu. Cisco'nun dizginlerini gevşetip ağır ağır ileri yürüdü.

Kampa elli metre kalınca durakladı. Kızılderililer tıpkı sürüyü ilk görenler gibi neşeyle sıçrayıp duruyorlardı ateşin çevresinde. Dunbar atların çekilmesini bekledikten sonra tek tek yüzlere baktı.

Beyaz bir yüz yoktu aralarında.

Dunbar ateşli olanla o öğleden sonra onunla gidenleri tanıdı. Bütün ilgiyi onlar çekiyor gibiydi. Bu bir karşılaşmadan daha fazla bir şeydi. Bir tür kutlamaydı. Birbirlerine uzun sopalar veriyorlardı. Bağırıyorlardı. Onları seyretmek için toplanan kabile halkı da bağırıyordu.

Teğmen biraz daha yaklaşınca yanıldığını anladı. Birbirlerine verdikleri sopa değil mızraktı. Birini eline alan Saçı Rüzgârlı havaya kaldırdı. Gülmüyordu ama mutlu olduğu kesindi. Uzun bir nara atarken Dunbar mızrağın ucuna bağlı bir tutam saç gördü.

Ve aynı anda bunun bir kafa derisi olduğunu anladı. Taze bir kafa derisi. Saç siyah ve kıvırcıktı.

Diğer mızraklara baktı. İkisinin daha tepesinde kafa derileri vardı: biri açık kahve, diğeri neredeyse sarışın denecek kadar açık. Arabaya bakınca daha önce farketmediği bir şey gördü. Arabanın içi tepeleme bufalo derisiyle doluydu.

Birden her şey bulutsuz bir gün gibi apaçık serildi gözlerinin önüne.

Deriler öldürülen bufaloların, kafa derileri de onları öldürenlerin, daha o öğleden sonra sağ olan insanlarındı. Beyaz adamlar. Teğmenin aklı karışmıştı. Bir gözlemci olarak bile buna katılamazdı. Gitmesi gerekiyordu.

Dönerken Hırçın Kuş'u gördü. Büyücü gülüyordu, ama Teğmen Dunbar'ı ateşin hemen berisindeki gölgeler arasında görünce gülümsemesi kayboldu. Sonra sanki teğmeni bir sıkıntıdan kurtarmak istercesine sırtını döndü.

Dunbar, Hırçın Kuş'un kalbinin kendisiyle olduğuna ve her nasılsa şaşkınlığını bildiğine inanmak isterdi. Ama şimdi hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Gidip yalnız başına kalmalıydı.

Kamptan ateşleri görmeyinceye kadar uzaklaştı. Sonra yatağını yere serip yıldızlara baktı, öldürülen adamların kötü olduklarına ve bunu hak ettiklerine inanmaya çalıştı. Ama bir işe yaramıyordu. Bunu kesin olarak bilemezdi, hem bilmiş olsa da... buna karar vermek kendisine düşmezdi. Saçı Rüzgârlı ile Hırçın

Kuş'un ve öldürmeye karışan diğerlerinin bunu yaptıkları için mutluluk duymadıklarına inanmak istedi. Ama mutluydular.

En çok da içinde bulunduğu durumda olmadığına inanmak istiyordu. Yıldızlara doğru uçtuğuna inanmak istiyordu. Ama bir yere uçtuğu yoktu.

Cisco'nun derin bir iç çekişle çayıra boylu boyunca uzandığını duydu. Bunun ardından bir sessizlik oldu ve Dunbar'ın düşünceleri içine, kendi benliğine çevrildi. Ya da benliği olmamasına. Beyazlara ait değildi. Ve yıldızlara ait olmanın da zamanı değildi.

O anda neredeyse oraya aitti. Hiçbir yere yani.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Bastırmak için çok uğraştıysa da, çok geçmeden bunun da bir anlamı olmadığını farketti.

5

Bir şey dokunmuştu omzuna. Dunbar uyanırken rüyasında bir şeyin onu dürttüğünü sandı. Battaniyesi nemden ağırlaşmıştı. Gece başından yukarı çekmiş olmalıydı.

Battaniyenin kenarını kaldırıp sabahın sisli ışığına baktı. Cisco birkaç adım ilersindeydi. Kulakları havaya dikilmişti.

İşte yine bir şey dürtmüştü sırtını. Teğmen Dunbar battaniyeyi açar açmaz başucunda duran bir adamla yüz yüze geldi.

Saçı Rüzgârlı'ydı bu. Asık suratı kırmızı boyayla boyanmıştı. Elinde yepyeni bir tüfek vardı. Tüfeği kaldırırken teğmen soluğunu tuttu. Zamanı gelmiş olmalıydı. Saçlarını ateşli adamın mızrağının ucunda sallanırken gördü.

Ancak Saçı Rüzgârlı tüfeğini havaya kaldırırken gülümsedi. Ayağının ucuyla teğmeni hafifçe dürtükleyerek Comanche dilinde bir şeyler söyledi. Saçı Rüzgârlı tüfeğini hayali bir ava çevirirken teğmen kıpırdamadı yattığı yerde. Kızılderili sonra hayali bir avuç yiyeceği ağzına attı ve mokaseninin ucuyla Dunbar'ın kaburgalarını bir daha dürtükledi.

6

Kabilenin eli ayağı tutan tüm erkekleri rüzgârı önlerine alarak yarım mil genişliğinde bir hilal oluşturmuşlardı. Atlarını yavaş sürüyorlar, bufaloları son ana kadar ürkütmemeye dikkat ediyorlardı.

Ustalar arasında bir acemi olarak Teğmen Dunbar av stratejisini anlamaya çalışıyordu. Bulunduğu yerden dev sürünün küçük bir kısmını ayırmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Yarım ayın ortasındakiler arkadan baskı yaparken hareket halindeki sağ kanattakiler küçük bir grubu ayırmayı başarmışlardı. Solundakiler ise düz bir hat halinde ilerliyorlardı.

Tam bir çevirme hareketiydi bu.

Hayvanların seslerini duyacak kadar yakındaydı. Tam karşısında birkaç bin hayvan vardı.

Teğmen sağına baktı. Hemen yanında Saçı Rüzgârlı vardı ve gözleri sadece sarmakta oldukları sürüyü görüyordu. Altında hareket eden atın ya da kolunun arasındaki tüfeğin farkında değil gibiydi. Keskin bakışları aynı anda her yerdeydi: avcıların üstünde, avın üstünde ve aralarında giderek daralan toprağın üzerinde. Hava görülebilir bir şey olsaydı onun da en küçük hareketini bile göreceği kuşkusuzdu. Görülmeyen bir saatin tiktaklarını dinleyen bir insanı andırıyordu.

Bu gibi işlerde acemi olan Teğmen Dunbar bile çevresindeki gerilimi hissetmekteydi. Hava ağırlaşmıştı sanki. Avcıların atlarının nal seslerini bile duymuyordu artık. Önlerindeki sürü bile aniden sessizleşmişti sanki. Alçalan bir bulutun kesinliğiyle ovaya ölüm iniyordu.

Aralarında yüz metre kaldığında hayvanların bir kısmı dönüp ona baktılar. İri başlarını kaldırdılar, kulaklarının duyduğu ama zayıf gözlerinin henüz göremediği şeyin ne olduğunu anlamak için havayı kokladılar. Kuyrukları küçük birer bayrak gibi havalandı. İçlerinde en irisi ayaklarıyla yeri dövdü, homurdandı, yaklaşan

atlıların onlara bu müdahalesine meydan okuyan bir tavır aldı.

Dunbar o zaman az sonra yer alacak olan öldürmenin sonucunun önceden bilinmediğini, avcılardan her birinin bu hayvanları öldürmek için kendi canını tehlikeye atacağını anladı.

Sağ kanatta, yarım ayın tâ ucunda ani bir hareket oldu. Avcılar harekete geçmişlerdi.

Bu ilk darbe şaşırtıcı bir hızla zincirleme bir reaksiyon yarattı ve Dunbar sanki deniz kıyısında dururken birden dev bir dalga yemiş gibi oldu.

Yüzleri ona çevrili hayvanlar dönüp kaçtılar. Aynı anda kızılderililerin atları ileri fırladı. Bu o kadar hızlı olmuştu ki, Cisco neredeyse teğmenin altından kaçacaktı. Dunbar başından uçan şapkasını yakalayamadı. Önemi yoktu artık. Şimdi tüm gücünü de kullansa, artık duramazdı. Küçük at sanki ayaklarını alevler yalıyormuş gibi, hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordu.

Dunbar sağına soluna bakınca kızılderililerin hiçbirini göremeyince şaşırdı. Omzu üstünden geriye bakınca hepsinin atlarının boynuna uzanmış, gelmekte olduklarını gördü. Bütün hızlarıyla geliyorlardı ama Cisco'ya yetişmeleri olanaksızdı. Her geçen saniye biraz daha geride kalıyorlardı. Teğmen ansızın kendi başına bir yer kaplamış, kovalayan avcılarla kaçan sürü arasında kalmıştı.

Cisco'nun dizginlerini çekti, ancak at bunu farkettiyse bile, aldırmadı. Boynu dümdüz uzanmıştı ileri, kulakları geriye yatmış, burun delikleri ardına kadar açılmıştı, onu her an sürüye yaklaştıran rüzgârı içiyordu sanki.

Teğmen Dunbar'ın düşünecek zamanı yoktu. Ova ayakları dibinde akıp gidiyor, gökyüzü başı üstünde uçuyordu; ikisinin arasında da uzun bir çizgi halinde kaçışan bufalolardan bir duvar vardı.

Birkaç saniye sonra onlara dokunacak kadar yakın olacaktı.

Ölümcül bir karabasan içindeydi, küçük bir kayıkta çavlanın aktığı yere doğru çaresizce sürükleniyordu. Teğmen bağırmadı. Ne haç işareti yaptı, ne de dua etti. Ama gözlerini kapattı. Babası-

nın ve annesinin yüzleri geldi gözünün önüne. Hiç yaptıklarını görmediği bir şey yapıyorlardı. Tutkuyla öpüşüyorlardı. Çevrelerinde büyük bir gürültü vardı, binlerce davul çalınıyordu sanki. Teğmen gözlerini açınca bir rüya âleminde buldu kendini: dev gibi kahverengi ve kara kayalarla dolu bir vadi bir yöne doğru akıp gidiyordu.

Sürüyle birlikte koşuyorlardı.

Onbinlerce ayağın gürültüsü garip bir tufan sessizliği taşıyordu, Dunbar bir an kendini bu koşuşturmanın çılgın sessizliğinde sakinlikle kayar gibi hissetti.

Cisco'ya tutunmuş, şimdi bu parçası olduğu hareket eden halıya bakarken, isterse atın sırtından atlayıp, taşlara basarak dereyi geçen bir çocuk gibi, hörgüçten hörgüce atlayarak boş bir yere ulaşabileceğini düşündü.

Terli elinden kayan tüfeği az daha düşecek gibi olduğunda iki adım solunda koşan boğa ansızın yön değiştirdi. Koca kafasının bir darbesiyle Cisco'nun karnını deşmeye çalıştı. Ama at çok çevikti. Birden kendini çekince boynuzlar boynunu yalayıp geçti. Atın bu hareketi Teğmen Dunbar'ı az daha yerinden ediyordu. Yere düşüp paramparça olması işten bile değildi. Ancak çevresindeki bufalolar öyle sımsıkıydılar ki, öteki yanda koşan hayvanın sırtına çarpıp her nasılsa dengesini bulabildi.

Paniğe kapılan teğmen tüfeğini doğrultarak Cisco'nun karnını deşmeye çalışan bufaloya ateş etti. Nişan almamıştı, kurşun hayvanın ön ayaklarından birini parçaladı. Bufalo öne doğru savrulup takla atarken boynunun kopmasından çıkan çatırtıyı duydu.

Birden çevresi boşalmıştı. Hayvanlar silah sesini duyunca kaçırmışlardı. Cisco'nun dizginlerini çekince atın karşılık verdiğini farketti. Bir an sonra da durmuşlardı. Sürünün gümbürtüsü uzaklaşıyordu.

Önünde koşan sürüye bakarken avcı arkadaşlarının onları yakaladığını gördü. Hayvanlarla birlikte koşan at üstündeki çıplak insanların denizdeki mantarlar gibi yükselip alçalmalarına

uzun uzun büyülenmişcesine baktı. Yaylarının gerildiğini ve bufaloların birer birer devrildikçe çıkardıkları toz bulutlarını görüyordu.

Ama çok geçmeden arkasına döndü. Kendi öldürdüğü hayvanı görmek istiyordu. İnanılmayacak kadar şaşırtıcı olan şeyi gözleriyle doğrulamak istiyordu.

Her şey bir traş olma zamanından çabuk olmuştu.

7

Hayvan iriydi, ama otların arasında ölüm kıpırtısızlığında yatarken çok daha iri görünüyordu.

Teğmen Dunbar bir sergiyi geziyormuş gibi ağır ağır döndü hayvanın çevresinde. Kocaman başa baktı, boynuzlardan birini tutup çekiştirdi. Hayvanın başı çok ağırdı. Elini gövdesi üzerinde, sırtındaki tüylü hörgüç üzerine dolaştırdı. Komik denecek kadar küçük kuyruğunu parmakları arasında tuttu.

Sonra geri dönüp hayvanın başı önünde çömeldi ve uzun, kara sakalını sıktı. Bir generalin keçi sakalını hatırlatmıştı bu; hayvanın sürünün önemli bir üyesi olup olmadığını düşündü.

Dunbar daha sonra kalkıp bir iki adım geriledi. Böyle bir yaratığın varolmasında insanı şaşırtan bir sır vardı. Oysa bir değil binlerceydi.

Belki de milyonlarca, diye düşündü.

Hayvanın canını almış olmaktan gurur duymuyordu, ama pişmanlık da hissediyor değildi. Güçlü bir saygı dışında herhangi bir duygu beslemiyordu. Ama fiziksel bir şey hissetmekteydi. Karnının burkulduğunu, guruldadığını duyuyordu. Ağzı sulanmaya başlamıştı. Günlerdir pek az yemek yemişti ve şimdi bu büyük et yığınına bakarken karnının açlığını hissediyordu.

Müthiş saldırıdan henüz on dakika geçmiş olmasına rağmen av sona ermişti. Sürü ölülelerini arkada bırakarak gözden kaybolmuştu. Avcılar öldürdükleri hayvanların arasında dolaşıyorlardı;

kadınlar, çocuklar ve yaşlılar bıçaklarını almışlar o yöne doğru ilerlemekteydiler. Sesleri heyecanlıydı. Dunbar bir tür bayramın başladığını düşündü.

Saçı Rüzgârlı birden iki arkadaşıyla çıkageldi. Atından atlarken gülümsüyordu. Teğmen savaşçının dizinin hemen altında kanayan kötü bir yara gördü.

Ama Saçı Rüzgârlı yarasının farkında değildi. Teğmenin yanına gelip de sırtına dostça bir şaplak indirirken hâlâ gülümsüyordu. Dunbar darbenin şiddetiyle kendini yerde buldu.

Saçı Rüzgârlı hâlâ gülerek şaşkın teğmeni kaldırdı ve eline geniş kenarlı bir bıçak sıkıştırdı. Sonra Comanche dilinde bir şeyler söyleyerek ölü boğayı gösterdi.

Dunbar şaşkın şaşkın baktı elindeki bıçağa. Çaresizlikle gülümseyerek başını salladı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Saçı Rüzgârlı'nın bir sözü arkadaşlarını güldürdü. Adam teğmenin omzunu okşayıp bıçağını geri aldı. Sonra Dunbar'ın bufalosu önünde bir dizi üstüne çöktü.

Usta bir kasap gibi bıçağı hayvanın göğsüne soktu ve iki eliyle birden asılarak çekti. Hayvanın içi boşalırken Saçı Rüzgârlı deliğe elini soktu ve karanlıkta bir şeyler arayan biri gibi arandı.

Arandığını bulunca bir iki kez asılıp çekti, sonra elinde kocaman bir ciğer olduğu halde ayağa kalktı. Beyaz askerin artık pek iyi bilinen eğilerek selamlamını taklit ederek bu ödülü ona uzattı. Dunbar dumanları tüten organı aldı ama ne yapması gerektiğini bilemeyerek yine eğilerek selamladı adamı ve ciğeri geri verdi.

Başka bir zaman olsaydı Saçı Rüzgârlı bunu hakaret olarak kabul edebilirdi, ancak 'Jun'un beyaz ve bu yüzden de bilgisiz olduğunu hatırladı. Eğilerek bir selam daha verdikten sonra hâlâ sıcak olan ciğeri ağzına sokup iri bir parça kopardı.

Teğmen Dunbar inanmayan bakışlarla seyrediyordu onun ciğeri arkadaşlarına vermesini. Onlar da birer parça kopardılar. Taze elmalı pasta yermiş gibi yiyorlardı çiğ ciğeri.

Bu sırada kimi yaya kimi atlı bir kalabalık toplanmıştı Dun-

bar'ın bufalosunun çevresinde. Hırçın Kuş da Sıkılı Yumruk da oradaydı. Sıkılı Yumruk'la başka bir kadın hayvanın derisini yüzmeye başlamışlardı bile.

Saçı Rüzgârlı teğmene yarısı yenmiş ciğeri tekrar uzatınca Dunbar onu kurtaracak bir işaret bekleyerek çevresine bakındı.

Ama kimse yardımcı olmuyordu. Sessizce bekliyorlardı hepsi de. Teğmen ciğeri bir başkasına vermeye çalışmasının saçmalık olacağını anladı. Hırçın Kuş bile bekliyordu.

Dunbar ciğeri ağzına götürürken kendi kendine bunun ne kadar kolay olacağını, nefret ettiği bir yiyeceği zorla yemekten farklı olmayacağını söyledi.

Öğürmeyeceğini umarak ciğeri ısırdı.

Et inanılmayacak kadar yumuşaktı. Ağzında eriyordu. Çiğnenirken ufka baktı. Tat alma duyuları beynine şaşırtıcı bir haber gönderirken çevresindeki sessiz seyircileri unutmuştu.

Et çok lezzetliydi.

Düşünmeden bir lokma daha ısırdı. Sonra ciğerin kalanını zaferle başının üstünde kaldırırken elinde olmadan gülümsedi.

Avcı dostları da onun bu hareketine çılgın bir narayla karşılık verdiler.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar da pek çok insan gibi yaşamını kenarda geçirmiş, olaylarda yer almak yerine gözlemci olmuştu. Yer aldığı olaylarda ise hareketleri, tıpkı savaşta olduğu gibi, kesinlikle özgür olmuştu.

Hep böyle ayrı durmak insanı çok sıkan bir şeydi.

O ciğeri, öldürmesinin simgesini havaya kaldırıp da, çevresindekilerin özendirici çığlıklarını duyunca, yaşam boyu süren bu tekdüzeliği birden değişmişti. Artık tümü kendisini oluşturan parçalardan büyük olan bir şeye ait olmanın doyumunu duyuyordu. Daha ilk başta çok derinlere inen bir duyguydu bu. Ve avlanma alanında geçirdiği gündüzler ve geçici kampta geçirdiği gecelerle bu duygusu iyice pekişmişti.

Ordu sürekli olarak askerliğin erdemlerini övmüş, Tanrı veya vatan ya da her ikisi adına kişisel fedakârlığı en üst şey olarak göstermişti. Teğmen bu öğretileri benimsemek için elinden geleni yapmışsa da, askerliğe yaptığı hizmet duygusu çoğunlukla sadece kafasında kalmış, kalbine hiç yerleşmemişti.

Comanche'ler ise farklıydı.

İlkel insanlardı bir kere. Teğmenin kendi insanları tarafından yalnızca aşılmak zorunda olarak kabul edilen yüzlerce millik bir alanda, büyük, ıssız ve yabancı bir dünyada yaşıyorlardı.

Ancak onlar hizmetle yaşayan ve refaha kavuşan bir toplumdular. Kendi yaşamlarının o hassas kaderini hizmetle koruyorlardı. Sürekli olarak sadakatle ve de yakınmayarak o güzel yaşam biçimlerine hizmet ediyorlardı; Teğmen Dunbar bunda çok hoşuna giden bir huzur buluyordu.

Teğmen kendini aldatmadı. Bir kızılderili olmayı düşünmüyordu. Ama onlarla birlikte olduğu sürece aynı ruha hizmet edecekti.

Bu görüşle daha mutlu bir insan olmuştu.

2

Kasaplık müthiş büyük bir girişimdi.

Toprağa serili yetmiş kadar bufalonun her biri yanına aileler inanılmaz bir hız ve beceriyle hayvanları yararlı ürünlere dönüştürmek üzere portatif fabrikalar kurmuşlardı.

Teğmen gördüğü kana inanamıyordu. Kan toprağa sofra örtüsüne dökülen meyva suyu gibi akıyordu. Kasapların elleri, yüzleri ve üstbaşları kan içindeydi. Etleri kampa taşıyan at ve arabalardan kanlar damlıyordu.

Kızılderililer etleri, derileri, barsakları, kuyrukları, ayak ve başları almışlardı. Birkaç saat içinde her şey bitmişti; ova şimdi yeni temizlenmiş dev bir sofraya benziyordu.

Teğmen Dunbar bu süreyi savaşçılarla birarada geçirdi. Herkes çok keyifliydi. Sadece iki kişi yaralanmıştı ve ikisinin de yaraları ağır değildi. Atlardan birinin ayağı kırılmıştı ama elde edilenin bolluğu karşısında bu da fazla bir kayıp sayılmazdı.

Öğleden sonra boyunca tütün içen, yemek yiyen ve birbirlerine hikâyeler anlatan adamların sevinçleri yüzlerinden okunuyordu. Dunbar sözcükleri anlamıyorsa da, hikâyeleri izlemesi güç olmuyordu. Bunlar hep tehlikeyle karşılaşma, kırılan yaylar ve kaçırılan avlar üstüneydi.

Teğmen hikâyesini anlatmaya çağırıldığında yaşadığı serüve-

ni el kol hareketleriyle canlandırırken savaşçıları gülmekten kırdı geçirdi. Günün en çok istenen hikâyesi bu oldu ve beş altı kez yinelemek zorunda kaldı. Her anlatışının sonu aynıydı. Daha sözünün yarısına geldiğinde dinleyenler kahkahalarını tutabilmek için binbir çareye başvuruyorlardı.

Teğmen Dunbar'ın umurunda değildi bu. O da gülüyordu. Yaptıklarında talihin oynadığı role aldırdığı yoktu, çünkü gerçek şeyler yaptığını biliyordu. Ve bunlar aracılığıyla olağanüstü bir şey başardığını biliyordu:

'Onlardan biri' olmuştu.

3

O akşam kampa döndüklerinde gördüğü ilk şey şapkası oldu. Tanımadığı orta yaşlı bir adamın başındaydı.

Teğmen Dunbar doğruca adamın yanına gidip şapkayı göstererek, «O benim,» dediğinde bir anlık bir gerilim oldu.

Savaşçı teğmene garip garip bakıp şapkayı çıkardı. Elinde evirdi çevirdi, sonra yine başına geçirdi. Sonra belinden bıçağını çıkarıp teğmene uzattı ve tek kelime söylemeden çekti gitti.

Dunbar şapkasının gözden kayboluşunu izledi, sonra da elindeki bıçağa baktı. Bıçağın boncuklu kını değerli bir şeye benzediğinden bu alışverişte kendisinin kârlı çıktığını düşünerek Hırçın Kuş'u bulmaya gitti.

Kampın içinde serbestçe dolaşıyor ve her yerde neşeyle karşılanıyordu.

Erkekler onu selamlıyor, kadınlar gülümsüyor, kıkır kıkır gülen çocuklar ardından koşuyorlardı. Kabile büyük şölenin yaklaşmasıyla kendinden geçmişti ve teğmenin varlığı da ayrı bir neşe kaynağıydı. Resmi bir açıklama ya da kararlaştırma olmadan onu canlı maskotları olarak kabul etmişlerdi.

Hırçın Kuş Dunbar'ı doğruca küçük bir şükran töreninin yapılmakta olduğu On Ayı'nın çadırına götürdü. Yaşlı adamın

sağlığı yerindeydi ve önce onun öldürdüğü hayvanın eti kızartılıyordu. Et hazır olunca On Ayı bir parça kesti, Büyük Ruh'a bir iki şey söyledi ve ilk lokmayı uzatarak teğmeni onurlandırdı.

Dunbar her zamanki gibi onu eğilerek selamladı, etten bir parça ısırdı, sonra yine On Ayı'ya uzattı. Bu hareketi yaşlı adamı çok etkilemişti. Hemen piposunu yaktı ve ilk nefesi çekmesi için uzatarak yine teğmeni onurlandırdı.

On Ayı'nın çadırının önünde pipo içmek çılgın bir gecenin başlama işaretiydi. Herkes ateşini yakmıştı ve her ateşin üstünde taze etler kızarıyordu.

Geçici köy küçük bir kasaba gibi ışıklar içinde parıldıyordu; kararmış gökyüzüne yükselen dumanlar millerce öteye uzanan bir koku yaymaktaydı.

İnsanlar sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi yiyorlardı. Mideleri iyice dolunca kısa aralar veriyorlar, küçük gruplar halinde toplanıp konuşuyorlar ya da talih oyunları oynuyorlardı. Ama mideleri son yediklerini sindirince yine ateşin başına geçiyorlar ve tıkabasa yemeye devam ediyorlardı.

Gece pek ilerlemeden Teğmen Dunbar koca bir bufalo yemiş gibi olmuştu. Saçı Rüzgârlı'yla kampı dolaşıyorlar ve uğradıkları her yerde krallar gibi karşılanıyorlardı.

Teğmen bir ara bir çadırın gölgesinde durup Saçı Rüzgârlı'ya işaretle midesinin ağrıdığını, uyumak istediğini anlattı.

Ancak Saçı Rüzgârlı o anda onu dinlemiyordu, gözü teğmenin ceketine takılmıştı. Dunbar göğsündeki bakır düğmelere, sonra da av arkadaşının yüzüne baktı. Savaşçının gözleri parlıyordu parmağıyla düğmelerden birine dokunurken.

«Bunu ister misin?» diye sordu Dunbar. Saçı Rüzgârlı'nın gözlerindeki parıltı kayboldu.

Savaşçı bir şey demedi. Düğmeden bir şey bulaşıp bulaşmadığını anlamak için parmağına baktı.

«İstersen senin olsun,» dedi teğmen.

Düğmeleri çözdü, ceketi çıkarıp savaşçıya uzattı.

Saçı Rüzgârlı ceketin kendisine sunulduğunu bildiği halde

hemen almadı. O da boynuna ve beline bağlı olan parlak kemikten yapılma görkemli göğüslüğünü çözmeye koyuldu. Bir eliyle ceketi tutarken öteki eliyle de göğüslüğü Dunbar'a verdi.

Teğmen onun ceketi giymesine yardım etti, düğmeleri nasıl ilikleyeceğini gösterdi. İşi bitince Saçı Rüzgârlı'nın Noel armağanı almış bir çocuk gibi sevindiğini görebiliyordu.

Dunbar göğüslüğü geri uzatınca Saçı Rüzgârlı şiddetle başını ve ellerini salladı. Beyaz askere göğüslüğü takmasını işaret etti.

«Ama bunu alamam...» diye kekeledi teğmen. «Bu... bu doğru olmaz... Anlıyor musun?»

Ama Saçı Rüzgârlı onu dinlemedi. Kendisi için bir haksızlık görmüyordu. Göğüslükler güç doluydu ve yapımı uzun sürerdi. Ama ceketin de bir eşi daha yoktu.

Dunbar'ı döndürdü, göğüslüğü takıp iplerini sıkıca bağladı.

Böylece alışveriş yapılmıştı ve her iki adam da mutluydular. Saçı Rüzgârlı homurdanarak veda edip en yakın ateşe doğru yürüdü. Yeni ceketi sıkıydı ve göğsünü kaşındırıyordu. Ama önemi yoktu bunun. Ceketin muskalarına iyi bir ekleme olduğundan emindi. Zamanla tılsımını gösterirdi belki, hele bakır düğmeleri ve omuzdaki altın sarısı demirleriyle.

Büyük bir ödüldü bu.

4

Teğmen Dunbar kampın içinden geçecek olsa ille de yemek yemesi için ısrar edileceğini bildiğinden ovaya çıktı ve geçici köyün çevresini dolanarak Hırçın Kuş'un çadırını arandı.

İkinci dolanışında önünde ayı olan çadırı gördü, Hırçın Kuş'un çadırının onun yakınında olduğunu bildiğinden yeniden köye girdi.

Ancak üç beş adım atmıştı ki, bir ses duyup bir çadırın ardında durdu. Bir ateşin aydınlığı vuruyordu önüne, sesler de ateşin

çevresinden gelmekteydi. Kadınlar şarkı okuyorlardı.

Teğmen Dunbar çadırın kenarından başını uzattı.

Günlük işlerini bitirmiş olan beş altı kadın dans edip şarkı söylüyorlardı. Görebildiği kadarıyla, dansın törensel bir yanı yoktu. Şarkıları da yer yer kahkahalarla kesiliyordu.

Birden bakışları göğüslüğüne takıldı. Göğsünü ve karnını örten çift sıra kemikten yapılma göğüslük ateşin turuncu rengiyle parıldıyordu. Böylesine güzellik ve gücün aynı anda aynı yerde olduğunu görmek insana pek az nasip olan bir şeydi. Birden kendini özel biri gibi hissetti.

Bunu sonsuza kadar saklayacağım, diye düşündü.

Başını kaldırdığında dans edenlerin birkaçının kenara geçip fısıltıyla konuştuklarını gördü. Hiç kuşkusuz kemik göğüslüğü takmış beyaz adamdan söz etmekteydiler. Kendisine bakıyorlardı ve Dunbar farkında değilse bile, gözlerinde şeytanca bir parıltı vardı.

Haftalardır konuşma konusu olduğu için teğmeni iyi tanıyorlardı; ondan olası bir tanrı, bir palyaço, bir kahraman ve esrarlı bir kişi olarak söz edildiğini duymuşlardı. Teğmen Comanche kültüründe çok önemli bir yere sahip olmuştu ve bu da en çok kadınlar tarafından takdir ediliyordu.

Ünlü bir insandı artık.

Ve şimdi yakışıklılığı ve ünlülüğü göz kamaştırıcı göğüslüğün de eklenmesiyle kadınların gözünde kat kat büyümüştü.

Teğmen kadınları selamlayarak eğlencelerine engel olmadan kestirmeden geçmek için o yana yürüdü.

Ancak yanlarından geçerken kadınlardan biri uzanıp elini tutmuştu. Teğmen bu dokunuşun etkisiyle donup kaldı ansızın. Şimdi kıkır kıkır gülen kadınlara bakarak kendisine bir oyun mu oynayacaklarını merak etti.

Kadınların ikisi şarkıya başladılar, diğerleri dansa başlarlarken teğmenin kollarını çektiler. Aralarına katılmasını istiyorlardı.

Çevrede kalabalık yoktu. Onu seyredenler olmayacaktı.

Ayrıca biraz hareket sindirime iyi gelir, diye düşündü.

Dans ağır ve basitti. Ayağını kaldır, havada tut, indir. Ötekini kaldır, havada tut, indir. Dunbar hemen halkaya girip adımları denedi. Az sonra diğerlerine tam olarak ayak uydurmuştu, o da onlar gibi gülüyor ve çok eğleniyordu.

Dans etmek ona her zaman kolay gelmişti. Bu en sevdiği bir boşalma yoluydu. Kadınların seslerinin müziğine uyarak ayaklarını daha yukarı kaldırıyor, yeni yeni bir havayla indiriyordu. Kollarını da tekerlekler gibi çevirerek gitgide daha çok verdi kendini tempoya. Sonunda tam formunu bulduğunda gülümseyerek gözlerini kapattı ve kendini hareketin zevkine bıraktı.

Bu yüzden çevresindeki halkanın daralmakta olduğunu farkedememişti. Ancak önündeki kadının kalçalarına çarptığı an dans ettiği yerin ne kadar sıkışık olduğunu anladı. Kadınlara korkuyla baktıysa da, hepsi de neşeli gülümsemelerle onu rahat ettirdiler. Dunbar dansa devam etti.

Şimdi zaman zaman sırtında yumuşacık memeleri hissediyordu. Önü de sürekli olarak önündeki kalçalara çarpıyordu. Çekinmeye çalıştıkça arkadan memeler yine bastırıyordu.

Bütün bunlar uyarıcı olmaktan çok şaşırtıcıydı. Teğmen o kadar uzun zamandır kadınlardan uzaktı ki, bu şimdi sanki yepyeni bir şey, ne yapması gerektiğini bilemeyeceği kadar yeni bir şeydi.

Halka daraldıkça kadınların yüzünden de hiçbir şey okunmuyordu. Sürekli gülümsüyorlardı. Kalça ve memelerin baskısı da sürekliydi.

Artık ayaklarını kaldıramıyordu. Şimdi bacakları birbirine yapışmıştı ve ancak olduğu yerde eğilip kalkabiliyordu.

Kadınların elleri şakayla ona sürtünüyor, sırtı, karnı ve kalçalarıyla oynuyorlardı. Birden eller pantalonunun önünü okşamaya başladı.

Teğmen o anda kaçacaktı ama buna fırsat bulamadan kadınlar aniden gece karanlığında kayboldular.

Dunbar onların utangaç öğrenciler gibi uzaklaşmalarını seyretti. Sonra onları korkutanın ne olduğunu anlamak için arkasına döndü.

Hırçın Kuş başında baykuş kafasından bir başlıkla ateşin kenarından ona doğru bir şeyler homurdandı. Teğmen onun kızgın olup olmadığını anlayamadı.

Büyücü ateşe sırtını çevirdi ve Teğmen Dunbar da yanlış bir şey yaptığı için cezalandırılacağını düşünen bir köpek yavrusu gibi ardından yürüdü.

5

Teğmen kadınlarla dans ettiği için azarlanmadı. Hırçın Kuş'un çadırının önü şölene hâlâ devam edenlerle doluydu ve ateşten çıkarılan et yine önce Dunbar'a ikram edildi.

Teğmen çevresindeki insanların neşelerine katılarak biraz daha oturdu ve zaten tıkabasa dolmuş olan midesine biraz et daha indirdi.

Bir saat sonra artık gözlerini açık tutacak gücü kalmamıştı; Hırçın Kuş'la göz göze gelince büyücü hemen yerinden fırladı, beyaz askeri çadıra sokup duvarın dibinde onun için özel serilmiş döşeğe götürdü.

Teğmen Dunbar battaniyeye çöküp çizmelerini çıkardı. Öylesine uykusu gelmişti ki, iyi geceler bile diyemeden büyücünün çadırdan çıktığını gördü.

Dunbar yatağa uzanıp kolunu gözlerinin üstüne atar atmaz uyuyakaldı. Bilincini kaybetmeden önceki bir an içinde zihni sürekli sıcak ve bulanık cinsel sahnelerin saldırısına uğramıştı. Çevresinde kadınlar dolanıyordu. Yüzlerini göremiyor ama yumuşacık seslerinin mırıltısını duyuyordu. Rüzgârda sallanan bir elbisenin kıvrımları gibi yanıbaşından geçen gölgelerini görüyordu.

Onların hafifçe kendisine dokunduklarını hissediyordu ve tam uyuyacakken etine çıplak bir etin değdiğini sandı.

6

Birisi Teğmen Dunbar'ın kulağının dibinde kıkır kıkır gülüyor, ama o gözlerini açamıyordu. Kurşun gibi ağırdı gözkapakları. Ancak gülme devam etti ve az sonra burnunun dibinde bir koku duydu. Bufalo derisinden örtü. Şimdi kıkırdamanın da kulağında olmadığını farkediyordu. Ama yakındaydı, odanın içinde.

Gözlerini güçlükle açıp başını sesin geldiği yana çevirdi. Bir şey göremediği için hafifçe doğruldu yattığı yerde. Çadırın içi sessizdi ve Hırçın Kuş'un ailesinin hayal meyal seçilen üyeleri kıpırtısız yatıyorlardı. Herkes uyuyor gibiydi.

Sonra kıkırdamayı bir daha duydu. Kesinlikle bir kadın sesiydi bu ve tam karşısından geliyordu. Teğmen biraz daha doğrulup odanın ortasındaki sönmekte olan ateşin üstünden baktı.

Kadın yine kıkırdadı ve ardından bir erkek sesi duyuldu. Dunbar Hırçın Kuş'un yatağının üstünde duran garip torbayı görebiliyordu. Ses o yandan geliyordu.

Dunbar ne olduğunu anlamadı, gözlerini ovuşturarak biraz daha doğruldu.

Şimdi iki gölge görüyordu; başları ve omuzları battaniyenin dışındaydı ve hareketleri o kadar geç bir saat için aşırıydı. Teğmen daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Vücutlar birden yer değiştirdi. Biri ötekinin üstünde yükseldi ve sonra birleştiler. Bir an sessizlik oldu, ardından bırakılan bir soluk gibi hafif bir inleme duyuldu. Dunbar seviştiklerini anladı.

İkisinin de onun aptal suratını görmediğini umarak yerine yattı.

Artık uyanık olarak dinliyordu sevişmelerinin seslerini. Gözleri karanlığa alıştığı için de ona en yakında yatan kadını görebiliyordu.

Örtüsünün düzenli kalkıp inmesi kadının derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Sıkılı Yumruk yan yatmıştı, sırtı teğmene dönüktü.

Sıkılı Yumruk yalnız yatıyordu. Dunbar kadını düşünmeye koyuldu. Kan bakımından beyaz olabilirdi, ama onun dışında bu insanlardan biriydi. Onların dilini sanki anadiliymiş gibi konuşuyordu. İngilizce yabancıydı ona. Ve hiç de sıkıntılı bir hali yoktu. Tutsaklıktan eser yoktu onda. Kabile halkının tam bir eşitiydi. Herhalde çok küçükken ellerine düşmüş olmalıydı.

Dunbar yeniden uyumaya hazırlanırken iki kişiliği olan kadın hakkındaki soruları birbirlerine geçerek yavaş yavaş kayboldu, tâ ki bir teki kalana kadar.

Acaba bu yaşamında mutlu mudur, diye sordu kendi kendine.

Hırçın Kuş'la karısının sevişme sesleriyle birleşen soru kafasında takıldı kaldı.

Sonra hiçbir çaba harcamadan soru dönmeye başladı, her dönüşünde biraz daha hız kazandı. Daha hızlı daha hızlı dönerken artık hiç göremez oldu ve Teğmen Dunbar uyuyakaldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

1

Geçici kampta üç gün geçirdiler. Üç gün bir insanın yaşamında büyük bir değişiklik yapamayacak kadar kısa bir süredir.

Ama olan buydu.

Teğmen Dunbar'ın yaşam yolu değişmişti.

Bu değişime neden gösterilecek bir tek ve büyük bir olay yoktu. Mistik bir hayal görmüş değildi. Tanrı kendisini göstermemişti. Comanche savaşçısı da ilan edilmemişti.

Bir insanın gösterip de işte şuradaydı, şu ve şu saatte buradaydı diyebileceği bir şey, bir kanıtlama anı yoktu.

Sanki çok uzun zamandır kuluçka dönemi yaşayan esrarengiz bir uyanış virüsü sonunda yaşamının yüzeyine çıkmıştı.

Avın ertesi sabahı dipdiri uyandı. Uyku sersemliği yoktu; ne kadar zamandır bu kadar aydınlık kafayla uyanmadığını düşündü. Çocukluğundan beri.

Ayakları yapış yapıştı, dışarda ayaklarını yıkayacağı bir yer bulma umuduyla çadırda hâlâ uyumakta olan diğerlerinin yanından sessizce süzüldü. Aradığını dışarı adım atar atmaz bulmuştu. Çayırlık göz alabildiğine çiyle kaplıydı.

Teğmen çizmelerini çadırın yanında bırakıp çıplak ayakla doğuya doğru yürümeye başladı. Atların o yanda olduklarını biliyor, Cisco'ya bir bakmak istiyordu.

Sabahın ilk pembe ışıkları bulutları delmek üzereydi, teğmen çiydèn ıslanan pantolon paçalarının farkında olmadan yürüyordu gözlerini bu manzaradan ayırmadan.

Birden, her gün bir mucizeyle başlar, diye düşündü.

Işık demetleri her an büyüyor, renkler değişiyordu.

Tanrı her ne olursa olsun, bugün için kendisine teşekkür ediyorum.

Aklından geçen sözcükleri o kadar beğenmişti ki, bir kez de yüksek sesle söyledi.

«Tanrı her ne olursa olsun, bugün için kendisine teşekkür ediyorum.»

İlk atların başları görünmüştü, şafağın silueti önünde dimdikti kulakları. Bir kızılderili başı da görüyordu. Herhalde o hep gülen çocuktu.

Cisco'yu kolayca buldu. Hayvan teğmenin ayak seslerini duyup kişneyince Dunbar'ın kalbi sevinç doldu. Hayvan burnunu onun göğsüne dayadı ve ikisi birden bir süre öylece durdular sabahın serinliğinde. Teğmen, Cisco'nun çenesini kaldırdı ve burun deliklerinden içeri hafifçe üfledi.

Meraklanan öteki atlar çevrelerini sardılar, Teğmen Dunbar Cisco'nun dizginini tutup kampa doğru yürüdü.

Karşı yönde yürümek geliş kadar etkileyiciydi. Geçici köy doğaya tam bir uyum sağlamıştı ve o da gün gibi ağır ağır canlanıyordu.

Bir iki ateş yakılmıştı bile, onun gitmesinden bu yana geçen kısacık sürede herkes kalkmış gibiydi. Ortalık aydınlandıkça, bir lambanın yavaş yavaş ışıklanması gibi kampta dolaşanlar da beliriyorlardı.

Ne uyum, diye düşündü teğmen bir eli Cisco'nun sağrısına atılı yürürken.

2

O sabah yeniden ava çıktılar ve Dunbar bir bufalo daha vurdu. Bu kez saldırı sırasında Cisco'ya hakim olmuştu, sürünün ortasına dalacağı yerde kenarlarda uygun bir hayvan aramış ve onun üstüne yürümüştü. Çok dikkatle nişan almasına rağmen ilk kurşunu hayvanın üstünden geçmiş, ikinci bir kurşun gerekmişti.

Avladığı dişi hayvan çok iriydi, yanına gelen savaşçılar onu bu seçimi için kutladılar. Ancak ilk günün heyecanı yoktu artık. O gün çiğ ciğer de yemedi, ama kendini her bakımdan daha becerikli hissediyordu.

Kadınlarla çocuklar bir kere daha hayvanları kesmek için ovaya yayıldılar; akşama doğru geçici kamp etle dolmuş taşıyordu. Binlerce kilo etin ağırlığı altında bel veren kurutma çerçeveleri bir sağanaktan sonra ortaya çıkan mantarlar gibi bitivermişti her yanda.

En genç savaşçılar ve savaşa katılmaya hazır olmayan gençler kampa döndükten hemen sonra bir at yarışı düzenlemişlerdi. Çok Gülen Cisco'ya binmeye kararlıydı. Çocuk istediğini öyle bir saygıyla belirtti ki, teğmen onu kıramadı. Ancak birkaç yarış koşulduktan sonra kazananların ödül olarak kaybedenlerin atlarını aldıklarını dehşetle farketti. Neyse ki oğlan girdiği üç yarışı da kazanmıştı.

Daha sonraları kumar başladı ve Saçı Rüzgârlı teğmeni de bir oyuna soktu. Zarla oynanması dışında bildiği bir oyun değildi; püf noktalarını öğreninceye kadar tütününün tümünü kaybetmişti. Oyunculardan bazıları sarı şeritli pantolonuyla ilgilendilerse de, daha önce ceketini ve şapkasını vermiş olan teğmen bir yanıyla üniformalı kalmaya kararlı olduğundan buna yanaşmadı.

Ayrıca oyunun gidişine göre onu da kaybedecek ve giyecek bir şeyi kalmayacaktı.

Göğüslüğünü de beğenmişlerdi ama onu da ortaya sürmesi sözkonusu değildi. Ayağındaki eski çizmeleri önerdi, gelgelelim

kızılderililer onları değerli bulmadılar. Teğmen sonunda tüfeğini çıkarınca oyuncular hep bir ağızdan bağırarak kabul ettiler. Tüfeğin ortaya sürülmesi büyük bir olay oldu, oyun hemen yükseldi, çevresine pek çok meraklının toplanmasına neden oldu.

Ne var ki, teğmen artık oyunu kavramış ve zarı da gelmeye başlamıştı. Birkaç el sonra tüfeğini elden çıkarmak bir yana, üç tane de at kazanmıştı.

Kaybedenler hazinelerini öylesine bir neşe ve saygıyla verdiler ki, Dunbar bunun altından kalkabilmek için aynı şekilde davrandı. Kazançlarını hemen çevresindekilere armağan etti. Üç atın en uzun boylu ve güçlüsünü Saçı Rüzgârlı'ya verdi. Sonra arkasında bir meraklı kalabalığı olduğu halde diğer iki atı alıp kampın öteki ucuna gitti ve dizginleri Hırçın Kuş'un eline sıkıştırdı.

Hırçın Kuş şaşırmış ama çok da sevinmişti. Biri atların nereden geldiğini anlatınca çevresine bakındı, Sıkılı Yumruk'u görüp yanına çağırdı, kendisi adına teğmenle konuşmasını istediğini işaret etti.

Kadının eli yüzü, kolları ve eteği kan içindeydi. Anlamazdan gelmeye çalıştıysa da Hırçın Kuş ısrar etti, çadırın önündeki küçük kalabalık kadının Hırçın Kuş'un istediğini yapıp yapmayacağını merak ederek ses çıkarmadan bekledi.

Kadın ayaklarına baktı, bir sözcüğü birkaç kez sessizce heceledi. Sonra teğmene bakıp bir deneme yaptı.

«Teşek,» dedi.

Teğmenin yüzü seğirdi.

«Ne?» diye gülümseyerek sordu.

«Teşkür.»

Kadın onun kolunu parmağıyla dürtükleyerek eliyle atları gösterdi.

«At.»

«Teşekkür mü? Bana mı teşekkür ediyor?»

Sıkılı Yumruk başını salladı.

Teğmen Dunbar Hırçın Kuş'un elini sıkmak için davranınca

kadın onu önledi. Sözü bitmemişti, parmağını havaya kaldırarak atların arasına girdi.

Serbest eliyle teğmeni göstererek, «At,» dedi. Sözcüğü tekrarlayarak Hırçın Kuş'u gösterdi.

Teğmen aynı el hareketlerini kullanarak, «Biri bana mı?» diye sordu. «Biri de ona, öyle mi?»

Sıkılı Yumruk mutlulukla içini çekti ve erkeğin onu anladığını bilerek gülümsedi.

«Evet,» dedi ve sonra düşünmeden bir başka sözcük döküldü ağzından. «Doğru.»

Bu İngilizce sözcüğün bu kadar düzgün çıkması öylesine garip olmuştu ki, Teğmen Dunbar bir kahkaha atınca Sıkılı Yumruk da saçma bir şey söylemiş küçük bir kız gibi eliyle ağzını örttü.

Bu onların arasında bir şakaydı. Kadın da, teğmen de sözcüğün ağzından bir geğirti gibi kaçtığının farkındaydı. Dönüp Hırçın Kuş'la diğerlerine baktılar. Ancak kızılderililerin yüzlerinde hiçbir ifade yoktu ve süvari subayıyla iki kişilikli kadın bir şeyin neşesiyle için için güldüler. Bunu diğerlerine anlatmanın yolu yoktu. Zahmete girecek kadar komik bir şey değildi.

Teğmen Dunbar öteki atı alıkoymayıp On Ayı'nın çadırına götürünce, farkında olmadan kızılderililerin gözünde biraz daha yükselmişti. Comanche gelenekleri zenginlerin servetlerini yoksullarla paylaşmalarını öngörürdü. Ama Dunbar bunun tam tersini yapmıştı; yaşlı adam artık bu beyazın gerçekten olağanüstü biri olduğunu düşündü.

Teğmen Dunbar o gece Hırçın Kuş'un çadırında oturmuş anlamadığı konuşmaları dinlerken Sıkılı Yumruk'a gözü ilişti. Kadın birkaç adım ötesinde bağdaş kurmuş, ona bakıyordu. Başı yana eğilmiş, gözleri merakla dalgınlaşmış gibiydi. Teğmen gözlerini kaçıramadan başını konuşan savaşçıdan yana eğdi, parmağını dudağına götürdü ve yüksek sesle, «Doğru,» diye fısıldadı.

Kadın o zaman hemen çevirdi başını. Ama teğmen o anda bir gülme kıkırtısı duydu.

3

Ovada daha fazla kalmak anlamsız olacaktı. Taşıyabilecekleri kadar etleri olmuştu artık. Gün ağardıktan sonra her şey toplandı, az sonra da yürüyüşe geçtiler. Arabalar bu kez tıkabasa yüklü olduklarından dönüş daha uzun sürdü. Fort Sedgewick'e vardıklarında hava kararmak üzereydi.

Birkaç yüz kilo etle yüklü bir araba deponun önüne çekildi ve etler indirildi. Teğmen toprak kulübesinin kapısında durup nehir boyundaki sürekli kamplarına doğru uzaklaşan kervanın arkasından baktı.

Uzun ve gürültülü yürüyüş kolu arasında Sıkılı Yumruk'u arandı.

Ama göremedi.

4

Teğmen geri dönüş hakkında çok karışık duygular içindeydi.

Kaleyi evi olarak biliyordu ki, bu güven verici bir şeydi. Çizmelerini çıkarıp döşeğine uzanmak ve kimse tarafından seyredilmeden yatmak keyifli bir şeydi. Yarı kapalı gözleriyle lambanın fitilinin titremesine bakarak kendini kulübenin sessizliğine bıraktı. Her şey yerli yerindeydi, kendisi de.

Ancak çok geçmeden sağ ayağının anlamsız bir enerjiyle titremekte olduğunu farketti.

Ayağını durdurarak, ne yapıyorsun öyle, diye söylendi kendi kendine.

Aradan bir dakika geçmeden sağ elinin parmaklarını sabırsızlıkla göğsüne vurduğunu gördü.

Sinirli değildi. Sıkılıyordu. Sıkılıyordu ve yalnızdı.

Geçmişte olsa bir sigara sarıp içerdi. Ama tütünü kalmamıştı artık.

Bari gidip ırmağa bakayım, diye düşündü, çizmelerini giyip dışarı çıktı.

Birden durup kendisi için şimdiden o kadar değerli hale gelen göğüslüğü düşündü. Göğüslük depodan getirdiği eyerin üzerindeydi. Bakmak için geri döndü.

Lambanın zayıf ışığında bile ayna gibi parıldıyordu göğüslük. Teğmen Dunbar elini kemiklerin üzerinden geçirdi. Cam gibiydi kemikler. Göğüslüğü kaldırdığında kemiğin kemiği öpmesinden tok bir çatırtı duyuluyordu. Kemiklerin çıplak göğsündeki serinlik ve sertliğinden hoşlandı.

«Irmağa bakmak» uzun bir yürüyüşe dönüştü. Gökte dolunay olduğundan ırmağın yanıbaşındaki yamaçta yürürken fenere ihtiyacı yoktu.

Ağır ağır yürüyor, sık sık durup ırmağa ya da bir ağacın rüzgârda sallanan dalına ya da bir çalılık dibinde oturan bir tavşana bakıyordu. Varlığı hiçbir şeyin umurunda değildi.

Görünmez olmuştu sanki. Bu duygu hoşuna gitti.

Bir saat kadar sonra dönüp evine doğru yürüdü. Oralarda biri olsaydı teğmenin adımlarının hafifliğine ve kendinden başka şeylerle ilgilenmesine rağmen hiç de görünmez olmadığını farkedecekti.

Hele aya bakmak için durduğu sıralarda. Teğmen o zaman başını kaldıracak, yüzünü ayın büyülü ışığına çevirmiş olacak ve göğüslüğü kayan bir yıldız beyazlığıyla parlayacaktı.

5

Ertesi gün garip bir şey oldu.

Teğmen bütün sabahı ve öğle üzerinin ilk saatlerini çevrede çalışarak, kalan malzemesini düzenleyerek, gereksiz bir iki şeyi yakarak, eti koruyucu bir şekilde saklamanın yolunu arayarak ve günlüğünü yazarak geçirdi.

Ama her şeyi istemeye istemeye yapıyordu. Ağılın çitini sağ-

lamlaştırmayı düşündü, ama bunun ancak kendine iş yaratmak olacağına karar verdi. Zaten sabahtan beri yaptığı da buydu.

Güneşin batımına yakın canı yine gezintiye çıkmak istedi. Çok sıcak bir gün olmuştu. Terlemekten pantolonu ıslanmış, bacakları isilik olmuştu. Bu huzursuzluğu yanında taşıması için hiçbir nedeni yoktu. Bu yüzden soyunup çırılçıplak çıktı kırlarda gezinmeye. Yolda Çifte Çorap'a rastlayacağını umuyordu.

Irmağın aksi yönünde, sanki canlıymış gibi kıpır kıpır olan uçsuz bucaksız otlaklara doğru yürüdü.

Otlar iyice yeşermişler, kimi yerlerde bacaklarına kadar yükseliyordu. Başının üstünde gök tüy gibi beyaz bulut kümeleriyle doluydu.

Dunbar kaleden bir mil kadar uzaklaşınca bir tümsekte otların arasına uzandı. Her yandan esen rüzgâr altında güneşin son sıcaklığını emerek bulutlara bakıp hayale daldı orada.

Sonra dönüp biraz da sırtını verdi güneşe. Otların arasında dönerken birden bir duyguya kapıldı, uzun zamandır hissetmediği için ilk başta ne olduğunu anlayamadığı bir duyguya.

Başı üstündeki otlar rüzgâr estikçe hışırdıyordu. Güneş sırtında kuru sıcaktan bir battaniye gibiydi. Dunbar içinde giderek yükselen duyguya bıraktı kendini.

Eli vücudunun aşağısına kaydı ve artık ondan sonra hiçbir şey düşünmedi. Hareketini yönlendiren ne bir hayal, ne bir sözcük, ne de bir anı vardı. Hissediyordu sadece, hepsi o kadar.

Bir daha kendine geldiğinde yine göğe baktı ve bulutların hareketinde dünyanın döndüğünü gördü. Sırtüstü uzandı, ellerini bir cesetmiş gibi iki yanına uzattı ve bir süre toprakla ottan yatağının üzerinde uçtu.

Sonra gözlerini kapattı ve yarım saat uyudu.

6

Teğmen o gece yatağında dönüp durdu; zihni sanki dinlene-

cek bir yer bulmak için bir dizi odayı dolaşırmış gibi bir konudan ötekine geçiyordu. Odaların hepsi de kilitliydi ya da içine girilebilecek gibi değildi; sonunda zihninin gerisinde hep orayı aradığını bildiği bir yere geldi.

Oda kızılderililerle doluydu.

Fikir o kadar yerindeydi ki, hemen o an On Ayı'nın kampına gitmeyi bile düşündü. Ama bu da çok acelecilik etmek olur gibi geldi'ona.

Sabah erken kalkarım, diye düşündü. Belki bu kez bir iki gün kalırım.

Sabah şafak sökmeden bir beklentiyle uyandı ama bir an önce köye gitme fikrine direnerek hemen kalkmadı. Oraya aceleye kapılmadan gitmek istiyordu. Ortalık ağarana kadar yatağından çıkmadı.

Kalktıktan sonra gömleği dışında giyindi, sonra gömleğini aldı, kolunu geçirirken durup pencereden havaya baktı. Oda ısınmıştı, dışarısı daha da sıcak olmalıydı.

Kolunu gömlekten çıkarırken, herhalde bugün çok sıcak olacak, diye düşündü.

Bir çiviye asılı duran göğüslüğe uzanırken hava nasıl olursa olsun daha baştan beri onu takmak istediğini farketti.

Gömleği de her olasılığa karşılık yanında alacağı torbaya soktu.

7

Çifte Çorap dışarda bekliyordu.

Hayvan Teğmen Dunbar'ın çıktığını görünce bir iki adım geriledi, bir köpek yavrusu gibi yere yattı.

Dunbar merakla başını yana eğdi.

«Neyin var senin?»

Kurt teğmenin sesini duyunca başını kaldırdı. Yüzünde öylesine bir bakış vardı ki, Teğmen kıs kıs güldü.

«Benimle gelmek mi istiyorsun?»
Çifte Çorap ayağa fırlayıp ona baktı.
«Yürü öyleyse.»

8

Hırçın Kuş beyaz adamın kalesindeki 'Jun'u düşünerek uyandı.

«Jun.» Ne garip bir ad. Bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. Genç Binici belki. Ya da Hızlı Binici. Herhalde binicilikle ilgili bir şey.

Mevsimin ilk avının sona ermesi iyi bir şeydi. Bufaloların gelişiyle yiyecek sorunu çözümlenmişti, bu da artık yapmak istediği şeye dönebilecek demekti. Hemen o gün işe koyulacaktı.

Büyücü en yakın danışmanlarından ikisinin çadırlarına gidip onunla birlikte gelmek isteyip istemediklerini sordu. Adamların bu kadar hevesli olmalarına şaşmışsa da, bunu iyi bir işaret olarak kabul etti. Kimse korkmuyordu artık. Hatta insanlar beyaz askerin yanında çok rahattılar. Son bir iki günde kulak misafiri olduğu konuşmalardan ondan hoşlandıklarını bile öğrenmişti.

Hırçın Kuş önündeki günden özellikle memnun olarak kamptan çıktı. Planının ilk aşamasında her şey yolunda gitmişti. Hazırlıklar sona ermişti. Şimdi beyaz ırkı araştırmak olan gerçek işine başlayabilirdi.

9

Teğmen Dunbar dört mil yol aldığını hesaplamıştı. Kurdun iki mil sınırından dönmesini beklemiş, üç mile gelince şaşırmaya başlamıştı. Şimdi dördüncü milde ne düşüneceğini bilemiyordu.

İki yamaç arasındaki dar bir çayırlığa girmişlerdi ve kurt hâlâ

yanıbaşındaydı. Bundan önce onu hiç bu denli uzağa kadar izlememişti.

Teğmen atın üstünde dönüp Çifte Çorap'a baktı. Kurt da durdu her zaman yaptığı gibi. Cisco başını eğip otlamaya başlayınca teğmen hayvanın sırtından inip kurda doğru yürüdü. Çifte Çorap'ın onun geldiğini görünce gerilemesini bekliyordu. Ancak otların üstünden görünen baş ve kulaklar kıpırdamadı, teğmen sonunda durduğunda kurttan bir metre uzaktaydı.

Kurt başını beklentiyle yana yatırdı, ama Dunbar yanında çömelirken kıpırdamadı bile.

«Benim gittiğim yerde seni hoş karşılayacaklarını hiç sanmıyorum,» dedi teğmen güvendiği bir dostuyla konuşurmuş gibi.

Güneşe baktı. «Hava çok sıcak olacak, neden eve dönmüyorsun?»

Kurt dikkatle dinledi, ama yine kıpırdamadı.

Teğmen doğruldu.

«Haydi, Çifte Çorap, eve dön.»

Elleriyle hayvanı kovalar gibi yaptı, Çifte Çorap yana kaçtı.

Teğmen bir daha kovalayınca hayvan sıçradı, ancak eve dönmeye niyeti olmadığı da anlaşılıyordu.

«Pekâlâ, eve gitme,» dedi Dunbar. «Ama burada kal.»

Parmağını sallayarak sözünü vurguladı ve olduğu yerde döndü. Dönmesiyle birlikte hayvanın ulumasını duydu. Tam bir uluma denemezdi ama, hafif, kesin ve yakınan.

Uluma.

Teğmen dönünce kurdun burnunu havaya kaldırmış, gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. Nazlanan bir çocuk gibi.

Tarafsız bir gözlemci bunu şaşırtıcı bir gösteri olarak kabul edebilirdi, ama hayvanı iyi tanıyan teğmen için bardağı taşıran son damla oldu.

«Eve git diyorum sana!» diye bağırarak hayvanın üstüne yürüdü. Babasını gereğinden çok kızdıran bir oğul gibi kurt kulaklarını indirdi, kuyruğunu bacakları arasına kıstırıp uzaklaştı.

Teğmen Dunbar da aynı anda aksi yönde koştu. Cisco'ya atladığı gibi dörtnala oradan uzaklaşacak ve Çifte Çorap'ı ekecekti.

Planını düşünerek otlar arasında koşarken kurt da mutlulukla zıplayarak yanıbaşında belirdi.

Teğmen birden, «Eve dön dedim sana!» diye bağırarak hayvana döndü. Çifte Çorap ürkmüş bir tavşan gibi havaya sıçradı. Tekrar yere indiğinde teğmen sadece bir adım arkasındaydı. Dunbar hayvanın kuyruğunun kökünü yakalayıp sıktı. Kurt sanki altında bir hava fişeği patlamış gibi fırladı gitti. Dunbar kahkahalarla gülmeye başladı.

Çifte Çorap on beş yirmi metre gittikten sonra durup omzu üzerinden öyle bir şaşkınlıkla baktı ki, teğmen hayvana acımaktan kendini alamadı.

Kurda el salladı, sonra hâlâ gülerek döndüğünde Cisco'nun otlayarak geldikleri yöne doğru gitmekte olduğunu gördü.

Teğmen dokunmasıyla kaçan hayvana hâlâ gülerek atın ardından koştu.

Dunbar birden ayak bileğini yakalayıp bırakan bir şey hissedince çılgınca havaya fırladı. Görünmeyen düşmanına saldırmaya hazır bir halde arkasına döndü.

Çifte Çorap iki raund arasında soluk soluğa kalmış bir boksör gibi ayaklarının dibindeydi.

Çifte Çorap oyunun sona ermekte olduğunu düşünüyormuş gibi ev yönüne baktı.

Teğmen ellerini iki yana açarak, «Pekâlâ,» diye pes etti. «İster gelirsin ister gelmezsin, artık oyun oynayacak zamanım kalmadı.»

Hafif bir gürültü ya da rüzgârın getirdiği bir şey olmalıydı. Her neyse, Çifte Çorap bir şey duymuştu. Birden dönüp tüylerini kabartarak arkasına baktı.

Dunbar onun bakışlarını izleyince Hırçın Kuş'la iki adamı gördü. Yamacın üstünden onlara bakıyorlardı.

Dunbar elini sallayıp, «Selam!» diye bağırırken Çifte Çorap da oradan uzaklaştı.

10

Hırçın Kuş'la arkadaşları gösteriyi başından beri seyrediyorlardı. Çok eğlenmişlerdi. Hırçın Kuş aynı zamanda çok değerli bir şeye tanık olduğunun farkındaydı... Beyaz adamı saran bilmecelerden birinin çözümüydü bu... Ona ne ad vermesi gerektiği bilmecesi.

Atını Teğmen Dunbar'a doğru sürerken, her insanın bir adı olmalı, diye düşündü. Özellikle bu insan onun gibi davranan bir beyazsa.

Kar Gibi Parlayan Adam gibi eski adlarla şimdi söylenen Bufalo Bulan gibi adları düşündü. Aslında bunların hiçbiri uymuyordu beyaz adama. Hele Jun hiç uymuyordu.

Bulduğu adın tam olarak uyduğundan emindi. Beyaz adamın kişiliğine uyuyordu bir kez. İnsanlar onu bu adla hatırlayacaklardı. Ve Büyük Ruh bunu açıkladığında Hırçın Kuş iki tanıkla birlikte oradaydı.

Yamaçtan inerken adı birkaç kere tekrarladı. Söylenişi de kendisi kadar güzeldi.

Kurtlarla Dans Eden.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

1

O gün bir bakıma Teğmen Dunbar'ın yaşamının en doyurucu günlerinden biri oldu.

Hırçın Kuş'un ailesinin gösterdiği sıcaklık ve saygı kendini bir konuktan daha üstün biri hissetmesine neden olmuştu. Onu gördüklerine gerçekten sevinmişlerdi.

Dunbar ile Hırçın Kuş bir pipo içmek için oturmuşlar, ancak sürekli ama zevkli kesintilerle bu iş öğleden çok sonraya kadar sürmüştü.

Teğmen Dunbar'ın adı ve bunu nasıl aldığı kampa şaşılacak bir hızla yayılmıştı; beyaz askere karşı duyulabilecek en son kuşku kırıntıları da bu müthiş haberle uçup gitmişti artık.

Bir tanrı değildi, ama o güne kadar karşılaştıkları kıllı ağızlardan biri de değildi. Büyücüydü. Savaşçılar sürekli yanına geliyorlar, kimi bir merhaba demek istiyor, çoğu ise Kurtlarla Dans Eden'i yakından görmek istiyordu.

Teğmen pek çoğunu tanıyordu artık. Her geleni kalkıp eğilerek selam' ordu. Gelenlerden bazıları da onun gibi eğiliyorlardı, bir kısmı da ondan gördükleri gibi ellerini uzatıyorlardı.

Konuşabilecekleri çok bir şey yoktu, ancak teğmen işaretle anlaşmakta usta olmuştu. Son avın bazı noktalarını rahatlıkla dile getiriyor, gelenlerle bu temel üstünde konuşuyorlardı.

İki saat sonra ziyaretçilerin arkası kesilince Dunbar Sıkılı Yumruk'u neden görmediğini merak ederken Saçı Rüzgârlı birden içeri girdi.

Daha selamlaşmaya başlamadan her iki adam da verdikleri armağanları gördüler: Önü açık ceket ve parıltılı göğüslük. Bu, her ikisi için de güven verici bir görünümdü.

El sıkışırlarken Teğmen Dunbar, bu adamdan hoşlanıyorum, diye düşündü.

Saçı Rüzgârlı da aynı duygular içindeydi; birbirlerinin dediklerini anlamamalarına rağmen, dostça bir konuşma için karşı karşıya oturdular.

Hırçın Kuş karısına yiyecek getirmesi için seslendi; üç adam az sonra konuşmadan getirilen yemeği yediler.

Yemekten sonra bir pipo daha yakıldı ve iki kızılderili teğmenin anlamadığı bir konuşmaya giriştiler. Ancak jestlerinden ve konuşmalarının tonundan havadan sudan söz etmedikleri anlaşılıyordu.

Bir şey planlıyor gibiydiler; sonunda iki adam ayağa kalkıp da kendileriyle birlikte dışarı çıkmasını istediklerinde teğmen şaşmadı.

Dunbar adamların arkasından Hırçın Kuş'un çadırının ardına yürüdüğünde orada malzeme yığılı olduğunu gördü. Kuru ot yığını yanında söğüt ağaçlarından kesilme direkler duruyordu.

İki adamın arasında kısa bir konuşma daha geçti, sonra çalışmaya başladılar. Teğmen ne yapıldığını anlayınca onlara el verdi ama fazla bir şey yapamadan yere yığılı malzemeden bir buçuk metre kadar yükseklikte bir çardak çıkmıştı ortaya.

Bunun kapı gibi açık bırakılan yanından önce Teğmen Dunbar'ın girmesi işaret edildi. İçerde ayakta duracak yer yoktu ama, oturduktan sonra bayağı geniş ve ferah bir oda olmuştu. Kuru otlar güneşin girmesini önlüyordu, öte yandan esintiye engel olmadığı için de içersi pek sıcak değildi.

Teğmen Dunbar incelemeyi bitirip arkasına döndüğünde Saçı Rüzgârlı ile Hırçın Kuş'un kaybolduklarını gördü. Bir hafta

önce olsaydı bu ani kaybolma onu huzursuz ederdi. Ama kızılderirililer gibi o da artık kuşkucu değildi. Teğmen şaşırtıcı derecede sağlam olan arka duvara sırtını dayayıp On Ayı'nın kampının artık alışık olduğu seslerini dinleyerek bundan sonra olacakları beklerken huzurluydu.

Gelişmeler fazla gecikmedi.

Aradan ancak birkaç dakika geçmişti ki, yaklaşan ayak seslerini duydu. Hırçın Kuş çömelerek içeri girip aralarında bir mesafe bırakarak bir köşeye yerleşti.

Kapının önüne düşen gölge Dunbar'a birinin daha girmek için beklediğini bildirdi. Onun da Saçı Rüzgârlı olacağını tahmin etti.

Hırçın Kuş dışarı seslendi. Gölge kıpırdayınca çıngırak sesleri duyuldu ve Sıkılı Yumruk içeri girdi.

Dunbar hemen kenara çekilerek kadına yer açtı ve onun yerleşmesi için gereken birkaç saniyede pek çok şeyin değiştiğini gördü.

Çıngıraklar boncuklu mokasenlerinin kenarlarına dikilmişti. Ceylan derisi elbisesi özenle korunan ve her gün giyilmeyen bir aile yadigârına benziyordu. Göğsünde geyik dişlerinden dizi dizi süsler vardı.

Kadının bileğinde saf bakırdan bir bilezik, boynunda Dunbar'ın göğsündeki gibi kemiklerden yapılma bir gerdanlık vardı. Yeni yıkanmış ve mis gibi kokan saçları sırtından aşağı tek bir atkuyruğu biçiminde sallanıyordu. Kadın şimdi çok daha zarif ve dişi görünüyordu. Ve çok daha beyaz.

Teğmen birden bu çardağın onlara bir buluşma yeri olarak hazırlandığını anladı. Kadının oturmasına kadar geçen zamanda onu yeniden görmeyi ne kadar istediğini farketti.

Sıkılı Yumruk hâlâ yüzüne bakmamıştı; Hırçın Kuş bir şeyler mırıldanırken Dunbar girişimi ele alıp kadını selamlamayı düşündü.

Başlarını aynı anda çevirip ağızlarını aynı anda açtılar ve aynı şeyi söylediler. İki merhaba aralarındaki boşlukta çarpıştı ve

ikisi de bu rastlantılı başlangıçla irkildiler.

Hırçın Kuş bu rastlantıda hayırlı bir işaret görmüştü. Aynı şeyi düşünen iki kişi vardı karşısında. Onun beklediği de buydu işte.

Büyücü kendi kendine güldü. Sonra Teğmen Dunbar'a «Haydi... Önce sen,» der gibi bir işaret yaptı.

«Merhaba,» dedi Dunbar.

Kadın başını kaldırdı. Yüzünde o eski düşmanlıktan eser yoktu.

«Merhaba,» dedi o da.

2

O gün çardağın altında uzun saatler boyunca oturdular; zamanın çoğu söyledikleri birkaç basit sözcüğü tekrarlamakla geçti.

Güneşin batışına yakın üçü de artık sürekli tekrardan bıktıkları bir anda Sıkılı Yumruk'un aklına adının İngilizcesi geldi.

O kadar heyecanlanmıştı ki, bunu hemen Dunbar'a öğretmeye başladı. Önce ne istediğini anlatması gerekiyordu. Onu işaret ederek, «Jun,» dedi. Sonra kendini işaret edip sustu. Parmağını havaya kaldırıp, «Dur. Sana göstereceğim,» dedi.

Aralarında bir anlaşma yolu oluşturmuşlardı. Dunbar kadının istediği hareketi yapıyor, sonra bunun İngilizce karşılığını tahmin ediyordu. Şimdi de kadın ayakta durmasını istiyordu ve bu da çardağın altında olanaksızdı. Kadın ikisini de dışarı çıkardı.

Dışarda sözcükleri birbiri ardından sıralayarak kısa zamanda Sıkılı Yumruk'u buldu. Bunun hemen ardından Saçı Rüzgârlı ile On Ayı'yı ve Hırçın Kuş'u çıkardı.

Dunbar heyecanlanmıştı. Çizmek için bir şey istedi ve bir kömür parçasıyla dört adı ince, beyaz bir ağaç kabuğuna fonetik olarak yazdı.

Sıkılı Yumruk sakindi. Ancak içinde heyecanı taşacak gibiy-

di. İngilizce sözcükler bir kıvılcım yağmuru gibiydi kafasının içinde, uzun zamandır kapalı olan binlerce kapı açılıyordu. Öğrenme heyecanıyla başı dönmüştü.

Teğmen kabuk parçasına yazılı adları okuyup da doğru sesleri çıkardığında kadın gülümseyerek onu özendiriyor, «Evet» diyordu.

Teğmen Dunbar onun bu özendirmesinin içten geldiğini anlamıştı. Bunu söylediği o tek sözcükte duyuyor, soluk kahverengi gözlerinde görüyordu. Kendisinin bu sözcükleri hem İngilizce hem Comanche dilinde söylemesi kadın için özel bir anlam taşıyor olmalıydı. Teğmen onun içinin titrediğini hissedebiliyordu.

Artık ovada öylesine kayıp ve kederli bir halde bulduğu kadın değildi şimdi. O an artık geride kalmıştı. Kadının bu duruma gelmiş olduğunu görerek mutlu oluyordu.

En iyisi de elinde tuttuğu kabuk parçasıydı. Teğmen sımsıkı tutuyordu kabuğu. Bu insanlarla ortak geleceğine onu götürecek haritanın ilk parçasıydı bu. Bundan sonra o kadar çok şey olabilecekti ki.

Ancak olayların böyle gelişmesinden en çok etkilenen Hırçın Kuş olmuştu. Onun için bu en büyük bir mucize, doğum ve ölüm gibi her şeyin üstünde bulunan yüce düzenin bir mucizesiydi.

Rüyası gerçek olmuştu.

Teğmenin adını Comanche dilinde söylediğini duyduğunda, o ana kadar aşılamayan bir duvar birdenbire duman olup uçmuştu sanki. Ve duvarı geçmişler, yollarına devam ediyorlardı. Birbirleriyle konuşabiliyorlardı.

Sıkılı Yumruk da gözünde büyümüştü şimdi. Kadın artık bir Comanche değildi. Kendini sözcükleri için bir köprü yaparak birden daha başka bir şey olmuştu. Teğmen gibi Hırçın Kuş da onun İngilizce sözcüklerinin sesini duyuyor ve gözlerindeki yeni gücü görüyordu: Eskiden eksik olan bir şey vardı şimdi ve Hırçın Kuş bunun ne olduğunu biliyordu.

Kadının çoktandır gömülü olan saf beyaz kanı yeniden damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

Bütün bunların etkisi Hırçın Kuş'un bile altından kalkamayacağı kadar büyüktü; öğrencilerinin dinlenmeleri zamanının geldiğini bilen bir öğretmen gibi Sıkılı Yumruk'a o günlük bu kadar çalışmanın yeterli olduğunu söyledi.

Kadının yüzünde bir düşkırıklığı kırmızılığı belirdi. Sonra başını eğdi.

Ancak o anda aklına harika bir şey gelmişti. Hırçın Kuş'la göz göze gelince saygıyla bir şeyi daha yapıp yapamayacaklarını sordu.

Beyaz askere adını öğretmek istiyordu.

Bu o kadar güzel bir fikirdi ki, Hırçın Kuş evlatlığını reddedemedi.

Sıkılı Yumruk sözcüğü hemen hatırlamıştı. Gözlerinin önünde görüyordu ama söyleyemiyordu. Ve bunu küçük bir kızken nasıl yaptığını anımsayamıyordu. Erkekler onun hatırlamasını beklediler.

Teğmen Dunbar kulağına konan bir sineği kovmak için elini kaldırınca kadın birden hatırladı.

Teğmenin elini alıp havaya kaldırdı, sonra kendi elinin parmaklarını hafifçe onun kalçasına dayadı. Ve adamlar bir tepki gösteremeden Dunbar'ı bir vals temposuna sokuverdi.

Bir iki saniye sonra utançla geri çekildi. Teğmen Dunbar şoka girmiş gibiydi, bu hareketin yapılma nedenini hatırlamak için zorladı kendini.

Birden kafasında bir ışık çaktı. Işık sonra gözlerine indi ve sınıfta sorunun yanıtını bilen tek çocukmuş gibi öğretmenine bakıp gülümsedi.

3

Bundan sonrası kolaydı.

Teğmen Dunbar ağaç kabuğundan defterine adını yazdı. Adın İngilizce yazılışına baktı uzun uzun. Bir addan daha başka

bir şeydi bu. Baktıkça daha çok hoşlanıyordu.

Kendi kendine mırıldandı. Kurtlarla Dans Eden.

Teğmen doğruldu, Hırçın Kuş'u eğilerek selamladı, bir uşağın gelen bir konuğun adını söylemesi gibi alçakgönüllülükle bir daha tekrarladı.

Bu kez Comanche dilinde söylemişti.

«Kurtlarla Dans Eden.»

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

1

Kurtlarla Dans Eden o gece Hırçın Kuş'un çadırında kaldı. Yorgundu, ama kimi zaman olduğu gibi bitkinlikten uyuyamadı. Günün olayları ateşte patlayan mısır taneleri gibi kafasının içinde sıçrayıp duruyordu.

Sonunda kendini kaybetmeye başladığında çocukluğundan beri görmediği bir rüya içinde buldu kendini. Yıldızların arasında soğuk ve sessiz boşlukta uçuyordu, gümüş ve karaların dünyasında tek başına küçük bir çocuk.

Ama korkmuyordu. Kocaman yatağın içinde sıcacıktı ve tüm evrende, sonsuzluk için bile olsa, bir tek tohum gibi uçmak hiç de sıkıntı değildi. Neşeydi bu.

İşte Dunbar Comanche'lerin atalarının yazlık kamplarında ilk gecesinde böyle uyuyakaldı.

2

Bundan sonraki aylarda Teğmen Dunbar On Ayı'nın kampında çok geceleyecekti.

Sedgewick Kalesi'ne sık sık gidiyorsa da, ziyaretleri genellikle istekten değil, suçluluk duygusundandı. Orada kalması için

mantıklı bir neden olmadığını biliyordu. Ordunun kaleyi de, onu da terkettiğine artık kesin gözüyle bakıyor, Hays Kalesi'ne dönmeyi düşünüyordu. Görevini yapmış sayılırdı. Kaleye ve Birleşik Devletler ordusuna bağlılığı örnek düzeydeydi. Başını dimdik tutarak ayrılabilirdi oradan.

Ama başka bir dünya, henüz keşfetmeye başladığı bir dünya çekiyordu onu. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu ama sınırda görev alma hayali daha ilk baştan beri şimdi içinde bulunduğu sınırsız serüveni göstermişti. Ülkeler, ordular ve ırklar soluk kalıyorlardı bunun yanında. Büyük bir susuzluk keşfetmişti ve ölmek üzere olan bir insanın suyu reddedemeyeceği gibi, o da bunu reddedemezdi.

Neler olacağını görmek istiyordu ve bu yüzden de orduya dönme fikrinden vazgeçti. Ama ordunun ona dönebileceği düşüncesini terketmemişti. Bu ergeç olacak bir şeydi.

Bu yüzden kaleye gittiğinde gereksiz işlerle uğraşıyor, kâh tentenin yırtığını onarıyor, kâh toprak kulübede biriken örümcek ağlarını temizliyor, günlüğüne eklentiler yapıyordu.

Eski yaşamıyla ilişkisini kaybetmemek için uğraşıyordu bunlarla. Comanche'lerle o kadar ilgileniyor olmasına rağmen her şeyi birden bırakmak elinden gelmiyor ve geçmişinin parçalarına tutunmasını sağlayacak bu hareketleri yaparmış gibi davranıyordu.

Kaleyi düzenli ziyaret ederek gerek olmamasına rağmen disiplini koruyor ve böyle yapmakla da Teğmen John J.Dunbar, ABD fikrini de korumuş oluyordu.

Günlüğüne artık gününü nasıl geçirdiğini de yazmıyordu. Raporu çoğunlukla bir tarih, havanın nasıl olduğu ve bir de imzadan oluşmaktaydı. İstemiş olsaydı bile, yeni yaşamını dile getirmek epey güç bir iş olacaktı. Ayrıca bu çok özel bir şeydi.

Kaleyi ziyaretlerinde çoğunlukla yanında Çifte Çorap olduğu halde ırmağın üstündeki yamaca yürüyordu. Teğmen kurdu gördüğüne sevinirdi. Birlikte geçirdikleri sessiz saatler özlediği bir şeydi.

Irmağın kıyısında birkaç dakika durup suyun akışını seyrederdi. Işık iyi ise kendini görürdü suda. Saçları uzamış, omzundan aşağı dökülüyordu artık. Güneş ve rüzgâr yüzünü esmerleştirmişti. Modaya düşkün biri gibi sağa sola döner, şimdi artık üniforma gibi giydiği göğüslüğe hayranlıkla bakardı. Cisco dışında 'benim' diyebileceği hiçbir şey bu kadar değerli değildi.

Kimi zaman sudaki hayali onu şaşkınlığa düşürürdü. Artık onlardan birine o kadar benziyordu ki. Böyle zamanlarda tek ayağı üstünde durur, öteki ayağını kaldırarak suda sarı şeritli pantolonuyla siyah çizmelerine bakardı.

Zaman zaman onları da atıp yerlerine dolak sarıp mokasen giymeyi düşünürse de, sudaki görüntüsü bunların ona uyduğunu söylerdi. Bir bakıma bunlar disiplinin de bir parçasıydı. Parçalanana kadar giyecekti pantolonuyla çizmelerini. Gerisini ondan sonra düşünürdü.

Kendini beyazdan çok kızılderili hissettiği günlerde, ırmaktan döndüğü zaman kale eskilerden kalma bir yer gibi görünürdü gözüne; hem de orasıyla bir ilgisi olduğuna inanamayacağı kadar çok eski bir geçmişin hayalet kalıntısı gibi.

Zaman geçtikçe Sedgewick Kalesi yapılması zorunlu olan bir işe dönüşmüştü. Ziyaretleri giderek seyrekleşiyordu. Ama yine de arada sırada oraya uğramadan yapamıyordu.

3

On Ayı'nın köyünün yaşantısının merkezi olmasına ve oraya yerleşmiş olmasındaki rahatlığa rağmen Teğmen Dunbar onlardan ayrı bir insandı. Derisinin rengi, konuşması, pantolonu ve çizmesi onu ayrı bir dünyadan bir ziyaretçi yapmaktaydı ve tıpkı Sıkılı Yumruk gibi o da kısa sürede iki kişilikli bir insana dönüşmüştü.

Comanche yaşamıyla bütünleşmesi geride bıraktığı dünyanın kalıntılarıyla içiçe geçmişti; Teğmen Dunbar yaşamdaki ger-

çek yerini düşündüğünde gözlerine hemen dalgın bir bakış yerleşirdi. Zihni belli belirsiz bir sisle dolardı, sanki bütün normal davranışları durdurulmuş gibi. Birkaç saniye sonra sis kalkar, ne olduğunu pek anlamadan yine yaptığı işe devam ederdi.

Neyse ki bu nöbetler zamanla azalmıştı.

On Ayı'nın kampındaki ilk altı haftası Hırçın Kuş'un çadırının ardındaki küçük çardakta geçti.

Öğleden önce ve sonra saatler süren toplantılarında burada konuştu büyücüyle.

Sıkılı Yumruk'un dili de iyice açılmıştı ve daha ilk haftanın sonunda üçü baş başa verip uzun uzun konuşuyorlardı.

Teğmen daha ilk baştan Hırçın Kuş'un iyi bir insan olduğunu düşünmüştü, ama Sıkılı Yumruk adamın düşüncelerini İngilizceye çevirmeye başladığında onun o güne kadar rastlamadığı üstün bir zekâya sahip olduğunu farketti.

Başlangıçta sadece sorular ve yanıtlar vardı. Teğmen Dunbar, Sedgewick Kalesi'ne gelişini ve nedenini bilmediği yalnızlığını anlattı. Hikâye ilginç olmasına ilginçti ama Hırçın Kuş'un aradığı bu değildi. Kurtlarla Dans Eden hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Askerlerin ne yapmak istediklerinden, planlarının ne olduğundan haberi bile yoktu. Askeri açıdan öğrenebileceği hiçbir şey yoktu. Teğmen basit bir askerdi.

Beyaz ırk ise bambaşka bir konuydu.

«Beyazlar neden bizim topraklarımıza geliyorlar?» diye sorardı Hırçın Kuş.

«Buraya gelmek istediklerini sanmıyorum, bence yalnızca buradan geçmek istiyorlar,» diye yanıt verirdi Dunbar.

«Teksaslılar topraklarımıza girdiler ve ağaçları kesmeye, toprağı altüst etmeye başladılar ama. Bufaloları öldürüp ortada bırakıyorlar. Bu insanların sayısı da az değil, daha kaç kişi gelecek?» diye sorardı Hırçın Kuş.

Teğmen sözün burasında dudaklarını büker ve, «Bilmiyorum,» derdi.

«Beyazların sadece barış istediklerini duydum,» diye devam

ederdi Hırçın Kuş. «Neden hep ağzı kıllı askerlerle geliyorlar? Neden bu ağzı kıllı Teksaslı askerler bizi kovalıyorlar? Beyaz reislerin kardeşlerimle konuştuklarını duydum. Bu konuşmalar hep barışçıymış ve pek çok konuda sözler veriliyormuş. Ama bu sözlerin hep çiğnendiğini söylediler bana. Beyaz reisler bizi görmeye gelirlerse onların gerçekten ne düşündüklerini nasıl anlayacağız? Verdikleri armağanları almalı mıyız? Aramızda barış olduğunu göstermek için kâğıtlarını imzalamalı mıyız? Ben küçükken pek çok Comanche beyaz reislerle toplantı için gittikleri bir Teksas yasa evinde öldürülmüşlerdi.»

Teğmen Hırçın Kuş'un sorularına mantıklı yanıtlar vermeye çalışırdı ama ileri sürebileceği en iyi şeyler ancak zayıf varsayımlar olurdu ve sonunda, «Doğrusunu istersen bilemiyorum,» diye bağlardı sözünü.

Hırçın Kuş'un soruları ardındaki kaygıyı görebildiği için dikkatli davranıyor, gerçekten ne düşündüğünü söylemeye içi elvermiyordu. Beyazlar buralara büyük bir güçle gelecek olurlarsa, kızılderililer ne kadar şiddetle çarpışsalar da, onlara karşı koyamayacaklardı. Yalnızca silah bakımından bile yenileceklerdi.

Ancak Hırçın Kuş'a kaygılanmasına gerek olmadığını da söyleyemezdi. Kaygılanması gerekiyordu. Teğmen ona gerçeği söyleyemiyordu. Yalan da söyleyemezdi. Dunbar kendini köşeye kıstırılmış bulunca bir bilgisizlik duvarı ardına sığınıyor, yeni ve daha rahatça konuşulabilecek konuların ortaya atılmasını bekliyordu.

Ama her gün, tıpkı bir türlü çıkmayan bir leke gibi, bir soru hep aralarında durmaktaydı.

«Daha kaç kişi gelecek?»

4

Sıkılı Yumruk çalılarla örtülü çardakta geçirdiği saatleri iple çekmeye başlamıştı.

Artık kabilece kabul gördüğü için Kurtlarla Dans Eden'in

büyük bir sorun oluşu da geride kalmıştı. Beyaz toplumla ilişkisi zayıflamıştı ve hâlâ korkutucu bir şeyi temsil ediyor olmasına rağmen askerin kendisi ürkülecek biri değildi. Artık askere bile benzemiyordu.

Çardakta olanların kamp içindeki etkisi başlarda Sıkılı Yumruk'u çok rahatsız etmişti. Kurtlarla Dans Eden'in eğitimi, kamptaki varlığı, onun arada olması köyün dilinden düşmüyordu. Kendisi ise sanki sürekli gözetleniyormuş gibi bundan rahatsız olmaktaydı. Hele her Comanche kadınından beklenen günlük işlerden kaçındığı hakkında çıkabilecek dedikodulardan çok korkuyordu. Onu işten Hırçın Kuş almıştı ama yine de kaygılanmamak elinde değildi.

Ancak iki hafta geçince bu korkularının hiçbiri gerçekleşmediği gibi, gördüğü yeni saygının da kişiliği üzerinde iyileştirici bir etkisi oldu. Artık daha dik yürüyor, daha sık gülümsüyordu. Yeni rolünün önemi adımlarına herkesin görebildiği bir güçlülük katmıştı. Yaşantısı giderek büyüyordu ve kadın ta içinde bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu.

Başkaları da biliyorlardı bunu.

Bir akşam yakacak çalı çırpı toplarken yanıbaşındaki kadın arkadaşı gururlu bir sesle, «İnsanlar senden söz ediyorlar,» dedi.

Sıkılı Yumruk bu sözü nasıl kabul edeceğini bilemeyerek doğruldu.

«Ne diyorlar?»

«Büyü yaptığını söylüyorlar. Belki adını değiştirmen gerektiğini söylüyorlar.»

«Neyle değiştirmeliymişim?»

«Bilmem. Büyülü Dilli gibi bir şey belki de. Dedikodu işte.»

Birlikte köye dönerlerken Sıkılı Yumruk hep bunu düşündü. Bir daha ancak kampın yanına vardıklarında ağzını açtı.

«Ben adımdan memnunum, değiştirmem,» dedi. Bu isteğinin köye hemen yayılacağından emindi.

Birkaç akşam sonra Hırçın Kuş'un çadırına giderken yakın-

larda bir çadırda birinin şarkı söylediğini duydu. Dinlemek için bir ara duraklayınca da çok şaşırdı.

«Comanche'lerin bir köprüsü var

Başka bir dünyaya geçmek için.

Bu köprünün adı Sıkılı Yumruk'tur.»

Sıkılı Yumruk utancından daha fazla dinlemeyerek yatağına koştu. Ancak battaniyesini örterken şarkı için kötü şeyler düşünmüyordu. Yalnızca duyduğu sözcükleri düşünüyor ve şimdi bunlar ona o kadar kötü gelmiyordu.

O gece derin bir uyku uyudu. Ertesi sabah uyandığında hava aydınlanmıştı. Gününe yetişmek için aceleyle çadırdan çıkarken birden olduğu yerde kalakaldı.

Kurtlarla Dans Eden atına binmiş kamptan uzaklaşmaktaydı. Bunu görünce bir an kalbi duracak gibi oldu. Adamın gidiyor olması onu pek rahatsız etmemişti, ama bir daha dönmeyeceği düşüncesiyle öyle bir düşkırıklığına uğramıştı ki, bu hali yüzünden okunabiliyordu.

Sıkılı Yumruk birisinin onu bu durumda göreceğini düşünerek kıpkırmızı kesildi. Arkasına dönünce yüzü daha da kızardı.

Hırçın Kuş ona bakıyordu.

Sıkılı Yumruk kendini toparlamaya çalışırken kalbi çıldırmış gibi çarpıyordu. Büyücü ona doğru gelmekteydi.

Sıkılı Yumruk'un içini titreten bir bakışla, «Bugün konuşma olmayacak,» dedi.

«Peki.»

Ancak adamın gözlerinde bir açıklama bekleyen meraklı bakışı da görüyordu.

«Konuşma yapmayı seviyorum,» dedi. «Beyaz sözcükleri söylemeyi seviyorum.»

«Beyaz adam kalesini görmek istiyor. Güneş batarken dönecek.»

Büyücü kadına daha bir dikkatle baktı.

«Yarın konuşma yaparız.»

5

Sıkılı Yumruk'un günü bitmek bilmiyordu.

Sıkılan bir büro işçisinin saate baktığı gibi bakıyordu güneşe. Beklenen zamandan daha yavaş geçen bir şey olamazdı. Bu nedenle kendini işine veremiyordu.

Güneşe bakmadığı zamanlar da hayal kuruyordu.

Erkek artık gerçek bir insan olarak ortaya çıktığından onda hayran olunacak yeni yeni şeyler buluyordu. Bunlardan bazıları ortak beyazlıklarından olabilirdi. Bazıları ise yalnız kendisine özgüydü. Bunların hepsi de ilgisini çekiyordu.

Bütün halkı tarafından bilinen yaptıklarını düşününce garip bir gurur duyuyordu.

Onun el kol hareketlerini hatırlayınca gülüyordu. Kimi zaman gerçekten çok komikti. Sonra içtenlikli, açık sözlü, saygılı ve neşeliydi. Sıkılı Yumruk bu niteliklerin gerçek olduğundan emindi.

Onu göğüslüğüyle ilk gördüğünde garipsemişti; silindir şapka giymiş bir Comahche kadar garip. Ama hiç umursamadan her gün giyiyor, hiç üstünden çıkarmıyordu. Onu sevdiği belliydi.

Ve saçları da kendi saçları gibi kıvırcıktı, diğerlerininki gibi düz değildi. Onu da değiştirmeye çalışmamıştı.

Çizmeleriyle pantolonunu değiştirmemiş, göğüslük gibi onları da doğal olarak giyiyordu.

Bu düşünceler kadını Kurtlarla Dans Eden'in dürüst bir insan olduğu sonucuna götürdü. Her insan bazı nitelikleri diğerlerinden üstün tutardı, Sıkılı Yumruk için bu dürüstlüktü.

Kurtlarla Dans Eden'i düşünmesi sona ermiyordu, gün ilerlerken daha cesur şeyler düşünmeye başladı. Onun günbatımında gelişini düşlüyordu. Ertesi gün çardak altında görüyordu kendisiyle onu.

Öğleden sonra ırmaktan su doldururken bir resim daha geldi gözlerinin önüne. Çardaktaydılar. Kurtlarla Dans Eden kendin-

den söz ediyor, Sıkılı Yumruk da dinliyordu. Ama orada yalnızca ikisi vardı.

Hırçın Kuş gitmişti.

6

Hayali ertesi gün gerçekleşti.

Üçü oturmuş konuşuyorlardı ki, bir grup genç savaşçının Pawnee'lere karşı savaşa gitmeye hazırlandıkları haberi geldi. Daha önce böyle bir konu konuşulmadığından ve gençler de deneyimsiz olduklarından On Ayı acele bir meclis toplamıştı.

Hırçın Kuş çağırılmıştı ve birden yalnız kalmışlardı.

Çardaktaki sessizlik öylesine yoğundu ki, ikisi ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Konuşmak istiyorlar, ama ne söyleyecekleri ve bunu nasıl söyleyeceklerini düşününce susuyorlardı.

Sonunda Sıkılı Yumruk konuşmayı başlatmaya karar verdi, ama geç kalmıştı.

Kurtlarla Dans Eden ona dönmüş, konuşmaya başlamıştı bile.

«Seni tanımak istiyorum,» dedi.

Kadın düşünmeye çalışarak başını çevirdi. İngilizce hâlâ güçtü onun için. Kendini zorlayarak kekeledi.

«Nee...ne öğrenmek... istiyorsun?»

7

Sıkılı Yumruk o sabah hep kendini anlattı; küçük beyaz kızlığını, yakalanmasını, bir Comanche olarak uzun yaşamının hikâyelerini teğmen dikkatle dinledi.

Bir hikâyeyi sona erdirecekken teğmen hemen başka bir soru soruyordu. Sıkılı Yumruk ne kadar istese de konuyu bırakamıyordu.

Teğmen kadına adını nereden aldığını sordu; o da yıllar önce kampa ilk gelişini anlattı. O ilk ayların anısı pek bulanıksa da, adını aldığı günü hatırlıyordu.

Onu resmen kimse evlatlık almamış, henüz kabilenin bir üyesi de yapılmamıştı. O günlerde sadece çalışıyordu. Verilen işleri başarıyla yaptıkça ona kabile içinde yaşama konusunda dersler de veriliyordu. Ancak kendisi çalıştıkça bir hizmetçi gibi görülmeye içerlemekteydi. Kadınlardan bazıları da acımasızca saldırıyorlardı ona.

Bir gün bu kadınlardan birine bir yumruk sallamıştı. Genç ve deneyimsiz olduğundan kavgayı kazanma umudu yoktu. Ancak tam zamanında ve çok sert bir yumruk savurmuştu. Yumruğu tam çenesine yiyen kadın yere baygın serilmişti. Sıkılı Yumruk kadını bir de güzel tekmelemiş, sonra yumruklarını sıkmış olduğu halde öteki kadınlara dönmüştü.

Ama kimse ona meydan okumamıştı. Sadece bakmışlar, sonra yerdeki kadını bırakıp işlerinin başına dönmüşlerdi.

Küçük kızı bundan sonra rahatsız eden olmamıştı. Kendisine bakan aile kıza daha fazla sevecenlik göstermiş ve böylece Comanche olma yolu açılmıştı. O günden sonra adı Sıkılı Yumruk'tu.

Hikâyesini anlatırken çardak ılık bir havayla dolmuştu sanki. Teğmen Dunbar kadının tam olarak neresine vurduğunu öğrenmek isteyince Sıkılı Yumruk hiç duraksamadan elini erkeğin çenesine değdirdi.

Teğmen uzun uzun baktı onun yüzüne.

Sonra gözlerini yuvarlayarak sırtüstü devrildi.

Hoş bir şakaydı bu, kadın da kolunu gıdıklayıp onu sözde ayıltarak şakayı sürdürdü.

Bu küçük alışveriş aralarında daha bir rahatlık sağlamıştı; ancak Sıkılı Yumruk bu ani yakınlıktan kaygılanıyordu da. Erkeğin ona özel sorular, kadınlığı hakkında sorular sormasını istemiyordu. Bu tür soruların gelmekte olduğunu hissediyor ve heyecanlanıyordu.

Teğmen kadının gerilemekte olduğunu farketmişti. O da heyecanlanıyordu.

Çok geçmeden yine bir sessizlik çöktü aralarına.

Ama teğmen yine de sordu o soruyu. Bunun nedenini bilmiyordu ama sorma zorunluluğunu hissediyordu. Şimdi sormazsa belki bir daha hiç soramayacaktı.

Bacağını uzatıp esneyerek, «Evli misin?» diye sordu.

Sıkılı Yumruk başını indirdi, bakışlarını kucağına dikti. Başını huzursuzlukla salladı.

«Hayır.»

Teğmen bunun nedenini sormak üzereydi ki, kadının başının elleri arasına gömüldüğünü gördü. Bir an şaşalayıp bekledi.

Kadın hiç kıpırdamıyordu.

Tam yeniden konuşacaktı ki, birden ayağa fırlayıp dışarı çıktı.

Dunbar ardından seslenemeden gözden kaybolmuştu bile. Dunbar bu soruyu sorduğu için kendine lanetler yağdırarak ve aralarında her ne geçmişse düzeltileceğini umarak kaldı olduğu yerde. Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hırçın Kuş'un fikrini soramazdı. Değil sormak, konuşamazdı bile.

On dakika kadar öylece oturdu çardakta. Sonra atların olduğu yere gitti. Biraz yalnız dolaşmaya ihtiyacı vardı.

Sıkılı Yumruk da atına atlayıp dolaşmaya çıkmıştı. Irmağı aşıp düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışarak bir patikaya girdi.

Ama pek talihi yoktu.

Kurtlarla Dans Eden için beslediği duygular öylesine karmakarışıktı ki. Kısa bir süre önce ondan nefret ediyordu. Son birkaç gün ise ondan başka bir şey düşünememişti. Sonra o kadar da çok çelişki vardı ki.

Sıkılı Yumruk birden ölü kocasını hiç düşünmediğini farketti. Kocası yakın zamana kadar tüm yaşamının merkezi olmuştu ve şimdi de onu unutmuştu işte. Ağır bir suçluluk duydu.

Atını çevirip geri dönerken ölü kocasına uzun uzun dua ede-

rek Kurtlarla Dans Eden'i kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Atı başını kaldırıp korkuyla kişnediğinde daha köy görünmemişti.

Arkasında çalılıklar arasında ağır bir şey düşmüştü, Sıkılı Yumruk bunun bir ayıdan başka bir şey olmayacağını bildiğinden atını koşturdu.

Irmağı geçerken gereksiz bir şey geldi aklına.

Kurtlarla Dans Eden acaba hiç ayı görmüş müdür, diye düşündü.

Ama bunu düşünürken de birden kendini toparladı. Sürekli olarak onu düşünemezdi. Katlanılmaz bir şeydi bu.

Karşı kıyıya vardığında iki kişilikli kadın kararını vermişti: Çevirmen olarak rolü bundan sonra alışveriş gibi bir iş olacaktı. Bundan ileri gitmeyecekti, kafasının içinde bile.

Buna engel olacaktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Teğmen Dunbar da ırmak boyuna gitmişti. Ancak Sıkılı Yumruk güneye, o ise kuzeye.

Havanın sıcaklığına rağmen bir iki mil sonra ırmak kıyısından ayrıldı. Çevresi boşlukla sarılı olursa kendini daha iyi hissedeceğini umarak düz ovaya sürdü atını.

Çok keyifsizdi.

Kadının çardaktan çıkışı gözlerinin önünden gitmiyor, bunda tutunacak bir şeyler arıyordu. Ama birbirlerinden ayrılmalarında bir sonluluk vardı ve bu da onda olağanüstü bir şeyi parmakları arasından kaçırdığı duygusunu uyandırıyordu.

Kadının arkasından gitmediği için kendini acımasızca yiyordu. Gitmiş olsaydı şu anda mutlulukla konuşuyor olabilirler ve aralarında olan o şey her neyse bir çözüme kavuşturulup arkalarında bırakılabilirdi.

Ona kendinden söz etmek isterdi. Şimdi buna bir daha fırsat bulamayabilirdi. Onunla çardakta olmak istiyordu. Oysa şimdi kızgın güneşin altında kayıp bir ruh gibi dolanıp durmaktaydı.

Kampın bu kadar kuzeyine hiç gelmediği için arazinin birden değişivermesine şaşmıştı. Şimdi önünde çayırlar üstünde tümsekler değil, gerçek tepeler uzanıyordu. Tepelerin arasında da derin vadiler vardı.

Sürekli olarak kendini eleştirmenin yanısıra sıcak da beynini kavuruyordu artık. Başının döndüğünü hissederek Cisco'yu bacaklarıyla hafifçe sıkıştırdı. Yarım mil kadar ilerde bir vadinin ovaya açılan gölgelik ağzını görmüştü.

Vadinin iki yanındaki yarların yüksekliği otuz metre kadar vardı, atın birden girdiği loşluk insanı dinçleştiriyordu. Ancak kanyonun kayalık zemininde ilerledikçe duvarların iki yandan üzerlerine bastırdığını hissediyordu. Cisco'nun adeleleri de sinirle kasılmaktaydı, öğleden sonrasının mutlak sessizliğinde kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Çok eski bir yere girdikleri duygusuna kapıldı. Hatta belki de kötü bir yere.

Geri dönmesinin daha iyi olacağını düşünmeye başladığı sırada kanyon zemini aniden genişledi. İlerde yüksek dalları parlak güneşte parıldayan bir dizi kavak ağacı görüyordu.

Az sonra kavakların bulunduğu geniş ve doğal açıklığa girdiler. Yazın bu en sıcak gününde bile ortalık yemyeşildi. Bir dere falan görmemesine rağmen burada su olduğundan emindi.

Cisco sırtını gerdi, havayı kokladı. O da susamış olacaktı. Dunbar dizginleri bıraktı. Hayvan kavakları geçti, yüz metre kadar daha ilerleyip kanyonun sonunu belirleyen dimdik bir kayanın dibinde durdu.

Ayakları dibinde yaprak ve yosunlarla kaplı küçük bir kaynak vardı. Teğmen yere atlayamadan at başını suya gömmüş, içmeye başlamıştı.

Dunbar atının yanında çömelip de su içmek için ellerini bitiştirdiği anda gözüne bir şey ilişti. Kaya duvarın dibinde bir yarık vardı. Uzun boylu bir insanın başını eğmeden geçebileceği kadar yüksek ve geniş bir çatlak.

Teğmen Dunbar başını suya gömüp kana kana içti. Sonra atın koşumlarını çıkarıp yere bıraktı, kayanın arasındaki karanlığa girdi.

İçerisi inanılmayacak kadar serindi. Ayaklarının altındaki toprak yumuşacıktı ve görebildiği kadarıyla da boştu. Ancak yere

baktığında insanın buranın yabancısı olmadığını gördü. Binlerce ateşten kalan küller yolunmuş tüyler gibi saçılmıştı dört bir yana.

Teğmen tavana dokununca parmakları binlerce ateşin isine değdi.

Hâlâ içinde bir baygınlık hissederek yere çöktü.

Yüzü geldiği yöne dönüktü ve yüz metre kadar ilersindeki mağara girişi şimdi öğleden sonrasına açılan bir pencereydi. Cisco kaynağın yanında otluyordu. Arkasında kavaklar göz kırpan aynalardı sanki. Çevresindeki serinliğe kendini bırakan Teğmen Dunbar birden müthiş bir yorgunluk hissetti. Kollarını başının altında yastık yapıp kumluk yere uzandı ve bakışlarını tavana dikti.

Dunbar isten kararmış tavanda kazılarak yapılmış bazı izler gördü. İnsan elinden çıkma çizgilerdi bunlar.

Uykunun bastırmasına rağmen izler ilgisini çekmişti. Bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Birden her şey yerli yerine oturdu. Tavanda gördüğü kabaca çizilmiş bir bufaloydu. Kabaca çizilmişti ama bütün ayrıntıları yerli yerindeydi. Küçük kuyruğu bile havaya kalkmıştı.

Hayvanın yanında elinde mızrak tutan bir avcı vardı. Mızrak hayvana doğrultulmuştu.

Uykusunu önlemek olanaksızdı artık. Gözleri kapandığında bile bufaloyla avcıyı görebiliyordu. Avcı tanıdık biriydi. Tam olarak benzemese bile yüzünde Hırçın Kuş'tan bir şeyler vardı, yüzyıllar öncesinden gelen bir şey.

Avcı sonra üzerine abandı.

Dunbar kendini kaybetti.

2

Ağaçlar çıplaktı.

Yerde kar vardı.

Hava çok soğuktu.

Tüfeklerini yere dayamış kalabalık bir asker grubu cansızca bekleşiyordu.

Kendisi birinden ötekine gidiyor, donmuş yüzlerine bakıp içlerinde canlı birini arıyordu. Kimse onu gördüğünü belli etmiyordu.

Babasını onların arasında buldu, doktor çantası elinden vücudunun doğal bir uzantısıymış gibi sarkıyordu. Eski kasabalarında ahırı olan ve atlarını döven adamı da gördü. Sonra bir sfenks kadar hareketsiz duran General Grant'ı gördü, başında bir er şapkası vardı. Beyaz papaz yakalı sulugözlü bir adam gördü. Ölü yüzü ruj ve allığa bulanmış bir fahişe gördü. Koca memeli ilkokul öğretmenini gördü. Yanaklarında gözyaşları donmuş olan annesinin sevgili yüzünü gördü.

Yaşamının bu büyük ordusu sanki hiç sonu gelmeyecekmiş gibi akıp gidiyordu gözleri önünde.

Toplar vardı, tekerlekli ve bronz kocaman toplar.

Biri bekleyen askerlere doğru geliyordu.

On Ayı'ydı bu. Kemikli omuzlarına bir tek battaniye atmıştı. Toplardan biriyle burun buruna geldi. Namluyu tutmak isteyen bakır renkli eli uzandı battaniyenin altından.

Büyük top birden patladı ve On Ayı bir duman bulutu içinde kayboldu. Gövdesinin üst kısmı ölü kış göğünde ağır ağır takla atıyordu. Belinin olduğu yerden kanlar fışkırmaktaydı. Yüzü ifadesizdi. At kuyruğu yapılmış saçları kulaklarının çevresinde sallanıyordu.

Öteki toplar da patladı ve On Ayı gibi kabilesinin çadırları da kaçıştılar. Kartondan külahlar gibi uçuyorlardı havada, yere düştüklerinde sivri uçları demir sertliğindeki toprağa saplanıyordu.

Ordunun yüzleri yoktu şimdi. Sıcak bir günde neşeyle denize koşuşan insanlar gibi uçan çadırların açıkta bıraktığı insanların üstüne saldırdılar.

Önce bebekler ve küçük çocuklar bir yana savruldular. Çıplak ağaçların sivri dalları küçük gövdelere saplandı ve çocuklar orada kanları akarak kıvranırken ordu işine devam etti.

Noel armağanlarıymış gibi açıyorlardı insanları, başlarına ateş edip kafalarını açıyorlar, karınlarını süngüyle deşiyorlar, sonra sabırsız ellerle derileri ayırıyorlar, kol ve bacakları kesiyorlardı.

Her kızılderilinin içi para doluydu. Gövdelerinden gümüş dökülüyordu. Karınlarından kâğıt dolarlar havaya uçuyordu. Kafatasları şeker kavanozları gibi altınla doluydu.

Büyük ordu arabalara doldurduğu ganimetiyle uzaklaşmaktaydı. Askerlerden bazıları arabaların yanında koşuyor, yere dökülenleri avuç avuç topluyorlardı.

Saflar arasında kavgalar çıkmıştı, gözden kaybolmalarından çok sonra bile, dağların ardındaki şimşekler gibi boğuşmalarının parıltıları görülüyordu.

Cesetlerle dolu alanda şaşkın bir halde yürüyen bir tek asker kalmıştı geride.

Kendisiydi bu.

Parçalanmış insanların kalpleri hâlâ atıyor, müziği andıran bir ses veriyordu.

Elini ceketinin altına soktu ve kalbiyle birlikte kalkıp inmesini seyretti. Soluğu yüzünün önünde donuyordu. Az sonra kendisi de donacaktı.

Cesetler arasında uzanırken uzun ve acı dolu bir inilti çıktı içinden. İnilti azalacağı yerde güçlendi, kulaklarına anlayamadığı sözler doluştu.

3

Teğmen Dunbar iliklerine kadar donmuştu.

Hava karanlıktı.

Kayanın ağzından rüzgâr ıslıklar çalarak giriyordu.

Birden yattığı yerden doğruldu, başını tavandaki kayaya çarpınca yine çömeldi. Darbenin şiddetiyle gözlerini kırpıştırırken mağaranın girişinde gümüşümsü bir ışık gördü. Ayışığı.

Paniğe kapılan Dunbar bir eliyle tavanı yoklayarak maymun

gibi çömelmiş bir durumda ilerledi. Başını vurmadan kalkacağı yüksekliğe erişince de doğruca dışarı koştu.

Cisco gitmişti.

Teğmen ıslık çaldı.

Yanıt yoktu.

Açıklığın ilersine yürüyüp bir daha ıslık çaldı. Kavaklar arasında bir kıpırtı duydu. Sonra hafif bir kişneme. Ağaçlar arasından çıkarken at ayışığında amber gibi parıldıyordu.

Dunbar havada bir hareket hissettiğinde kaynağın yanında bıraktığı koşum takımını almaya gidiyordu. Tam zamanında başını çevirince büyük bir baykuşun Cisco'nun başını yalayarak geçip en uzun kavağın dalları arasında kaybolduğunu gördü.

Baykuşun uçuşunun ürpetici etkisini Cisco da hissetmiş olmalıydı ki, Dunbar tutmak için uzandığında hayvan korkudan tir tir titriyordu.

4

Kanyondan geldikleri yoldan çıkıp yeniden ovaya döndüklerinde Dunbar uzun ve derin bir dalıştan sonra su yüzüne çıkan bir yüzücünün rahatlamasını hissetti.

Uyanık ve sağ olmaktan, o huzursuz rüyayla arasına mesafe koymaktan mutluydu. Rüyanın nereden geldiği ve ne anlam taşıdığı önemli değildi. Gördüğü hayalleri şimdi yeniden düşünemeyecek kadar güçlü ve canlıydı. Cisco'nun yumuşacık nal seslerini dinlerken başka şeyler düşünmeye karar verdi.

Her geçen mille birlikte artan bir güçlülük duygusu hissediyordu. Bunu Cisco'nun rahat koşusunda ve kendisinin atla, ovayla, artık evi olan köyle bütünleşmesinde hissediyordu. Zihninin gerilerinde Sıkılı Yumruk'la bir hesaplaşması olacağını ve gördüğü garip rüyanın geleceğinin bir yerine sıkıştırılması gerekeceğini biliyordu.

Ancak o an için bunlar çok küçük şeylerdi. Ansızın kendini

yeniden doğmuş gibi ve geçmişinin karatahtasının tertemiz silindiğini hissettiği için tüm bunlar onu tehdit etmiyordu artık. Gelecek doğduğu günde olduğu gibi apaçık uzanıyordu önünde. Yeryüzünün tek insanı oydu, uyruksuz bir kraldı, yaşamının sonsuz topraklarında uçar gibi gidiyordu.

Kızılderililerin Kiowa değil de Comanche olduklarına seviniyordu; ölü geçmişinin bir yerinde onların lakaplarını okumuş ya da duymuştu.

Ovaların Efendileri denilirdi Comanche'lere. Ve o da onlardan biriydi.

Dunbar bir hayal nöbetiyle dizginleri bırakıp kollarını göğüslüğü üzerinde kavuşturdu.

Yüksek sesle, «Ben Kurtlarla Dans Eden'im,» diye bağırdı. «Kurtlarla Dens Eden'im ben.»

5

O gece kampa vardığında Hırçın Kuş, Saçı Rüzgârlı ve daha birkaç kişi ateşin başında oturuyorlardı.

Büyücü kaygılanmış ve beyaz adamı aramak için küçük bir grup çıkarmıştı. Ama ortalığı gürültüye vermemişti. Adamlar hiçbir ize rastlamadıklarını bildirmişlerdi. Hırçın Kuş da daha fazla kaygılanmamıştı bundan sonra. Kendi etki alanının dışına çıkan şeyler konusunda Büyük Ruh'un bilgeliğine güvenirdi.

Zaten onu asıl kaygılandıran, Kurtlarla Dans Eden'in kaybolusundan çok, Sıkılı Yumruk'un yüzünde ve davranışlarında gördüğü şeydi. Adamın adını duyunca kadın saklayacak bir şeyi varmış gibi huzursuzlanmıştı.

Ama bu da onun kontrolu dışındaydı. Aralarında önemli bir şey olmuşsa, bu da zamanı gelince açıklanacaktı nasıl olsa.

Atla binicisini görünce sevindi.

Teğmen atın sırtından atlayıp ateş çevresindekileri Comanche dilinde selamladı. Onlar da selamını iade edip ortadan kaybo-

luşu konusunda önemli bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekledi-ler.

Dunbar önlerinde davetsiz bir konuk gibi duruyor, tek tek yüzlerine bakarken Cisco'nun dizginleriyle oynuyordu. Herkes onun bir şey düşündüğünü anlamıştı.

Birkaç dakika sonra bakışları Hırçın Kuş üzerinde durdu. Büyücü teğmeni hiç bu kadar rahat ve kendinden emin görmediğini düşündü.

Dunbar gülümsedi. Hafif ama güven dolu bir gülümsemesi vardı.

Kusursuz bir Comanche diliyle, «Ben Kurtlarla Dans Eden'im,» dedi.

Sonra döndü ve Cisco'yu ırmağa götürdü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

On Ayı'nın ilk meclisinden bir sonuç çıkmamıştı, ancak Teğmen Dunbar'ın dönüşünün ertesi günü yapılan toplantıda kesin bir uzlaşmaya varıldı.

Gençlerin istediği gibi hemen yola çıkmak yerine, Pawnee'lere karşı çıkarılacak savaş grubu bir hafta gerekli hazırlıklarla uğraşacaktı. Gruba deneyimli savaşçıların da katılmasına karar verilmişti.

Gruba Saçı Rüzgârlı liderlik edecek, Hırçın Kuş da kamp yeri seçmede, saldırı zamanını belirlemede ve görüleceği kuşkusuz olan bir sürü işaretten anlam çıkarmada önemli ruhsal rehberlik sağlayacaktı. Grup yirmi kişiden oluşacak ve intikamdan çok, ganimet elde etme amacına yönelik olacaktı.

Gençlerden çoğu ilk kez tam birer savaşçı olarak gideceklerinden ve başlarında ünlü kişilerin bulunmasından dolayı gruba büyük ilgi vardı; genel heyecan On Ayı'nın kampının çoğunlukla huzurlu havasını altüst etmişti

Eski kanyonda geçirdiği gün ve geceyle Teğmen Dunbar'ın da günlük yaşantısı sarsılmıştı. Kampın bu heyecanlı koşuşturmasıyla çardaktaki toplantıları da sık sık kesintiye uğradığından iki gün sonra onu da erteleddiler.

Hırçın Kuş'un işi başından aşkın olmasına rağmen baskını

planlamayı büyük bir mutlulukla üstlenmişti. Sıkılı Yumruk da Kurtlarla Dans Eden de araya bir soğuma döneminin girmesinden memnundular. Dunbar kadının kendisinden uzak durmak için özel bir çaba gösterdiğini farketmişti ve toplantılara ara verilmesi, yalnız bu nedenle de olsa, onu rahatlatmıştı.

Savaş grubunun hazırlıklarıyla da çok ilgileniyor, elinden geldiğince Hırçın Kuş'u bir gölge gibi izlemeye çalışıyordu.

Büyücü tüm kabileyle ilgili görünüyordu ve yalnızca gözlem için bile olsa Kurtlarla Dans Eden onun yanında bulunmaktan zevk alıyordu. Pek kusursuz olmasa da artık söylenenleri anlıyordu ve işaretle anlaşmada o kadar usta olmuştu ki, savaşçıların gitmesinden önceki günlerde Sıkılı Yumruk'a ender olarak gerek duyuluyordu.

Teğmen Dunbar için bu mükemmel bir eğitimdi. Sorumlulukların herkese büyük bir dikkatle dağıtıldığı toplantılara o da katılıyordu. Hırçın Kuş'un pek çok yeteneğinin yanında, herkese tek tek önlerindeki seferin en değerli insanıymış gibi hissettirmedeki ustalığını da artık anlamıştı.

Kurtlarla Dans Eden Saçı Rüzgârlı'yla da çoğu zaman birlikteydi. Saçı Rüzgârlı Pawnee'lerle pek çok kere dövüştüğü için, anlattığı hikâyeler çok dinleyici buluyordu. Gerçekte de bunlar gençlerin savaş hazırlıklarının önemli bir parçasıydı. Saçı Rüzgârlı'nın gerek çadırında gerekse çadırının gönünde savaşçılık dersleri veriliyordu. Günler geçtikçe Kurtlarla Dans Eden'e de bu savaş mikrobu bulaşmıştı.

Bu önce belli belirsiz bir şeydi, savaşın nasıl olacağı hakkında arasıra insanın aklına gelen düşünceler gibi. Ama sonunda Comanche'lerin düşmanlarına karşı savaşmak için güçlü bir istek belirdi içinde.

Kendisinin de onlarla gidip gidemeyeceğini sormak için bir fırsat kolladı. Birkaç kez bu fırsatı bulduysa da, dilini bulamadan geçip gitti bu anlar. Birisinin hayır diyeceği korkusuyla çekiniyordu.

Grubun planlanan gidişinden iki gün önce kamp çevresinde

büyük bir antilop sürüsü görülmüş ve Kurtlarla Dans Eden'in de içlerinde bulunduğu bir savaşçılar grubu avlanmaya çıkmışlardı.

Bufalolarda kullandıkları aynı çevirme tekniğiyle altmış kadar hayvan öldürdüler.

Taze et her zaman sevinçle karşılanırdı, ancak daha da önemlisi, antilop sürüsünün görülmesi ve başarılı avın Pawnee'lere karşı girişilecek savaş için iyi bir işaret kabul edilmesiydi. Ayrıca baskına katılacak erkekler, bu seferleri birkaç hafta sürse bile, ailelerinin yiyecek sıkıntısı çekmeyeceğini bilerek kendilerinden daha emin olacaklardı.

Aynı gece bir şükran dansı yapıldı. Kurtlarla Dans Eden dışında herkes çok keyifliydi. Gece ilerledikçe o eğlenceleri uzaktan seyrediyor, giderek daha çok içine kapanıyordu. Şimdi sadece geride bırakıldığını düşünebiliyor ve buna da katlanamıyordu.

Sıkılı Yumruk'un yanına gitti.

«Hırçın Kuş'la konuşmak istiyorum,» dedi.

Bir şey var, diye düşündü kadın. Bir ipucu bulmak için erkeğin gözlerine baktı ama bir şey göremedi.

«Ne zaman?»

«Şimdi.»

2

Dunbar her nedense bir türlü sakinleşemiyordu. Çadıra doğru yürürlerken çok sinirliydi ve Sıkılı Yumruk da, Hırçın Kuş da bunu görebiliyorlardı.

Hırçın Kuş'un çadırına girip oturduklarında bu kaygılı hali daha da belirginleşti. Büyücü açılış konuşmalarını kısa keserek konuya girdi.

Sıkılı Yumruk aracılığıyla konuşarak, «Konuşmanı dinliyorum,» dedi.

«Gitmek istiyorum.»

«Nereye?» diye sordu kadın.

Kurtlarla Dans Eden cesaretini toplamaya çalışarak huzursuzca kıpırdandı.

«Pawnee'lerle savaşmaya.»

Bu isteği Hırçın Kuş'a aktarıldı. Gözlerinin hafifçe irileşmesi dışında büyücü duyduğundan etkilenmiş görünmüyordu.

«Pawnee'lerle neden savaşmak istiyorsun?» diye sordu. «Onlar sana bir şey yapmadılar ki.»

Kurtlarla Dans Eden bir an düşündü.

«Onlar Comanche'lerin düşmanıdır.»

Hırçın Kuş bundan hoşlanmamıştı. Bu istekte zorlanan bir şey vardı. Kurtlarla Dans Eden acele ediyordu.

«Bu baskına yalnızca Comanche savaşçıları katılabilir,» dedi.

«Ben bu baskına çırak olarak katılacak gençlerin çoğundan fazla beyaz adamın ordusunda savaşçılık yaptım. Bunlardan bir kısmı ilk kez böyle bir şey görecekler.»

«Ama onlar Comanche eğitimi gördüler,» dedi büyücü yumuşak bir sesle. «Sen görmedin. Beyaz adamın yolu Comanche'lerin yolu değildir.»

Kurtlarla Dans Eden o anda duraksadı. Kaybetmekte olduğunu biliyordu. Sesi hafifledi.

«Kampta kalırsam Comanche yolunu öğrenemem ama,» dedi.

Hırçın Kuş'un içinde bulunduğu durum da kolay değildi. Böyle bir şeyin olmamasını yeğlerdi.

Kurtlarla Dans Eden'i gerçekten seviyordu. Beyaz asker onun kendi sorumluluğuydu ve beyaz asker Hırçın Kuş'un göze aldığı tehlikelere değer olduğunu kanıtlamıştı.

Diğer yandan büyücü bulunduğu yüksek ve saygın yere kendini bilgi toplamaya adayarak varmıştı. Şimdi bilge bir insandı ve dünyayı halkına büyük hizmetlerde bulunacak kadar tanıyordu.

Hırçın Kuş o anda bir insana olan sevgisiyle toplumuna olan hizmeti arasında bocalamaktaydı. Aklı kendisine Kurtlarla Dans Eden'i almasının yanlış olacağını söylüyordu.

Bir yanıt bulmaya çalışırken Kurtlarla Dans Eden'in Sıkılı Yumruk'a bir şey söylediğini duydu.

Sıkılı Yumruk, «Bu konuda On Ayı'yla konuşmanı söylüyor,» dedi.

Hırçın Kuş evlatlığının umut dolu gözlerine baktı ve duraksadı.

«Bunu yapacağım,» dedi.

3

Kurtlarla Dans Eden'i o gece uyku tutmadı. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğu için kendine lanetler yağdırıyordu. Ertesi güne dek bir karar verilmeyeceğini biliyordu ve ertesi gün de çok uzak görünüyordu. Bütün gece on dakikada bir uyandı durdu sabaha kadar. Sonunda gündoğumuna yarım saat kala pes edip ırmağa yıkanmaya gitti.

Kampta beklemek katlanılacak bir şey olmadığından Saçı Rüzgârlı bufalo aramaya gitmek isteyip istemediğini sorunca fırsatı kaçırmadı. Tüm öğleden sonralarını dışarda geçirdikten sonra kampa döndüler.

Dunbar, Çok Gülen'e Cisco'yu verip kalbi heyecandan kopacakmış gibi atarak Hırçın Kuş'un çadırına girdi.

İçerde kimseler yoktu.

Biri gelene kadar beklemeye karar verdiyse de, arka duvardan kadın sesleri gelince ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı.

Hırçın Kuş'un çadırının hemen arkasına, çardağın bir iki adım berisine dikilen bir çadırın son dikişleriyle uğraşıyordu Hırçın Kuş'un karılarıyla Sıkılı Yumruk.

«Hırçın Kuş nerde?» diye sordu teğmen.

«On Ayı'nın yanında.»

«Onu bekleyeceğim.» Dunbar döndü.

Kadın başını işinden kaldırmadan, «İstersen burada bekleyebilirsin,» dedi.

Alnından akan terleri silerek erkeğe baktı sonra.
«Bunu sana yaptık.»

4

On Ayı'yla konuşma uzun sürmedi.

Yaşlı adam keyifliydi. Yorgun kemikleri sıcak havaya bayılırdı, kendisi gidiyor olmasa bile, düşmanları Pawnee'lere karşı başarılı bir baskın olasılığı da onu keyiflendirmişti. Torunları yaz şölenleriyle tostoparlak olmuşlardı, karılarının üçü de son günlerde hep neşeliydiler.

Hırçın Kuş bu hassas konuyu açmak için bundan iyi bir zaman bulamazdı.

Büyücü Kurtlarla Dans Eden'in isteğini iletirken On Ayı yüzünden hiçbir şey belli etmeden sözün sonunu bekledi. Sonra da piposunu doldurdu.

«Bana onun kalbinde olanı söyledin,» dedi. «Ya seninkinde ne var bakalım?»

Hırçın Kuş'a pipoyu ikram etti.

«Kalbim çok istekli olduğunu söylüyor. Çok şeyi pek çabuk istiyor. Bir savaşçı o, ama bir Comanche değil. Bir süre de Comanche olamayacak.»

On Ayı gülümsedi.

«Her zaman iyi konuşursun, Hırçın Kuş. Her şeyi de iyi görürsün.»

Yaşlı adam pipoyu yakarak büyücüye verdi.

«Şimdi söyle bakalım benden öğüt beklediğin konu nedir?»

5

İlk başta çok büyük bir düşkırıklığı olmuştu. Teğmen bunu ancak rütbesinin indirilmesiyle kıyaslayabilirdi. Ama bu, ondan

daha büyük bir düşkırıklığıydı. Başına hiç böyle bir şey gelmemişti.

Yine de kırgınlığının ne kadar çabuk geçtiğini görerek şaşırdı. Hırçın Kuş'la Sıkılı Yumruk çadırdan çıktıkları anda geçmişti artık.

Dunbar yeni evinin yeni yatağına uzanarak bu değişikliği düşündü. Haberi alalı yalnızca birkaç dakika olmuştu ve şu anda bunun altında eziliyor değildi. Küçük bir düşkırıklığı kalmıştı, hepsi o kadar.

Bunun burada olmakla, bu insanlarla olmakla bir ilgisi var diye düşündü. Bozulmamış olmakla bir ilgisi var.

Hırçın Kuş her şeyi kesin olarak yapmıştı. Ardında ellerinde örtüler taşıyan iki kadınla gelmişti. Biri Sıkılı Yumruk, diğeri karılarından biri. Yeni yatağı yaptıktan sonra karısı gitmiş, çadırda üçü kalmışlardı.

Hırçın Kuş ne baskından ne de aleyhine verilen karardan söz etmiş, hemen konuşmaya başlamıştı.

«Ben yokken Sıkılı Yumruk'la konuşman iyi olur. Bunu ailemin görebilmesi için benim çadırımda yapmalısınız. Ben yokken onların seni, senin de onları tanımanı istiyorum. Ben yokken aileme baktığını bilince içim daha rahat olacak. Açsan gel benim ateşimin başında yemek yiyelim.»

Yemek davetini yapar yapmaz büyücü çıkıp gitmişti. Ardında da Sıkılı Yumruk.

Kurtlarla Dans Eden onların arkasından bakarken üzüntüsünün birden uçup gittiğini hissedince şaşırmıştı. Onun yerine bir ferahlama vardı içinde. Kendini hiç de küçük hissetmiyordu. Aksine daha da büyümüş gibiydi.

Hırçın Kuş'un ailesini koruyacaktı; onlara bu şekilde hizmet ediyor olmak çok hoşuna gitmişti. Ve Sıkılı Yumruk'la yine birlikte olacaktı ki, buna da çok sevinmişti.

Savaşçılar uzun bir süre dönmeyecekleri için Comanche dilini de epey öğrenme fırsatı bulacaktı. Eğer çok çalışırsa döndüklerinde onu yepyeni bir düzeyde bulacaklardı. Kurtlarla Dans

Eden bu fikirden pek hoşlanmıştı.

Köyde davullar çalınıyordu. Büyük uğurlama dansı başlamak üzereydi. Dansa bayılırdı.

Kurtlarla Dans Eden yatağından kalkıp çevresine bakındı. Çadır şimdilik boştu ama kısa sürede yaşamının birkaç eşyasıyla dolacaktı. Yeniden 'benim' diyebileceği bir şeyleri olacağını düşünmek çok hoştu.

Çadırın kapısını açıp çıkınca akşam olduğunu gördü. Hayale dalıp yemeği unutmuştu.

Birden aklına bir fikir geldi.

Burada kalmalıyım, diye düşündü, bu çok daha iyi olur.

Davul seslerine doğru yürüdü.

Çadırların arasındaki geniş yola çıkınca tanıdığı iki savaşçıya rastladı. Adamlar işaretle ona o gece dans edip etmeyeceğini sordular. Kurtlarla Dans Eden'in yanıtı o kadar hevesliydi ki, adamlar kahkahalarla güldüler.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Savaşçılar gittikten sonra köy günlük yaşamına dönmüştü. Sabah şafak sökmesinden akşam karanlık basana ve geceye kadar tekrarlanan bu zamansız döngüde, yeryüzünde yaşadıkları ovadan başka yer yok denebilirdi.

Kurtlarla Dans Eden bu döngüye hemen ayak uydurmuştu. Ata binmek, avlanmak ve iz sürmekle geçen bir yaşam bedenen yorgunluk vericiydi, ancak gövdesi buna iyi uyum sağlıyordu ve günün temposunu bir kere bulduktan sonra işlerin çoğu çok kolay gelmeye başlamıştı.

Zamanının çoğunu Hırçın Kuş'un ailesi alıyordu. Kadınlar kampın hemen hemen tüm işlerini yapıyorlarsa da, kendisi onların ve çocukların günlük yaşamlarını kollamak zorunluluğunu hissediyor, sonuçta her nasılsa hiç boş kalmıyordu.

Uğurlama dansında Saçı Rüzgârlı ona iyi bir yay ve bir sadak dolusu ok vermişti. Kurtlarla Dans Eden hemen Taş Dana adında yaşlıca bir savaşçıdan ok kullanmanın inceliklerini öğrendi. İki adam çabucak dost oldular ve Kurtlarla Dans Eden sık sık Taş Dana'nın çadırına gitmeye başladı.

Silah bakımıyla onarımını kısa zamanda öğrenmişti. Pek çok önemli şarkının sözlerini ve nasıl okunacağını da öğrendi. Taş

Dana'nın ateşi nasıl yaktığına ve kendi ilaçlarını nasıl hazırladığına dikkat etti.

Bu dersleri o kadar çabuk öğreniyordu ki, Taş Dana ona Hızlı lakabını taktı.

Diğer erkekler gibi Kurtlarla Dans Eden de her gün birkaç saat iz sürmeye gidiyordu. Üçer dörder kişilik gruplar halinde çıkılan bu seferlerde Kurtlarla Dans Eden yerdeki izlerin eskiliğini anlamak, havanın nasıl olacağını kestirmek gibi gerekli şeyler konusunda az çok bir şeyler öğrenmişti.

Bufaloların geliş gidişleri tam bir esrardı. Bazı günler bir tek hayvan bile görmedikleri olurdu, bazı günler ise geçen sürülerin ardı arkası kesilmezdi.

İz sürmenin başarısı iki önemli noktaya dayanıyordu: taze et bulmak ve bölgede düşman olup olmadığını saptamak.

Aradan birkaç gün geçtiğinde Kurtlarla Dans Eden neden herkesin çadırda yaşamadığını merak etmeye başladı. Daha önce yaşadığı yerleri düşününce aklına bir dizi ruhsuz odadan başka bir şey gelmiyordu.

Çadırı onun gerçek yuvasıydı. En sıcak günlerde içersi serin olurdu ve kamp ne kadar gürültülü olsa bile, içerdeki kapalı alan hep sakindi.

Orada kendi başına geçirdiği saatlerden zevk almaya başlamıştı.

Günün en sevdiği saatleri öğleden sonralarıydı. O zaman çadırının kapısını kapatır, ayakkabılarını temizlemek gibi ufak tefek işlerle uğraşırken bulutları seyreder ya da rüzgârın uğultusunu dinlerdi.

2

Ancak yaşantısının bir yanının diğerlerine baskın çıkması çok sürmedi.

Sıkılı Yumruk:

Konuşmaları bu kez Hırçın Kuş'un ailesinin gözleri altında başlamıştı.

Büyücü biraraya gelmeleri talimatını bırakmıştı ama onun rehberliği olmadan derslerin ne yönde gideceği belli değildi.

İlk birkaç gün hiçbir heyecanı olamayan tekrarlarla uğraştılar.

Bir bakıma böylesi daha iyiydi. Kadının kafası hâlâ karışıktı ve hâlâ utanıyordu. İlk buluşmalarının kuruluğu geçmişte kaldıkları yerden devamı kolaylaştırmıştı. Erkeğe alışmak için gerek duyduğu o uzaklığa sahip olmuştu böylece.

Kurtlarla Dans Eden buna da memnundu. Aralarında bozulan her neyse onu onarma isteğine karşın, ilk birkaç gün bir çözülme umarak sabırla bekledi.

Comanche dilini öğrenmesine öğreniyordu ama kısa bir süre sonra tüm sabahı çadırda geçirmekle öğrenebileceklerinin sınırlı olduğu ortaya çıktı. Bilmesi gereken şeylerin çoğu dışardaydı. Ve ailenin konuşmalarını yarıda kesmesinin de sonu gelmeyecek gibiydi.

Yine de Kurtlarla Dans Eden, Sıkılı Yumruk'un açıklayamadığı sözcükleri atlayarak devam etmesine izin veriyor ve hiç yakınmadan bekliyordu.

Bir gün öğle yemeğinden hemen sonra kadın ot sözcüğünü bulamadı. Bunun üzerine erkeği dışarı çıkardı. Bir sözcük diğerini getirdi ve o gün bir saat çadıra dönmediler. Köyün içinde gezerek derslerine devam ettiler.

Bunu diğer günlerde de tekrarladılar. Köyde dolaşıp kendi sözcüklerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen bu iki kişi artık herkesin alıştığı bir tablo olmuştu.

Kurtlarla Dans Eden şimdi cümleler de yapabiliyor, ama sözcükleri biraraya getirirken duyduğu heyecandan yanlışları çok oluyordu.

«Ateş ovada yetişir.»

«Su yemek iyidir.»

«O adam bir kemik mi?»

Her üç adımda bir düşen iyi bir koşucuyu andırıyordu, ama

yeni diline de dört elle sarılmıştı artık. İrade gücüyle büyük ilerlemeler kaydediyordu.

Başarısızlıktan yılmıyor, her engeli bir insanı hoş kılan kararlılık ve neşeyle aşıyordu.

Çadırda giderek daha az oturuyorlardı. Dışarısı özgürlüktü ve köy şimdi özel bir sessizliğe bürünmüştü.

Herkes Pawnee topraklarında sonu belirsiz olaylarla karşılaşmaya gidenleri düşünüyordu. Her geçen gün savaşa gidenlerin akraba ve arkadaşları savaşçılar için dua ediyorlardı. Dua bir anda kamp yaşantısının en önemli şeyi olmuş, her yemeğe, her toplantıya ve her işe karışmıştı.

Kampı içine alan kutsallık Kurtlarla Dans Eden ve Sıkılı Yumruk'a aradıkları çevreyi sağlamıştı. Bu bekleme ve dua günlerinde kimse beyaz çifte pek dikkat etmiyordu.

Her gün üç dört saat birlikte olmalarına rağmen birbirlerine dokunmuyorlar, kendileri hakkında konuşmuyorlardı. Yüzeyde çok dikkatli bir resmiyet sürdürülmekteydi. Birlikte gülüyorlar, hava gibi sıradan olaylar hakkında fikirlerini söylüyorlardı. Ama kendileri hakkındaki duyguları hep gizliydi. Sıkılı Yumruk duyguları konusunda dikkatli davranıyor, Kurtlarla Dans Eden de buna saygı gösteriyordu.

3

Savaşçıların köyden ayrılmasından iki hafta kadar sonra büyük bir değişiklik oldu.

Kurtlarla Dans Eden bir gün öğleden sonra, sıcak güneş altında uzun bir gözcülük nöbetinden Hırçın Kuş'un çadırına döndüğünde kimseyi bulamadı. Ailenin ırmak kıyısına gittiğini düşünerek o da oraya gitti.

Hırçın Kuş'un karıları ırmakta çocuklarını yıkıyorlardı. Sıkılı Yumruk ortalıkta görünmüyordu. Kurtlarla Dans Eden çocuklarla bir süre oynaştıktan sonra köye döndü.

Güneş acımasızca yakıyordu insanı, birden çardağı görünce gölgesine dayanamayıp o yana yürüdü.

İçeri tam girmişti ki, kadının orada olduğunu gördü. Günlük dersleri daha önce tamamlanmış olduğundan ikisi de çekingen durdular birbirlerine karşı.

Kurtlarla Dans Eden kadından uzak bir köşeye oturup selam verdi.

Sıkılı Yumruk sanki orada bulunuşunu mazur göstermek istermiş gibi, «Çok... çok sıcak,» dedi.

«Evet, çok sıcak.»

Kurtlarla Dans Eden hiç gerek olmadığı halde elinin tersiyle alnını sildi. Kadının onun da aynı nedenle orada olduğunu anlaması için bunun çok saçma bir hareket olduğunu biliyordu.

Ancak Kurtlarla Dans Eden birden kadına neler hissettiğini anlatma ihtiyacını hissetti bu saçma jesti yaparken.

Konuşmaya başladı. Ona kafasının çok karışık olduğunu söyledi. Orada bulunmanın ne kadar iyi olduğunu söyledi. Kendi çadırı olmasının ne iyi bir şey olduğunu anlattı. Göğüslüğünü iki eli arasına alarak onun için neler düşündüğünü, bunun kendisi için çok büyük bir anlamı olduğunu anlattı. Göğüslüğü yanağına sürterek, «Bunu seviyorum,» dedi.

«Ama ben beyazım,» dedi sonra. «Askerim. Benim burada bulunmam iyi bir şey mi, yoksa saçmalık mı? Aptalca bir şey mi yapıyorum?»

Kadının gözlerinden dikkatle onu dinlediğini görüyordu.

«Şey... ben bilmem,» dedi.

Sessizlik oldu. Kurtlarla Dans Eden kadının beklediğini görüyordu.

«Nereye gideceğimi bilemiyorum,» dedi. «Nerede olmam gerektiğini bilemiyorum.»

Kadın başını çevirip kapıdan dışarı baktı.

«Ben biliyorum,» dedi.

Kurtlarla Dans Eden, «Ben burada olmak istiyorum,» dediğinde, o hâlâ öğleden sonraya bakarak düşüncelere gömülmüştü.

Erkeğe döndü. Yüzü irileşmiş görünüyordu. Batan güneş yumuşak bir parıltı getirmişti yüzüne. Duyguyla irileşen gözlerinde de aynı parıltı vardı.

Erkeğin neler hissettiğini tam olarak anlayarak, «Evet,» dedi.

Sonra başını indirdi. Bir daha kaldırdığında Kurtlarla Dans Eden kendini yutulmuş gibi hissetti, tıpkı Timmons'la ilk kez ovaya açıldığında olduğu gibi. Kadının gözleri pek az erkeğin bilebileceği bir güzellikle doluydu.

Kurtlarla Dans Eden bunu görünce âşık oldu.

Sıkılı Yumruk zaten âşıktı. Bu, erkeğin ilk konuştuğu andan başlayıp sonunda kadının reddedemeyeceği ana kadar yavaş yavaş gelişmişti. Erkekte kendini görüyordu. Bir olabileceklerini anladı.

Biraz daha konuştuktan sonra sustular. Birkaç dakika dışardaki güne baktılar; her biri diğerinin neler hissettiğini biliyor, ama konuşmaya cesaret edemiyordu.

Hırçın Kuş'un çocuklarından biri kapının önünden geçerken başını içeri uzatıp ne yaptıklarını sorunca tılsım bozuldu.

Sıkılı Yumruk çocuğa, «Hava sıcak,» dedi. «Gölgede oturuyoruz.»

Bu çocuk için o kadar kabul edilebilir bir şeydi ki, hemen içeri dalıp Kurtlarla Dans Eden'in kucağına atladı. Bir iki dakika altalta üstüste boğuştular.

Küçük oğlan birden doğrulup Sıkılı Yumruk'a karnının aç olduğunu söyledi.

«Gel bakalım.» Kadın çocuğun elini tuttu.

Kurtlarla Dans Eden'e baktı.

«Yemek?»

«Evet, ben de açım.»

Çardaktan çıkıp ateş yakmak üzere Hırçın Kuş'un çadırına gittiler.

4

Kurtlarla Dans Eden'in ertesi sabah ilk işi Taş Dana'yı ziyaret etmek oldu. Savaşçının çadırına erkenden uğrayınca içeri buyur edilip kahvaltıya alıkondu.

İki adam yemekten sonra dışarı çıkıp Taş Dana oklarını hazırlarken konuştular. Kurtlarla Dans Eden ilk kez Sıkılı Yumruk'tan başka birine bu kadar çok söz ediyordu.

Taş Dana aralarına yeni katılan bu adamın Comanche dilini bu kadar rahat konuşmasından etkilenmişti.

Yaşlı savaşçı Kurtlarla Dans Eden'in bir şey istediğini de anlıyordu, konuşma birden Sıkılı Yumruk'a dökülünce istediğinin bu olduğunu tahmim etti.

Kurtlarla Dans Eden soruyu sıradan bir şeyden söz edermişçesine sormuştu ama Taş Dana bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamayacak kadar budala değildi.

«Sıkılı Yumruk evli midir?»

«Evet.»

Kurtlarla Dans Eden çarpılmış gibi oldu. Bir süre konuşmadı.

Sonunda, «Kocası nerede?» diye sordu. «Onu hiç görmedim.»

«Öldü.»

Bu hiç aklına getirmediği bir olasılıktı.

«Ne zaman öldü?»

Taş Dana başını işinden kaldırdı.

«Ölülerden söz etmek saygısızlıktır,» dedi. «Ama sen yeni olduğun için söyleyeceğim. Bahar sıralarıydı. Onu bulup geri getirdiğinde kocasının yasını tutuyordu.»

Kurtlarla Dans Eden başka bir şey sormadıysa da, Taş Dana kendiliğinden bir iki şey anlattı. Ölen adamın toplumdaki yerinden ve Sıkılı Yumruk'la evliliğinden çocuğu olmadığından söz etti.

Duyduklarını hazmetme ihtiyacını duyan Kurtlarla Dans Eden, ona teşekkür edip uzaklaştı.

Taş Dana bu ikisi arasında bir şey olup olmadığını düşündü, sonra bunun kendisini ilgilendirmediğine karar vererek işine döndü.

5

Kurtlarla Dans Eden kafasını toparlamak için bildiği en iyi şeyi yaptı. Atlar arasından Cisco'yu alıp köyden çıktı. Kadının onu Hırçın Kuş'un çadırında bekleyeceğini biliyordu, ama duyduklarıyla aklı iyice karışmıştı ve o anda onunla yüz yüze gelmek istemiyordu.

Bir süre ırmak boyunda gezindikten sonra Sedgewick Kalesi'ne gitmeye karar verdi. Kaleye neredeyse iki haftadır gitmiyordu. Şimdi de içinde sanki orası ona bir şeyler söyleyebilirmiş gibi bir duygu vardı.

Daha uzaktan yaz fırtınalarının tenteyi parçaladığını görebiliyordu. Branda bezi paramparçaydı. Kalan parçalar da hayalet bir geminin yırtık yelkeni gibi sallanıp duruyordu.

Çifte Çorap onu yamacın kenarında bekliyordu, Kurtlarla Dans Eden yanında getirdiği et parçasını hayvana attı. Karnı aç değildi.

Depoya girerken ayaklarının altında fareler kaçıştılar. Bıraktığı bir torba peksimeti de onlar yiyip bitirmişlerdi.

Bir zamanlar evi olan toprak kulübeye girince daracık yatağına uzanıp dökülmekte olan duvarlara baktı.

Babasının kırık saatini duvardaki çividen aldı, tam cebine koyacaktı ki, yeniden yerine yerleştirdi.

Babası öleli altı yıl olmuştu. Yoksa yedi mi? Onlarla yaşamını hatırlıyordu... İnsanlar yüz yıl önce ölmüşler gibi geliyordu ona.

İskemlenin üstünde duran günlüğünü gördü sonra. Yazdıkla-

rını okumak bir garipti. Onlar da geçmiş yaşamında kalmış şeylerdi sanki.

Yazdıklarına bazen güldüyse de, genel olarak duygulanmıştı. Tüm yaşamı değişmişti artık, geçmişinden bir şeyler burada yazılıydı. Bunların artık geleceği üstünde hiçbir etkisi yoktu. Ama geriye bakıp da ne kadar ilerlediğini görmek ilginçti.

Defterin sonunda boş sayfalar vardı. Kurtlarla Dans Eden buraya bir son yazmasının uygun düşeceğini düşündü, akıllıca, belki de esrarlı bir şey.

Ama düşünmek için gözlerini kaldırdığında toprak duvarın boşluğunda sadece kadını gördü. Günlük ceylan derisi eteğinin altından görünen güçlü baldırlarını, elbisenin kollarından uzanan uzun ve zarif ellerini gördü. Kadının göğüslerinin kıvrımını, çıkık elmacık kemiklerini, kalın kaşlarını, dağınık kızıl saçlarını ve sonsuzluk dolu gözlerini gördü.

Onun ani öfkelerini ve yüzünü saran ışıltıyı düşündü. Çekingenliğini, onurluluğunu ve ıstırabını düşündü.

Gördüğü ve düşündüğü her şeye hayrandı.

Kucağındaki defterin başsayfasını görünce ne yazacağını biliyordu. Bunun sözcüklerde canlanması onu neşelendirmişti.

Yaz sonu, 1863

Sıkılı Yumruk'u seviyorum.

Kurtlarla Dans Eden

Kurtlarla Dans Eden defteri kapatıp yatağın üzerine bırakırken geleceğin bunu okuduğu zaman nasıl şaşıracağını düşünüyordu.

Dışarı çıktığında Çifte Çorap'ın yerinde olmadığını görerek sevindi. Onu bir daha görmeyeceğini bilerek kurt büyükbabasına bir dua etti ve kalan yıllarını iyi geçirmesini diledi.

Sonra Cisco'nun güçlü sırtına atladı, Comanche dilinde bir veda narası atarak dörtnala yola koyuldu.

Dönüp omzu üzerinden baktığında ardında sadece göz alabildiğine uzanan kırları gördü.

6

Sıkılı Yumruk, Hırçın Kuş'un karılarından biri, «Kurtlarla Dans Eden nerede?» diye sorana kadar neredeyse bir saat beklemişti.

Beklemek çok güç olmuştu. Her dakikası onu düşünerek geçmişti. Soru sorulduğunda yanıtını duygularını gizleyecek bir biçimde vermek için çaba gösterdi.

«Ha, evet... Kurtlarla Dans Eden mi? Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum.»

Sonra da dışarı çıkıp sordu erkeğin nerede olduğunu. Biri onu atına binmiş güneye doğru giderken görmüştü. Sıkılı Yumruk onun beyaz adamın kalesine gittiğini tahmin etti.

Neden gittiğini bilmek istemeyerek üzerinde çalıştığı eyer torbalarına verdi kendini; sadece onu düşünebilmek için kampın gürültüsünden uzaklaşmak istiyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Düşüncelerinde bile olsa onunla yalnız kalmak istiyordu. Bu yüzden öğle yemeğini yer yemez ırmağa doğru yürüdü.

Genellikle öğle üstü bir durgunluk olurdu, su kıyısında kimseleri görmeyince sevindi. Mokasenlerini çıkardı, iskele gibi ileri uzanmış kütüğün ucuna yürüdü, ata biner gibi üstüne oturdu, ayaklarını suya daldırdı.

Çok hafif bir esinti günün sıcaklığını köreltmeye yetiyordu. Sıkılı Yumruk ellerini baldırlarına dayadı, omuzlarını gevşetti, yarı kapalı gözlerle ağır ağır akan ırmağa baktı.

Erkek şimdi gelseydi ona... O güçlü gözleriyle bakıp o komik kahkahasıyla gülseydi ve gidiyoruz deseydi. Sıkılı Yumruk hemen o an kalkıp giderdi; nereye gittikleri hiç önemli değildi.

Birden sanki dünmüş gibi açıklıkla hatırladı ilk karşılaşmalarını. Yarı baygın bir halde kucağında, kendi kanına bulanmış. O an

duyduğu güvenliği, erkeğin onu tutan güçlü kolunu, yüzünü dayadığı ceketinin o garip kokusunu hatırlıyordu.

Bunun ne demek olduğunu şimdi anlıyordu. Şimdi hissettiği şeyin o zaman hissettiğiyle aynı olduğunu anlıyordu. O zaman bu gömülü ve gözle görülmeyen bir tohumdu ve kendisi bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. Ama Büyük Ruh biliyordu. Büyük Ruh tohumun yeşermesine izin vermişti. Büyük sırrıyla Büyük Ruh tâ baştan beri tohumu kollamıştı yeşerip canlanması için.

O duygu, o güvenlik duygusu. Şimdi bunun bir insanın düşmanı karşısında ya da bir fırtınada veya yaralandığında hissettiği güvenlik olmadığını anlıyordu. Bu bedensel bir şey değildi. Kalbinde hissettiği bir güvenlikti. Ve hep orada olmuştu.

Bu yaşamdaki şeylerin en ender rastlanılanı oldu işte, diye düşündü. Büyük Ruh bizi biraraya getirdi.

Şaşkın şaşkın bütün bunların nasıl olduğunu düşünürken birkaç adım ötesinde bir şapırtı işitti.

Kurtlarla Dans Eden suyun kıyısında çömelmiş, yüzüne su çarpıyordu. Kadına baktı ve yüzünden akan suları silmeden bir oğlan çocuğu gibi gülümsedi.

«Selam,» dedi. «Kaleye gittim.»

Bunu sanki bütün yaşamları boyunca birarada olmuşlar gibi söylemişti. Sıkılı Yumruk da aynı şekilde yanıt verdi.

«Biliyorum.»

«Biraz konuşabilir miyiz?»

«Evet. Ben de bunu bekliyordum.»

Uzaktan, yolun başından sesler geliyordu.

«Nereye gidelim?» diye sordu erkek.

«Ben bir yer biliyorum.»

Sıkılı Yumruk hemen ayağa kalktı ve Kurtlarla Dans Eden bir iki adım arkasında olduğu halde Hırçın Kuş'un ona beyazların dilini hatırlamasını söylediği gün girdiği patikaya doğru yürüdü.

Kendi yumuşak ayak sesleri ve çalılıklar arasında ötüşen kuşların eşliğinde konuşmadan yürüdüler.

Kalpleri az sonra olacak şeyin kuşkusuyla ve bunun nerede ne zaman olacağının merakıyla atıyordu.

Sıkılı Yumruk'un geçmişini hatırladığı köşeye varmışlardı. Hâlâ konuşmadan ırmağa bakan büyük kavağın altında bağdaş kurup oturdular.

Konuşamıyorlardı. Diğer bütün sesler kesilmiş gibiydi.

Sıkılı Yumruk başını eğince erkeğin pantolon paçasının yırtılmış olduğunu gördü. Kurtlarla Dans Eden'in eli yırtığın üzerinde, bacağındaydı.

Sıkılı Yumruk, «Yırtılmış,» diyerek parmaklarının ucuyla dokundu kumaşa. Eli bir kere oraya değince de bir daha çekemedi. Küçük parmakları kıpırtısız duruyordu erkeğin bacağı üzerinde.

Sanki bir dış güç onları zorluyormuş gibi başları birbirine yaklaştı. Parmakları kavuştu. Dokunmaları sevişmek kadar şehvetliydi. İkisi de nasıl olduğunu bilemeden öpüşmeye başladılar.

Büyük bir öpücük değildi bu, sadece dudakların birbirine sürtünmesi ve hafifçe bastırılması.

Ama aralarındaki aşk mühürlenmişti.

Yanak yanağa durup birbirlerini koklarlarken hayale daldılar. Hayallerinde sevişmişlerdi ve sevişmeleri bitince büyük kavağın altında yan yana yatıyorlardı. Kurtlarla Dans Eden kadının yüzüne bakınca gözlerinin yaşla dolu olduğunu gördü.

Uzun bir süre beklediyse de, kadın konuşmadı.

«Söyle;» diye mırıldandı Kurtlarla Dans Eden.

«Mutluyum. Büyük Ruh bugüne kadar yaşamama izin verdiği için mutluyum.»

«Ben de aynı şeyi hissediyorum,» Onun da gözleri yaşarmıştı.

Kadın erkeğe sımsıkı yaslanıp ağlamaya başladı. Kurtlarla Dans Eden ağlayan kadınının yüzünden akan neşeden hiç de korkmayarak onu göğsüne bastırdı.

7

Bütün öğleden sonra sevişip, sevişme aralarında da konuştular. Sonunda gölgeler uzamaya başlayınca ikisi de daha fazla kalırlarsa yokluklarının farkına varılacağını düşünerek doğruldular.

«Taş Dana'yla konuştum,» dedi Kurtlarla Dans Eden. «O gün... sana evli olup olmadığını sorduğum gün... neden kaçtığını biliyorum.»

Kadın kalkıp elini uzattı. Erkeği de kaldırdı sonra.

«Onunla iyi bir yaşantımız vardı. Sen geldiğin için gitti benden. Bunu şimdi anlıyorum.»

Birbirlerine sarılı olarak yürüdüler. Köye yaklaştıklarında durup gelen sesleri dinlediler.

«Ben yas tutuyorum ve halkımız aşkımızı doğru bulmaz. Herkesin görebileceği zaman gelene kadar aşkımızı dikkatle korumalıyız,» dedi Sıkılı Yumruk.

Kurtlarla Dans Eden anlayışla başını salladı, son bir kere daha kucaklaştılar, Sıkılı Yumruk çalıların arasından geçip anayola çıktı.

Kurtlarla Dans Eden de on dakika bekledi, sonra o da arkasından yürüdü. Köye doğru yokuşu tırmanırken yolda ondan başka kimse olmadığına sevindi.

Doğruca çadırına gidip yatağına oturdu, gözlerini dışarı dikerek o öğleden sonrayı bir daha yaşadı hayalinde.

Hava iyice kararkığında kalın battaniyelere uzanınca ne kadar bitkin olduğunu farketti. Elinin birinde kadının kokusu vardı. Bütün gece uçup gitmeyeceğini umarak uyuyakaldı...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

1

Sıkılı Yumruk'la Kurtlarla Dans Eden bundan sonraki birkaç gün zevkten havada uçuyorlardı sanki.

Hep gülümsüyorlardı, yanakları aşkla kıpkırmızıydı ve nereye giderlerse gitsinler, ayakları sanki yere değmiyor gibiydi.

Başkalarının yanında ciddiyetlerini koruyorlar, sevgilerini göstermemeye çalışıyorlardı. Gizliliklerini korumada öylesine kararlıydılar ki, dil dersleri her zamankinden daha ciddiydi artık. Çadırda yalnızsalar elele tutuşuyorlar, parmaklarıyla sevişiyorlardı. Ama daha ileri gitmiyorlardı.

Günde en az bir kere genellikle ırmak kıyısında gizlice buluşmaya çalışıyorlardı. Bunu yapmamak ellerinde değildi; ancak gözlerden uzak bir yer bulmakta güçlük çekiyorlardı ve Sıkılı Yumruk yakalanmaktan çok korkuyordu.

Daha ilk baştan evlenmeyi düşünmüşlerdi. İkisi de istiyordu bunu. Hem de ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Ama Sıkılı Yumruk'un dulluğu önlerinde büyük bir engeldi. Comanche yaşam biçiminde belirli bir yas dönemi yoktu ve yastan kurtulma ancak kadının babasının rızasıyla olurdu. Babası yoksa ona bakan savaşçının söz hakkı vardı. Sıkılı Yumruk da bu bakımdan Hırçın Kuş'a bağlıydı. Onun dulluğunun sona erdiğine ancak o karar verebilirdi. Ve bu da çok uzun zaman alabilirdi.

Kurtlarla Dans Eden sevgilisine güvence vermeye çalıştı, her şeyin bir çaresi bulunacağını, kendini yiyip bitirmemesini söyledi. Sıkılı Yumruk bir bunalım anında birlikte kaçmalarını önerdi. Ancak erkek buna sadece gülmekle yetindi ve konu bir daha açılmadı.

Irmakta ilk sevişmelerinden sonraki dört gün içinde Sıkılı Yumruk iki kere sabah karanlığında Hırçın Kuş'un çadırından sessizce çıkıp Kurtlarla Dans Eden'in çadırına gitmişti. Orada ilk ışıklar görünene kadar sessizce yatıyorlar, örtünün altında çırılçıplak birbirlerine sarılıp konuşuyorlardı.

Kendilerini aşka terketmiş iki insandan beklenen her şeyi yapıyorlardı kısacası.

Ve hemen hemen de kimseyi kandıramamışlardı.

Bir kadınla erkeğin arasındaki aşkın ne olduğunu bilecek yaşta olan herkes bunu ikisinin de yüzlerinde okuyabiliyordu.

Çoğu ne olursa olsun aşkı suçlamaya kıyamıyorlardı. Bu durumdan alınabilecek birkaç kişi de ellerinde kanıt olmadığı için ağızlarını açmadılar. En önemlisi, bu aşkın kabileye bir tehdit oluşturmamasıydı. Yaşlı tutucular bile kendi kendilerine bu beraberliğin mantıklı olduğunu itiraf ediyorlardı.

Ne de olsa, her ikisi de beyazdı.

2

Irmak kıyısında buluşmalarının beşinci gecesinde Sıkılı Yumruk erkeği bir daha görme ihtiyacını duydu. Hırçın Kuş'un çadırında herkesin uyumasını bekliyordu. Horlama sesleri başladıktan sonra bile uzun zaman bekledi çıktığının anlaşılmaması için.

Tam havada yağmur kokusu duymuştu ki, birden sessizlik heyecanlı seslerle kesildi. Gürültüden herkes uyandı ve üzerlerindeki örtüleri fırlatıp dışarı koştular.

Bir şey olmuştu. Tüm köy ayağa kalkmıştı. Sıkılı Yumruk da dikkat merkezi olarak görülen büyük ateşe doğru giden kalabalı-

ğın arasına katıldı. Kargaşalıkta boşuna arandı Kurtlarla Dans Eden'i. Erkeği ancak ateşin yanına vardığında görebildi.

Kalabalık içinde birbirlerine doğru ilerlerken Sıkılı Yumruk ateşin başında yeni kızılderililer görüyordu. Beş altı kişiydiler. Yerde yatanların bir kısmı ölüydü, bir kısmı da ağır yaralı. Bunlar, Comanche'lerin dostları ve av arkadaşları Kiowa'lardı.

Yaralı olmayan altı kişi korkudan çıldırmış gibiydiler. Ellerini kollarını sallıyorlar, On Ayı'yla birkaç danışmanına işaretlerle bir şeyler anlatıyorlardı. Kiowa'ların hikâyelerini dinleyen seyircilerden çıt çıkmıyordu.

Sıkılı Yumruk'la Kurtlarla Dans Eden birbirine iyice yaklaştıklarında kadınlar çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. Az sonra kadın ve çocuklar çadırlarına koşarken ortalık birden karıştı. On Ayı'nın çevresindeki savaşçılar öfkeden köpürüyorlardı. Herkesin ağzında bir tek sözcük vardı. Başları üstündeki kapkara gökyüzünde başlayan gümbürtü gibi bir gürültü yuvarlanıyordu köyün içinde.

Kurtlarla Dans Eden bu sözcüğü pek çok kez duymuştu.

«Pawnee.»

Kurtlarla Dans Eden, Sıkılı Yumruk yanında olduğu halde On Ayı'nın çevresindeki savaşçılara sokuldu. Kadın Kiowa'ların başlarına gelen hakkında konuşulanları ona çevirdi.

Kiowa'lar yirmi kişilik bir grup halinde Comanche kampının on mil kadar kuzeyinde bufalo aramaya çıkmışlardı. En az seksen kişilik bir Pawnee grubunun saldırısına uğramışlardı. Saldırı güneşin batışından hemen sonra yapılmıştı; bölgeyi iyi bilmeseler ve hava kararmamış olsaydı içlerinden hiçbiri kurtulamayacaktı.

Kaçış izlerini ellerinden geldiğince örtmüşlerdi ama bu kadar büyük bir orduyla Pawnee'lerin o kampın yerini saptamaları işten bile değildi. Belki şu anda saldırı için mevzilenmiş bile olabilirlerdi. Kiowa'lar hazırlanmak için en fazla birkaç saatleri olduğunu düşünüyorlardı. Şafak sökerken bir saldırıya uğrayacaklarından hiç kuşkuları yoktu.

On Ayı emirler yağdırmaya başladı. Yaşlı adamın yüzünden çok kaygılı olduğu anlaşılıyordu. Kabilenin en ünlü savaşçılarından on tanesi Hırçın Kuş ve Saçı Rüzgârlı ile kamp dışındaydılar. Geri kalanları da iyi savaşçılardı ama eğer seksen Pawnee geliyorsa çok azınlıkta kalacaklardı.

Ateşin çevresindeki toplantı garip bir kargaşalıkla dağıldı, orta sınıf savaşçılar kendilerine en iyi liderlik edeceğine inandıkları kişilerin ardına takılıp çeşitli yönlere doğru gittiler.

Kurtlarla Dans Eden çok huzursuzdu. Her şey o kadar dağınık görünüyordu ki. Bu arada gök gürlemeleri de artmıştı, yağmur giderek yaklaşıyordu. Pawnee'lerin kampa sokulması kolaylaşacaktı böylece.

Ama orası artık kendi köyüydü, onun için aklında bir tek düşünce olduğu halde Taş Dana'nın peşinden seğirtti.

«Seni izleyeceğim,» dedi.

Taş Dana aksi aksi baktı yüzüne.

«Bu epey zorlu bir savaş olacak,» dedi. «Pawnee'ler asla at çalmaya gelmezler. Kan ister onlar.»

Kurtlarla Dans Eden başını salladı.

«Silahlarını al ve çadırıma gel,» dedi yaşlı savaşçı.

«Ben getiririm,» dedi Sıkılı Yumruk, sonra eteğini kaldırıp koşmaya başladı.

Kurtlarla Dans Eden tüfeği ve tabancası için kaç mermisi olduğunu hesaplarken birden bir şey hatırlayarak durdu.

«Taş Dana! Taş Dana!»

Savaşçı döndü.

«Benim çok tüfeğim var,» dedi Kurtlarla Dans Eden. «Beyaz adamın kalesinde toprağın altında çok tüfek var.»

Hemen yüzgeri edip ateşin başına koştular.

On Ayı hâlâ Kiowa'lı avcıları sorguya çekiyordu.

Az daha canlarından olacak zavallı adamlar Kurtlarla Dans Eden'i görünce korkudan ne yapacaklarını bilemediler; onları yatıştırmak için epey konuşmak gerekti.

Taş Dana tüfeklerden söz edince On Ayı'nın yüzü aydınlandı.

«Ne silahı?» diye heyecanla sordu.

«Beyaz asker silahı... tüfekler,» dedi Kurtlarla Dans Eden.

On Ayı için çok güç bir karardı bu. Kurtlarla Dans Eden'i uygun buluyorsa da, Comanche kanında hâlâ beyazlara tam olarak güvenmeyen bir şey vardı. Tüfekler toprak altındaydı ve onları çıkarmak zaman alacaktı. Pawnee'ler ise çok yaklaşmış olabilirlerdi ve köyü korumak için herkese ihtiyacı vardı. Beyaz adamın kalesi uzaktaydı. Her an yağmur da başlayacaktı.

Ama dövüş zorlu olacaktı ve silahlar kendilerine büyük bir üstünlük sağlardı. Pawnee'lerde fazla bir silah olmayabilirdi. Şafak sökmesine daha saatler vardı, o zamana kadar beyaz adamın kalesine gidilip gelinebilirdi.

Kurtlarla Dans Eden, «Tüfekler kutularda... tahtayla örtülü,» dedi. «Birkaç adamla bir araba yeter.»

Yaşlı adam bu kumarı oynamak zorundaydı. Taş Dana'ya Kurtlarla Dans Eden'le iki kişi ve altı at almalarını söyledi. Çok çabuk davranmalıydılar.

3

Kurtlarla Dans Eden çadırına vardığında Cisco'yu hazır buldu. İçerde ateş yakılmıştı ve Sıkılı Yumruk bir çanak içinde bir şeyler karıştırıyordu.

Tüfeği, tabancası, yayı ve okları ve bıçağı düzgün bir biçimde yere diziliydi.

Tabanca kılıfını beline geçirirken kadın kâseyi getirdi.

«Yüzünü uzat,» dedi.

Sonra erkeğin yüzüne parmağıyla kırmızı boyayı sürdü.

«Bunu aslında kendin yapmalısın ama hem vakit yok hem de nasıl sürüleceğini bilmezsin.»

Kadın kendinden emin bir hareketle erkeğin alnına düz,

yanaklarına da birer uzun çizgi çizdi. Sonra yanaklarından birine bir kurt pençesi resmi yaptı.

Kurtlarla Dans Eden oku ile yaylarını omzuna asarken onaylar gibi başını salladı.

«Ateş etmesini bilir misin?» diye sordu erkek.

«Evet.»

«O zaman bunu al.»

Kadına tüfeği uzattı.

Ne kucaklaştılar ne de vedalaştılar.

Kurtlarla Dans Eden dışarı çıktı, atına atladığı gibi arkasına bakmadan uzaklaştı.

4

Gökyüzü korkunçtu. Sanki dört fırtına birden hareket halindeydi. Çevrelerinde şimşekler topçu ateşinden farksızdı.

Kurtlarla Dans Eden aklına gelen bir şeyle ürperdi. Ya tüfekleri bulamazsa? Bufalo kemiğinden yaptığı işareti çoktandır görmemişti. Toprağa soktuğu yerde duruyor bile olsa karanlıkta bulmak güç olacaktı.

Kaleye vardıklarında yağmur da iri damlalarla yağmaya başlamıştı. Kurtlarla Dans Eden arkadaşlarını tüfeklerin gömülü olduğunu sandığı yere götürdü ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Ne aramaları gerektiğini söyledi, dört adam atlarını sürerek uzun otlar arasındaki uzun beyaz kemiği aramaya koyuldular.

Yağmur iyice hızlanmıştı artık. On dakika aramalarına rağmen hiçbir ize rastlamadılar. Şimşekler birkaç saniyede bir çakıyordu. Ancak aydınlık gözlerini kamaştırdığı için bunun da onlara bir yararı yoktu.

Aradan yirmi dakika geçtiğinde Kurtlarla Dans Eden'in tüm umutları kırılmıştı. Aynı yerleri birkaç kez aramalarına rağmen hiçbir ize rastlamamışlardı.

Birden yağmur ve rüzgârın gürültüsü arasında Cisco'nun

ayakları altında bir çatırtı duyar gibi oldu.

Hemen arkadaşlarına seslendi, atlarından atladılar. Az sonra dördü birden dizleri üstüne çöküp elyordamıyla araştırmaya başladılar.

Taş Dana birden ayağa fırladı. Elinde uzun bir kemik vardı.

Kurtlarla Dans Eden o noktaya koşup yeni bir şimşeğin çakmasını bekledi. Sonra kalenin binalarına bakıp adım adım kuzeye doğru yürüdü.

Birkaç adım sonra ayakları toprağa gömülünce diğerlerine seslendi. Hep beraber kazmaya koyuldular. Yumuşak toprak kolayca eşelenince aradan birkaç dakika geçmeden iki tahta sandık ortaya çıktı.

5

Yola çıkalı yarım saat olmuştu ki fırtına bütün şiddetiyle bastırdı, yağmur artık duvar gibiydi. Önlerini görme olanağı kalmamıştı.

Ancak görevlerinin önemini bir an bile unutmadıklarından ne pahasına olursa olsun hiç durmadılar ve dönüş yolunu daha kısa zamanda aldılar.

Köy göründüğünde fırtına da sona ermişti. Günün ilk solgun ışığında köyün yerli yerinde durduğunu gördüler.

Kampa giden yamacı inmeye başladıkları anda ırmağın ilersine bir yıldırım düştü. Gökyüzü bir an gündüz gibi aydınlandı.

Kurtlarla Dans Eden de, diğerleri de aynı anda gördüler köyden yarım mil kadar ilerde ırmağı geçmekte olan uzun atlı dizisini.

Şimşek bir kez daha çakınca düşmanın ağaçlar arasına girdiğini gördüler. Planları çok açıktı. Irmağın kıyısındaki ağaçlardan yararlanarak kuzeyden gelip köyün yüz metre berisinde ortaya çıkacaklardı. Sonra da saldıracaklardı.

Pawnee'ler yirmi dakika sonra mevzilenmiş olurlardı.

6

Her sandıkta yirmi dört tüfek vardı. Kurtlarla Dans Eden bunları On Ayı'nın çadırı çevresinde toplanmış savaşçılara dağıtırken yaşlı adam da son talimatlarını veriyordu.

Saldırının ırmak yanından geleceğinden eminse de, ovadan da bir oyalama gücü göndererek öteki yandan gelenlerin köyü arkadan basmaları da olasıydı. On Ayı iki güçlü savaşçıyla bir avuç adamı ova yönüne gönderdi.

Sonra Kurtlarla Dans Eden'in omzuna dokundu ve savaşçılar susup yaşlı adamı dinlediler.

«Sen beyaz bir asker olsaydın ve bu kadar silahlı adamın olsaydı, ne yapardın?» diye sordu On Ayı.

Kurtlarla Dans Eden bir anda tüm olasılıkları düşündü.

«Köyde saklanırdım ve...»

Kendilerini duyacak kadar yakın olan savaşçılardan hakaret çığlıkları yükseldi. On Ayı elini kaldırarak susturdu hepsini.

«Kurtlarla Dans Eden sözünü tamamlamadı henüz,» dedi sert bir sesle.

«Köyde, çadırların arkasına saklanırdım. Ve ova yönünden gelenleri değil ağaçlıktan çıkacakları gözetlerdim. Düşmanın kendini göstermesini beklerdim. Onun bizim öteki tarafa gittiğimizi ve kampı kolaylıkla ele geçirebileceğini düşünmesini sağlardım. Sonra çadırların arasına saklanan adamları ileri sürüp ateşe başlardım. Ardından bunlar bıçaklar ve baltalarla saldırırlardı düşmana. Düşmanı ırmağa sürer ve o kadar çoğunu öldürürdüm ki, bir daha buraya gelmeye asla cesaret edemezlerdi.»

Yaşlı adam dikkatle dinliyordu. Savaşçılarına bakıp sesini yükseltti.

«Kurtlarla Dans Eden'le ben aynı şeyi düşünüyoruz. Bir daha buraya gelmemeleri için hepsini öldürmeliyiz. Sessizce hareket edelim.»

Savaşçılar yeni silahlarını alıp ırmağa bakan çadırların ardında yerlerini aldılar.

Kurtlarla Dans Eden onlara katılmadan önce Hırçın Kuş'un çadırına gitti. Çocuklar yatırılmış, üstlerine battaniyeler örtülmüştü. Kadınlar yanlarında ses çıkarmadan oturuyorlardı. Hırçın Kuş'un karılarının kucaklarında kalın sopalar vardı. Sıkılı Yumruk'un tüfeği de yanıbaşındaydı. Ne onlar bir şey söylediler, ne de Kurtlarla Dans Eden. Zaten sadece onların hazır olup olmadıklarını görmek istemişti.

Kurtlarla Dans Eden çardağı geçip kendi çadırının arkasına sindi. Irmağa en yakın çadırlardan biri de oydu. Taş Dana da öteki yandaydı. Birbirlerini başlarıyla selamladıktan sonra dikkatlerini önlerindeki açıklığa verdiler. Ağaçlar yüz metre kadar ilerdeydi.

Yağmur epey hafiflemişse de, hâlâ görüşlerini engelliyordu. Başlarının üstünde kapkara bulutlar vardı, şafağın ilk ışıkları yok denecek kadar solgundu. Pek az bir şey görüyorlar ama düşmanın orada olduğunu hissediyorlardı.

Kurtlarla Dans Eden sağındaki ve solundaki çadırlara baktı. Her birinin ardında ellerinde tüfekleriyle Comanche savaşçıları vardı. On Ayı bile oradaydı.

Işık biraz daha artmıştı şimdi. Fırtına bulutlarıyla yağmur uzaklaşıyordu. Birden bulutlar arasından güneş göründü, bir an sonra da yerden sis gibi buharlar yükselmeye başladı.

Kurtlarla Dans Eden sisin arasından insan gölgeleri görüyordu artık.

Uzun zamandır hissetmediği bir şeyi de hissetmeye başlamıştı. Bu, gözlerini karartan, o bir daha durdurulamayan mekanizmayı harekete geçiren şeydi.

Sisler arasındaki insanlar ne kadar çok ya da ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar korkulacak hiçbir şeyleri yoktu. Onlar düşmandı ve kapısının önündeydiler. Onlarla dövüşmek istiyordu. Onlarla dövüşmek için sabırsızlanıyordu.

Arkasından silah sesleri duyuldu. Oyalayıcı birlik öteki cephedeki küçük grupla savaşa tutuşmuştu.

Savaş gürültüleri artarken Kurtlarla Dans Eden de önündeki

hattı kontrol etti. Birkaç delikanlı saflarından ayrılıp öteki savaşa koşmak istemişlerse de, deneyimli savaşçılar onları önlemişlerdi.

Bir kere daha baktı ağaçların oradaki sise.

Şimdi ağır ağır yaklaşıyorlardı, kimi yayan kimi de atlı.

Pawnee atlıları arkadan geliyorlardı. Kurtlarla Dans Eden onların yayaların önüne geçmelerini ve savaşın yükünü taşımalarını isterdi.

İçinden, ne olur atlılar öne geçsinler, diye yalvardı.

Kendi safına bakarak birkaç saniye daha bekleyeceklerini umdu. Ama herkesin gözünün kendisinde olduğunu görünce şaşırdı. Sanki işaretini bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı ona.

Kurtlarla Dans Eden kolunu başı üzerine kaldırdı.

Yamacın altından hırıltılı gibi bir ses yükseldi. Ses giderek arttı, sabahın sakinliğini yırttı. Pawnee'ler saldırıya başlamak üzereydiler.

Saldırıya kaltıkları anda atlılar birden öne geçtiler.

Kurtlarla Dans Eden kolunu indirdi ve tüfeğini kaldırarak çadırın ardından çıktı. Diğer Comanche'ler de onu izlediler.

Tüfeklerinin ateşi atlıları yirmi metrede yakalayarak deriyi kesen bir bıçak darbesi gibi saldırıyı durdurdu. İnsanlar raftan düşen oyuncaklar gibi devriliyorlardı atlarının üstünden ve vurulmayanlar da kırk tüfeğin ateşinin yarattığı sarsıntıyla yuvarlanıyorlardı.

Comanche'ler ateşi kesmeden saldırıya kalktılar.

Saldırı öylesine şiddetliydi ki, Kurtlarla Dans Eden rastladığı ilk Pawnee'ye çarptı, birlikte yerde yuvarlanırlarken tabancasını adamın suratına doğrultup tetiğe bastı.

Ondan sonra önüne gelene ateş ederek ikisini daha öldürdü.

Birden arkasından bir şeyin çarpmasıyla az daha yuvarlanıyordu. Sağ kalan Pawnee atlarından biriydi bu. Hemen hayvanın dizginlerini kavrayıp sırtına atladı.

Pawnee'ler kurtların saldırısına uğramış tavuklar gibi kaçıyorlar, ağaçların arasına sığınmaya çalışıyorlardı. Kurtlarla Dans

Eden iriyarı bir savaşçıyı gözüne kestirdi ve atını adamın üstüne sürdü. Tam başının arkasına nişan alıp tetiği çekmişti ki, kurşunun kalmadığını anladı. Tabancayı hemen çevirip kabzasını kaçan savaşçının beynine indirdi. Pawnee önünde devrildi ve Kurtlarla Dans Eden onun atın ayakları altında ezildiğini hissetti.

Tam önünde başı kırmızı şalla örtülü bir Pawnee yerden kalkmak üzereydi. O da ağaçlara doğru koşuyordu.

Kurtlarla Dans Eden atını sertçe tekmeledi, kaçan adama yetiştiklerinde kendini adamın sırtına fırlattı.

Adamla birlikte açıklığın sonuna kadar yuvarlanıp büyük bir kavak ağacına çarptılar. Kurtlarla Dans Eden adamın kafasını iki eliyle yakalayıp ağaca vurmaya başladı. Neden sonra farketti adamın gözlerinin ölü olduğunu. Ağaç gövdesindeki kırık bir dal şiş gibi girmişti Pawnee'nin kafasına.

Kurtlarla Dans Eden bu sahneden irkilerek gerilerken ölü adam da öne yığıldı ve sanki katilini kucaklamak istermiş gibi kolları Kurtlarla Dans Eden'in bacaklarına dolandı. Kurtlarla Dans Eden bir adım daha gerileyince Pawnee yüzüstü yere yuvarlandı.

Aynı anda çığlıkların kesildiğini farketti.

Savaş sona ermişti.

Kurtlarla Dans Eden ani bir yorgunluk hissederek ırmağa doğru yürüdü.

Taş Dana'nın da aralarında olduğu beş altı atlı Comanche Pawnee'lerin geri kalanlarını ırmağın karşı yamacından yukarı kovalıyorlardı.

Kurtlarla Dans Eden onların gözden kaybolmalarını seyretti, sonra ağır ağır geri döndü. Yamaca tırmanınca dövüştüğü alan gözleri önüne serildi.

Aceleyle terkedilmiş bir piknik alanıydı sanki. Her tarafta Pawnee cesetleri vardı. Comanche savaşçıları heyecanla dolaşıyorlardı bunların arasında.

«Bunu ben öldürdüm,» diye seslendi biri.

«Bu hâlâ soluyor,» dedi bir diğeri.

Kadınlar ve çocuklar çadırlardan çıkıp savaş alanına gelmişler, cesetleri kesiyorlardı.

Kurtlarla Dans Eden yerinden kıpırdamayacak kadar tiksintiyle durdu olduğu yerde.

Savaşçılardan biri onu görüp bağırdı.

«Kurtlarla Dans Eden!»

Kurtlarla Dans Eden ne olduğunu anlamadan savaşçılar çevresini sarmışlardı. Bir taşı yokuş yukarı iten karıncalar gibi onu savaş alanına çektiler. Bir yandan da durmadan adını yineliyorlardı.

Kurtlarla Dans Eden onların bu yoğun mutluluğunu anlayamadan sürüklendi aralarında. Hepsi de ayakları dibinde yatan ölüm karşısında zevklenmişlerdi ve Kurtlarla Dans Eden bunu anlamıyordu.

Ama orada durmuş adının söylenmesini dinlerken birden her şeyi anladı. Daha önce bu tür bir çatışmaya girmiş değildi, ama şimdi yavaş yavaş zafere yeni bir gözle bakabiliyordu.

Bu öldürmenin nedeni bilinmeyen politik bir hedef değildi. Bu, toprak kazanmak için, yağma için ya da başka insanları özgürlüğe kavuşturmak için yapılmış bir savaş değildi.

Birkaç adım ötede duran yuvalarını korumak için yapmışlardı bu savaşı. Karılarını, çocuklarını ve sevdiklerini korumak için. Kendilerini uzun kış aylarında yaşatacak olan ve hepsinin elde etmek için o kadar çalıştıkları yiyecek stoklarını korumak için savaşmışlardı.

Kurtlarla Dans Eden birden adını söylenmekte olmasından gurur duydu. Bakışlarını yere indirince öldürdüğü adamlardan birini tanıdı.

«Bunu ben öldürdüm,» dedi.

Biri kulağına bağırdı.

«Evet, onu öldürdüğünü ben de gördüm.»

Çok geçmeden Kurtlarla Dans Eden de onlarla birlikte dolaşıyor, tanıdığı Comanche savaşçılarına adlarıyla hitap ediyordu.

7

Düşmanlardan ikisini köyün girişini savunanlar öldürmüştü. Savaş alanında ise yirmi dört ceset vardı. Ağaçlar arasında dört tane daha bulundu. Taş Dana'nın grubu da kaçanlardan üçünü öldürmüştü. Kurtulanların kaçının yaralı olduğunu bilemiyorlardı.

Comanche yaralılarından sadece ikisinin durumu ağırdı. Ancak bir mucize olmuş, hiç ölü vermemişlerdi. Yaşlılar bile böylesine büyük bir zafer hatırlamıyorlardı.

Köy iki gün iki gece bayram yaptı. Bütün savaşçılar içinde en çok saygıyı gören Kurtlarla Dans Eden oldu.

Kurtlarla Dans Eden'in ovada bulunduğu bunca aydır yerliler hep değişik gözle bakmışlardı ona. Şimdi ise ilk düşündüklerine dönmüş sayılırlardı. Kimse ortaya çıkıp onu tanrı ilan etmediyse de, bu insanların yaşamlarında artık tanrıdan sonra geliyordu.

Gençler bütün gün onun çadırının çevresinde dolanıyorlardı. Genç kızlar açıkça flört etmeye başlamışlardı. Herkes onu düşünüyordu. Konusu ne olursa olsun her sohbette mutlaka Kurtlarla Dans Eden'den söz edilmekteydi.

En büyük ödül On Ayı'dan geldi. Daha önce hiç görülmemiş bir şey yaparak kahramana kendi çadırının pipolarından birini armağan etti.

Kurtlarla Dans Eden bu ilgiden hoşlanıyorsa da, bunu özendirecek hiçbir şey yapmıyordu. Böyle ünlü olmanın en kötü yanı, Sıkılı Yumruk'la baş başa olma fırsatının azalmasıydı.

Hırçın Kuş'la Saçı Rüzgârlı'nın köye dönmelerinden en çok o memnun olmuştu.

Yolda haftalar geçirmiş olmasına rağmen savaşçı grubu düşmanla karşılaşmıştı; dağların eteklerindeyken ani ve mevsimsiz kar yağışına tanık olmuşlardı.

Hırçın Kuş bunu erken ve şiddetli bir kış belirtisi olarak yorumladığından seferi yarıda kesmiş, güneye doğru yola çıkmak üzere hazırlanmak için hemen köye dönmüşlerdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

1

Hırçın Kuş'la diğerlerinin dönüşlerinin bir etkisi de Kurtlarla Dans Eden'in son günlerde altında bulunduğu yoğun baskıdan kurtulması oldu. Saygıda yine kimse kusur etmiyordu ama geleneksel mevkileri nedeniyle Hırçın Kuş'la Saçı Rüzgârlı şimdi yeniden gözde duruma yerleşmişlerdi ve günlük yaşam normale dönmüştü.

Hırçın Kuş açıkça belli etmediyse de, Kurtlarla Dans Eden'in gösterdiği ilerlemeye çok şaşmıştı. Pawnee saldırısını önlemedeki kahramanlığı ve yeteneği gözardı edilemezdi; ancak onu özellikle etkileyen, Comanche olma yolundaki ilerlemesi ve dilde gösterdiği başarıydı.

Kendisi sadece beyaz ırk hakkında bir şeyler öğrenmek istemişti ve şimdi, kendi deneyiminde olan bir insan için bile, daha aylar önce yaşamı boyunca hiç kızılderili görmemiş bir beyaz askerin bir Comanche olması gerçeği kolay kabul edilebilir gibi değildi.

İnanması daha da güç olan onun öteki Comanche'lerin bir lideri olmasıydı. Ama bu açıkça ortadaydı işte; onu arayan gençler ve insanların onun hakkında konuştukları hep gözler önündeydi.

Hırçın Kuş bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sonunda

bunun Büyük Ruh'u saran Büyük Esrar'ın bir parçası olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Bu hızlı gelişmeleri kabul edebilmesi iyi olmuştu aslında. Tüm bunlar yeni bir sürprizin yolunu açmış oldu. Döndüğü gece karısı yatakta söyledi bunu.

Hırçın Kuş iyice şaşırmıştı. «Emin misin?» diye sordu. «Buna inanmam çok güç.»

«Onları birarada gördüğünde sen de anlarsın,» diye fısıldadı karısı. «Herkes görüyor bunu.»

«İyi bir şeye benziyor mu?»

Kadın soruyu gülerek yanıtladı.

Kocasına biraz daha sokularak, «Hep iyi bir şey değil midir?» dedi.

2

Hırçın Kuş ertesi sabah köyün bu ünlü kişisinin çadırı önünde belirdiğinde suratı öylesine asıktı ki, Kurtlarla Dans Eden çok şaşırmıştı.

Selamlaşıp oturdular.

Kurtlarla Dans Eden yeni piposunu doldurmaya başladığı sırada Hırçın Kuş kendine yabancı bir saygısızlıkla evsahibinin yaptığı işi yarıda kesti.

«İyi konuşuyorsun,» dedi.

Kurtlarla Dans Eden pipoya tütün doldurmayı bıraktı.

«Teşekkür ederim. Comanche dilini konuşmayı seviyorum.»

«O zaman söyle bakalım Sıkılı Yumruk'la aranızda ne var?»

Kurtlarla Dans Eden az daha piposunu yere düşürüyordu.

«Ne demek istiyorsun?» diye kekeledi.

Hırçın Kuş'un yüzü öfkeyle kızarmıştı.

«Aranızda bir şey mi var?»

Kurtlarla Dans Eden adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. Yanıtı bir meydan okumaydı sanki.

«Onu seviyorum.»

«Onunla evlenmek istiyor musun?»

«Evet.»

Hırçın Kuş düşündü. Aşka itiraz ederdi ama bunun evlilik çatısı altında olmasına bir diyeceği yoktu.

Kurtlarla Dans Eden nasıl olsa evet diyecekti. Ama Hırçın Kuş'un aksiliğinden de korkmuştu. Kıpırdamadan bekledi oturduğu yerde.

3

Hırçın Kuş, Saçı Rüzgârlı ve Taş Dana'nın çadırlarına uğrayarak her birinde beşer dakika kaldı.

Kendi çadırına dönerken yine başını sallıyordu. Her nasılsa böyle bir şey bekliyordu, ama yine de şaşırtıcıydı işte.

Ah, Büyük Esrar, diye söylendi. Hep geldiğini görür gibi olurum ama hiç göremem.

İçeri girdiğinde kadın bir köşede oturuyordu.

«Sıkılı Yumruk, artık dul değilsin,» dedi.

Sonra hemen çıkıp en sevdiği atını aramaya gitti. Tek başına uzun bir gezintiye ihtiyacı vardı.

4

Kurtlarla Dans Eden çadırında pek fazla beklememişti ki, Saçı Rüzgârlı'yla Taş Dana kapının önünde belirip başlarını içeri uzattılar.

«Orada ne yapıyorsun?» diye sordu Saçı Rüzgârlı.

«Hırçın Kuş beklememi söyledi.»

Taş Dana bilmiş bilmiş gülümsedi.

«Eh, epey beklemen gerekebilir.» Kıs kıs güldü. «Hırçın Kuş az önce atına atlayıp ovaya açıldı. Hiç acelesi yokmuş gibiydi.»

Kurtlarla Dans Eden ne diyeceğini bilemedi. Saçı Rüzgârlı'nın da sırıtmakta olduğunu gördü.

İriyarı savaşçı, «İçeri girebilir miyiz?» diye sordu.

«Elbette, lütfen... buyrun, oturun.»

İki ziyaretçi Kurtlarla Dans Eden'in karşısına oturdular.

«Ben Hırçın Kuş'u bekliyorum,» dedi Kurtlarla Dans Eden. «Siz ne istiyordunuz?»

Saçı Rüzgârlı hafifçe öne eğildi. Hâlâ sırıtıyordu.

«Evlenmek istediğini duyduk.»

Kurtlarla Dans Eden'in yüzünün rengi değişti. Bir anda pembeden kıpkırmızıya dönüştü.

Konuklar kahkahalarla güldüler.

«Kiminle evlenecekmişim?» diye fısıltı gibi bir sesle sordu Kurtlarla Dans Eden.

Savaşçılar kuşkuyla bakıştılar.

«Sıkılı Yumruk'la,» dedi Saçı Rüzgârlı. «Öyle duyduk. Doğru mu?»

«O yas tutuyor. Hem...»

«Bugün değil,» dedi Taş Dana. «Bugün yastan çıkarıldı. Hırçın Kuş yastan çıkardı onu.»

Kurtlarla Dans Eden boğazına yükselen kurbağayı güçlükle yuttu.

«Öyle mi?»

Her iki adam ciddileşerek başlarını salladılar. Kurtlarla Dans Eden bunun evliliğinin yasal yolunu açan adım olduğunu anladı.

«Ne yapmam gerek şimdi?»

Konukları boş çadıra ekşi yüzlerle baktılar. Sonra esefle başlarını salladılar.

«Çok yoksulsun, dostum,» dedi Saçı Rüzgârlı. «Bu durumda evlenip evlenemeyeceğini bilemem. Bir şeyler vermen gerek, oysa burada hiçbir şeyin yok.»

Kurtlarla Dans Eden de çevresine bakınınca yüzü buruştu.

«Doğru, pek bir eşyam yok,» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

«Bana yardım edebilir misiniz?» diye sordu.

İki adam oyunu sürdürmeye kararlıydılar. Taş Dana düşünceli düşünceli başını salladı. Saçı Rüzgârlı önüne baktı.

Kurtlarla Dans Eden için ıstırapla geçen uzun sessizliği bozan Taş Dana oldu sonunda.

«Olabilir,» dedi.

5

Saçı Rüzgârlı'yla Taş Dana o gün çok eğlendiler. Köy içinde atlar konusunda anlaşmalar yapmak için dolaşırlarken Kurtlarla Dans Eden'le bol bol alay ettiler.

Düğünler genellikle sessiz geçerdi, ancak gelinle damadın özellikleri ve Pawnee'ler karşısında büyük bir zaferin hemen sonrasında olmaları nedeniyle herkes iyilik ve beklentiyle doluydu.

Herkes Kurtlarla Dans Eden'e yardım etmek istiyordu.

Çok atı olanlar katkılarını esirgemiyorlar, yoksul aileler bile hayvanlarını sunmaktan kaçınmıyorlardı. Bunları geri çevirmek epey güç oluyordu.

Sanki önceden tasarlanmış gibi herkes akşam üzeri atları getirmeye başladı, akşam yıldızı çıktığında Kurtlarla Dans Eden'in çadırı önünde yirmi iyi at birikmişti.

Kurtlarla Dans Eden, Saçı Rüzgârlı ve Taş Dana'nın yardımıyla atları alıp Hırçın Kuş'un çadırının önüne bağladı.

Damat adayı kendinden de değerli bir şey vermek isteyerek tabancasını çıkarıp kapının önüne koydu.

Sonra çadırına döndü, arkadaşlarını göndererek geceyi beklemekle geçirdi.

Sabah ortalık ağarınca Hırçın Kuş'un çadırına bakmaya gitti. Saçı Rüzgârlı teklifi kabul edilmişse atların oradan götürülmüş olacağını söylemişti. Kabul edilmemişse hâlâ orada bağlı olacaklardı.

Atlar yoktu.

Kurtlarla Dans Eden bundan sonra kendine çeki düzen vermeye koyuldu. Traş oldu, çizmelerini parlattı, göğüslüğünü temizleyip saçlarına yağ sürdü.

Hazırlıklarını bitirdiği sırada Hırçın Kuş'un sesini duydu.

«Kurtlarla Dans Eden.»

Kurtlarla Dans Eden bu kadar yalnız olmamayı isteyerek çadırından çıktı.

Hırçın Kuş takmış takıştırmış dışarda bekliyordu. Sıkılı Yumruk birkaç adım gerisindeydi. Arkalarında da tüm köy halkı toplanmıştı.

Kurtlarla Dans Eden'le Hırçın Kuş resmi bir şekilde birbirlerini selamladılar, Hırçın Kuş bir Comanche erkeğinden beklenenleri saymaya başladı.

Kurtlarla Dans Eden gözlerini gelinden ayıramıyordu. Kadın başı hafifçe öne eğik, kıpırdamadan duruyordu. Üzerinde ceylan derisinden elbisesi vardı. Özel mokasenleri ayağındaydı, boynuna kemikten bir gerdanlık takmıştı.

Hırçın Kuş konuşurken bir kere kaldırmıştı başını. Kurtlarla Dans Eden onun yüzünü görünce içi rahat etti. Ona bakmaktan asla bıkmayacaktı.

Hırçın Kuş'un konuşması hiç bitmeyecek gibiydi, ama sonunda sustu.

«Sözlerimi duydun mu?» diye sordu.

«Evet.»

«Güzel.» Hırçın Kuş, Sıkılı Yumruk'a dönüp öne çıkmasını söyledi.

Kadın başı hâlâ eğik olarak yanına gelince elini tuttu. Sonra Kurtlarla Dans Eden'e karısını çadırına götürmesini söyledi.

Kapıdan girerken evlenmiş oldular. Köylüler de dağılıp evlerine döndüler.

Öğleden sonra herkes gelip yeni evlilerin kapısına armağanlarını bıraktılar. Akşam olurken çadırın önü iyice dolmuştu.

Beyaz adamın Noel'i gibi bir şeydi bu.

Yeni evli çift uzun bir süre bu güzel olayı görmediler bile. Evliliklerinin ilk gününde ne armağanları gördüler ne de onları getirenleri. Düğün günü evlerinden çıkmadılar. Çadırın kapısı da hep kapalı kaldı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Düğünden iki gün sonra meclis toplandı. Mevsimin gecikerek yağan son yağmurlarıyla sararan otlar yeniden yeşerdiği için kışlık göçü erteleme kararı alındı. Ovada biraz daha kalarak atlar biraz daha semirecekler, bu da kışı geçirmelerine fırsat tanıyacaktı. Yazlık kamplarında daha iki hafta kalacaklardı.

Bu gelişmeye en çok sevinenler Kurtlarla Dans Eden'le Sıkılı Yumruk oldu. Evliliklerinin bu ilk günlerinde mutluluktan havalarda uçuyorlar ve bu özel tempolarının bozulmasını istemiyorlardı. Yataktan çıkmak bile güç geliyordu ikisine de. Uzun ve gürültücü bir yürüyüş kolunun birer üyesi olarak yüzlerce kilometre yürümek o an için düşünülemeyecek bir şeydi.

Sıkılı Yumruk'u hamile bırakmaya karar vermişlerdi ve bu nedenle de çadırın kapısı hemen hemen hiç açılmıyordu.

Kurtlarla Dans Eden çadırından çıktığında acımasızca bir alayla karşılaşıyordu. Hele Saçı Rüzgârlı tümüyle acımasızdı. Kurtlarla Dans Eden bir sigara içmek için çadırına uğradığında hemen erkekliğinin sağlığını soruyor, onu yatağın dışında görmüş olmakla şoka uğramış gibi alay ediyordu. Saçı Rüzgârlı onu, tek çiçekten bal almasının sonu gelmediği için Tek Arı diye çağırmaya da başlamıştı ama yeni damadın talihi vardı ki, diğerleri bu adı tutmamışlardı.

Kurtlarla Dans Eden alaylara aldırmıyordu bile. İstediği kadına sahip olmak kendisini öyle güçlü yapmıştı ki, hiçbir şey artık ona zarar veremezdi.

Çadırının dışındaki yaşamı da doyurucu buluyordu. Hemen hemen her gün Saçı Rüzgârlı ve Taş Dana'yla avlanmaya çıkıyordu. Üçü çok iyi dost olmuşlardı ve artık birbirlerinden ayrı görülmeleri neredeyse olanaksızdı.

Hırçın Kuş'la konuşmalar devam ediyordu. Artık dil konusu aşıldığı için konuştukları konuların sonu yoktu. Kurtlarla Dans Eden'in öğrenme isteği Hırçın Kuş'unkini kat kat aşıyordu ve büyücü kabile tarihinden şifalı otlara kadar her konuyu öğretmeye hazırdı. Öğrencisinin ruhçuluğa olan ciddi ilgisi onu sevindiriyordu.

Doğal çevreye ve hayvanlara dayanan Comanche dini aslında çok basitti. Buna karşılık dinin uygulanması çok karmaşıktı. Dinin pek çok olan tören ve tabuları iki adamın uzun saatler boyunca konuşmalarına neden oluyordu.

Kurtlarla Dans Eden'in yeni yaşamı her zamankinden zengindi ve bu, davranışlarında da kendini gösteriyordu. Aşırılığa kaçmadan saflığını kaybediyor ama çekiciliğini elden bırakmıyordu. Kendi apayrı kişiliğini kaybetmeden çarkın bir dişlisi olma rolünü rahatlıkla benimsiyordu.

Olayların her zaman ruhuna inen Hırçın Kuş koruması altına aldığı bu gençle müthiş gurur duyuyordu ve bir akşam yemekten sonra çıktıkları bir gezintiden sonra elini Kurtlarla Dans Eden'in omzuna dayayıp şöyle dedi:

«Bu yaşamda pek çok yol vardır, ama en önemlisi pek az insanın... hatta pek az Comanche'nin girebildiği bir yoldur. Gerçek insan olmanın yoludur bu. Sanırım sen bu yoldasın. Bunu gördüğüm için çok mutluyum.»

Kurtlarla Dans Eden bu sözleri daha söylenirken ezberlemiş ve hiç unutmamıştı. Ancak bunu kimseye, hatta Sıkılı Yumruk'a bile söylemedi. Kendi özel büyüsünün bir parçası yaptı bunları.

2

Büyük göçe birkaç gün kaldığı bir sırada bir sabah Hırçın Kuş gelerek çok özel bir yere gideceğini söyledi. Gidip gelme bütün gün sürecek, hatta geceye kadar sarkabilecekti, ama Kurtlarla Dans Eden kendisiyle gelmek isterse mutlu olacaktı.

Güneydoğu yönünde saatlerce at sürdükten sonra öğleye doğru güneye döndüler, atlar bir saat sonra bir mil ötedeki ırmağa doğru uzanan bir yamacın başında durdular.

Dev bir ormanın ardındaydı ırmak.

Kurtlarla Dans Eden gözlerini kırpıştırdı. Bulunduğu yerden tam yükseklikleri kestirmek olası değilse de, ağaçların çok yüksek oldukları kesindi. Bazıları yirmi yirmi beş metre olmalıydı.

Ağaçlık ırmak boyunca bir mil kadar uzanıyordu. Çevresindeki bomboş ve dümdüz topraklarla çelişki oluşmaktaydı. Esrarengiz bir ruhun elinden çıkmıştı sanki.

«Burası gerçek mi?» diye sordu yarı şakacı bir sesle.

Hırçın Kuş gülümsedi.

«Belki de değil. Bizim için... hatta bazı düşmanlarımız için bile, kutsal bir yerdir. Avladığımız hayvanların burada yeniden doğdukları söylenir. Ağaçlar altlarında Büyük Ruh'un yarattığı tüm hayvanları barındırırlar. Yaşam ilk başladığında burada doğdukları ve sürekli olarak doğdukları yere döndükleri söylenir. Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Atları sulayalım da çevreye bir göz atalım.»

Yaklaştıkça ağaçlar daha da uzamış gibiydi, ormana girdiklerinde Kurtlarla Dans Eden kendini küçülmüş hissetti.

Ancak çevreleri ağaçlarla sarıldığı anda her ikisi de bir aksilik olduğunu hissettiler.

Çevrede çıt çıkmıyordu.

«Çok sesiz bir yer,» dedi Kurtlarla Dans Eden.

Hırçın Kuş yanıt vermedi. Bir kedi gibi dinliyor ve gözetliyordu.

Biraz daha ilerlediklerinde sessizlik boğucu bir hal almıştı. Kurtlarla Dans Eden böyle bir ses yokluğunu ancak bir şeyin yapabileceğini düşündü. Onun kokusunu alıyordu. Tadı dilinin ucundaydı.

Havada ölüm vardı.

Hırçın Kuş birden durdu. Patika genişlemişti. Kurtlarla Dans Eden onun omzu üzerinden bakınca gördüğü güzellik karşısında donakaldı.

Önlerinde bir açıklık vardı. Ağaçlar arasında öyle geniş aralıklar vardı ki, On Ayı'nın kabilesinin bütün çadır ve atları buraya rahatça yerleştirilebilirdi. Yapraklar arasından ormanın zeminine güneşten ışık öbekleri dökülüyordu.

Kurtlarla Dans Eden tüm canlılarla uyum içinde olan kutsal bir ırkın orada yaşadığını hayal etti.

Bu açık katedralin boyutları ve güzelliğiyle boy ölçüşebilecek hiçbir şey çıkamazdı insan elinden.

Ama insan eli bunu bozabilirdi. Bunun kanıtı da ortadaydı.

Yer boy boy kesilmiş ağaçla doluydu, bazıları masanın üstüne dökülmüş kürdanlar gibi birbiri üstünde yatıyordu. Çoğunun dalları kesilmemiş olduğundan bunların neden kesildiğini anlayamadı.

Atlarını ileri sürdükleri anda Kurtlarla Dans Eden ürkütücü bir vızıltı duydu.

Önce bunun arılardan geldiğini sanarak yuvalarını görebilmek için başını kaldırıp dalların arasına baktı.

Ama katedralin ortasına geldiklerinde sesin yukardan değil, aşağıdan geldiğini anladı. Vızıltı sayılamayacak kadar çok sineğin kanatlarından çıkıyordu.

Baktığı her yerde kirpi ve sincap gibi küçük hayvanların leşleri vardı. Çoğu parçalanmamıştı. Kiminin kuyrukları koparılmıştı. Vuruldukları yerlerde yatıyorlardı.

Bu kıyımın başlıca nedeni çevrede yatan geyiklerdi. Hayvanların çoğunun sadece bir iki iyi yerinden etleri kesilmişti.

Koparılmış boyunlardan sarkan güzel başlar görmeyen göz-

lerle bakıyorlardı. Kimi hayvan tek başınaydı, bazı yerlerde ise beş altısı üst üste atılmıştı.

Bir yerde kesik başlar sanki konuşuyorlarmış gibi burun buruna dizilmişti. Bunun bir espri olacağı düşünülmüş olmalıydı.

İki adam uzun yolculuğun sonunda yorgundular, ancak ikisi de atından inmeye kalkışmadı. Yola devam ettiler.

Açıklığın bir köşesinde yan yana dört kulübe, ormanın zeminin kirleten dört çirkin yara gibi duruyordu.

Bu kadar çok ağaç kesmiş olan insanların inşaatçılığa pek hevesleri olmasa gerekti. Ama bu işe soyunmuş olsalar bile sonuç aynı olacaktı. Yaptıkları kulübeler daha tasarımlarında bile sefildi.

Hangi ölçüde olursa olsun, yaşanacak bir yer değildi burası.

Kulübelerin çevresi boş viski şişeleriyle doluydu. Çevrede daha bir sürü işe yaramaz öteberi, kırık bir fincan, yarı onarılmış bir kemer, bir tüfeğin parçalanmış dipçiği atıldıkları yerde duruyordu.

Ayaklarından bağlı ama zarar verilmemiş birkaç yabani hindi iki kulübenin arasındaydı.

Kulübelerin arkasındaki geniş çukur derileri yüzülmüş, başları ve bacakları kesilmiş geyiklerin çürümekte olan leşleriyle doluydu.

Sineklerin vızıltısı o kadar şiddetliydi ki, Kurtlarla Dans Eden sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı.

«Bu adamları bekleyecek miyiz?»

Hırçın Kuş bağırmak istemedi. Atını Kurtlarla Dans Eden'in atına yanaştırdı.

«Buradan bir hafta, hatta daha önce gitmişler. Atlara su verip hemen eve dönelim.»

3

Dönüş yolunun ilk saatinde ikisi de konuşmadılar. Kurtlarla Dans Eden beyaz ırkın ayıbıyla utanarak gözlerini yerden ayırmadan giderken o eski kanyonda gördüğü rüyayı düşünüyordu.

Bunu kimseye söylememişti ama şimdi anlatması gerektiğini hissediyordu. Artık bu rüyaya da benzemiyordu. Daha çok hayal gibi bir şeydi.

Atları dinlendirmek için durduklarında Hırçın Kuş'a zihninde hâlâ capcanlı olan rüyasını anlattı.

Büyücü Kurtlarla Dans Eden'in sözünü kesmeden dinledi. Sonra da ciddi bakışlarla ayaklarına baktı.

«Hepimiz ölü müydük?»

«Orada olan herkes, ama seni görmedim.»

«On Ayı bu rüyayı bilmeli,» dedi Hırçın Kuş.

Atlarına atladılar ve hızla yol alarak günbatımından az sonra kampa döndüler.

4

İki adam kutsal yere yapılan tecavüzü bildirdiler. Bunu ancak büyük bir beyaz avcı grubu yapabilirdi. Ormandaki ölü hayvanlar herhalde avcıların avı değildi. Onlar mutlaka bufaloların peşindeydiler ve bufaloları çok daha büyük bir kıyıma uğratmak niyetindeydiler.

On Ayı rapor verilirken birkaç kere başını salladı, ama bir şey sormadı.

Ondan sonra Kurtlarla Dans Eden o korkunç rüyasını ikinci kez anlattı.

Yaşlı adam yine konuşmadı, yüzünün ifadesinden bir anlam çıkarmak mümkün değildi. Kurtlarla Dans Eden'in sözü bitince de bir şey söylemedi. Piposunu alıp, «Bunun üzerine bir pipo içelim,» dedi.

Kurtlarla Dans Eden On Ayı'nın konuyu düşündüğünden emindi, ama pipo elden ele dolaşırken sabırsızlandı.

«Biraz daha konuşmak istiyorum,» dedi.

Yaşlı adam başını salladı.

«Hırçın Kuş'la ben ilk konuşmaya başladığımızda bana yanıtını veremediğim bir soru sorulmuştu. Hırçın Kuş, 'Kaç beyaz gelecek?' diye sorardı, ben de ona, 'Bilmiyorum,' derdim. Bu doğruydu. Kaç kişinin geleceğini bilmiyorum. Ama size şunu söyleyebilirim. Gelenler çok kalabalık olacaktır.

«Beyazların sayısı çok fazladır, sayamayacağımız kadar çok fazla. Sizinle savaşmak isterlerse bunu binlerce kıllı ağızlı askerle yapacaklardır. Askerlerin büyük savaş topları vardır ve bizimki gibi kamplara ateş edip içindeki tüm canlıları öldürebilirler.

«Bundan korkuyorum. Gerçekleşebileceğini bildiğim için gördüğüm rüyadan da korkuyorum. Ne yapılması gerektiğini bilemiyorum ama. Ben de beyaz ırktan geliyorum ve onları tanırım. Şimdi onları eskiden olduğundan daha iyi tanıyorum. Tüm Comanche'ler için korkuyorum.»

On Ayı bu arada hep başını sallamıştı ama Kurtlarla Dans Eden onun sözlerini nasıl yorumladığını anlayamıyordu.

Kabile reisi ayağa kalktı, birkaç adım atıp yatağının yanına yürüdü. Yatağın üzerindeki karpuz iriliğindeki torbayı alıp yine ateşin başına döndü.

«Sanırım haklısın,» dedi Kurtlarla Dans Eden'e. «Ne yapılması gerektiğini bilmek gerçekten de çok güç. Ben çok kış görmüş yaşlı bir adamım, ama beyazlarla onları ağızları kıllı askerlerine gelince ne yapılacağını bilemiyorum. Bak sana bir şey göstereyim.»

Torbanın meşin ipini çözdü. İçinden bir insan başı boyunda paslı bir demir parçası çıkardı.

Hırçın Kuş bunu daha önce hiç görmemişti ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kurtlarla Dans Eden de bunu ilk kez görüyordu. Ama o, ne olduğunu biliyordu. Askerlik tarihi dersinde buna benzer bir resim görmüştü. Bu bir İspanyol istilacısının miğferiydi.

«Topraklarımıza ilk gelenler bunlardı. Atlıydılar... bizim o zaman atımız yoktu... hiç görmediğimiz büyük gürültülü toplarla ateş ettiler bize. Parlak madeni arıyorlardı. Onlardan çok korktuk. Bunlar dedemin dedesinin zamanında olmuştu.

«Sonunda o insanları kovduk.»

Yaşlı adam piposundan birkaç derin nefes çekti.

«Ardından Meksikalılar gelmeye başladılar. Onlarla savaştık ve başarılı olduk. Şimdi bizden çok korkarlar ve buralara gelmezler.

«Benim zamanımda da beyazlar gelmeye başladılar. Teksaslılar. Onlar da bizim topraklarımızda bir şey bulan bütün diğerleri gibiler. Sormadan alıyorlar istediklerini. Bizi kendi topraklarımızda yaşar görünce kızıyorlar ve onların istediklerini istemediğimizde bizleri öldürmeye çalışıyorlar. Sanki savaşçıymışlar gibi kadınlarla çocukları da öldürüyorlar.

«Ben gençliğimde Teksaslılarla savaştım. Onları öldürdük, kadınlarıyla çocuklarını çaldık. Bu çocuklardan biri de Kurtlarla Dans Eden'in karısıdır.

«Bir süre sonra barış sözleri edilmeye başlandı. Teksaslılarla buluşup anlaşmalar yaptık. Bu anlaşmalar hep çiğnendi. Beyazlar bizden yeni bir şey istediklerinde kâğıtlar üzerindeki sözcükler hep silindi. Bu hep böyle olagelmiştir.

«Ben bundan bıktığım için halkımı yıllar önce beyazlardan uzak bu bölgeye getirdim. Uzun bir süredir burada barış içinde yaşıyoruz.

«Ama burası topraklarımızın sonu artık. Gidecek başka yerimiz kalmadı. Şimdi beyazların buralara geldiklerini duyunca ne yapılması gerektiğini söylemek gerçekten çok güç.

«Ben barışçı bir insanım, kendi topraklarımda mutluyum ve beyazlardan hiçbir şey istemiyorum. Ama sanırım sen haklısın. Onların gelmeye devam edeceklerine inanıyorum.

«Bunu düşündüğüm zamanlar bu torbaya bakarım ve içinde ne olduğunu bildiğimden, topraklarımızı ve üstündekileri koru-

mak için savaşacağımızı bilirim. Elimizde toprağımızdan başka bir şey kalmadı. Bütün istediğimiz de o zaten.

«Onu korumak için dövüşeceğiz.

«Ancak bu kış savaş olacağını sanmıyorum, bana anlattıklarından sonra artık gitme zamanı geldi derim ben.

«Yarın köyü bozup kışlağımıza gideceğiz.»

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Kurtlarla Dans Eden o gece uyuyacağı sırada zihninin gerilerinde bir şeyler olduğunu farketti. Ertesi sabah uyandığında bu hâlâ oradaydı; bunun kamptan yarım gün ötede beyaz avcıların bulunması, gördüğü rüya ve On Ayı'nın anlattıklarıyle ilgili bir şey olduğunu bildiği halde ne olduğunu bulup çıkaramıyordu.

Şafaktan bir saat sonra kamp toplanırken bu gidişten ne kadar memnun olacağını düşündü. Kışlık buradan bile uzak bir yerdeydi. Sıkılı Yumruk hamile olduğunu söylemişti, o da yeni ailesinin güvencede olabileceği bu uzak yere bir an önce varmayı iple çekiyordu.

Orada kimse bulamazdı onları. Kendisi bile yeni kabilesinin dışında kimse için varolmuş olmayacaktı.

Birden kafasına bir darbe yemiş gibi sersemledi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Varlığı biliniyordu.

Aptallık edip bunun kanıtını bırakmıştı geride. Teğmen John J. Dunbar'ın günlüğünü herkes okuyabilirdi. Toprak kulübedeki yatağının üstünde duruyordu defter.

Yapacak pek işleri olmadığından Sıkılı Yumruk başka ailelerin toparlanmasına yardım etmeye gitmişti. Bu kargaşalık içinde onu bulmak zaman alacaktı, ayrıca açıklamaya kalkışarak daha

fazla zaman da kaybetmek istemiyordu. O günlüğün her dakikalık varlığı kendisi için tehlikeliydi.

Kurtlarla Dans Eden defteri ele geçirmekten başka bir şey düşünmeyerek atların durduğu yere koştu.

Cisco ile köyden çıkarken Hırçın Kuş'a rastladı.

Büyücü, Kurtlarla Dans Eden'in anlattıkları karşısında durakladı. Öğleye kadar yola çıkmak istiyorlardı ve beyaz askerin kalesine gidip gelme uzun sürerse onu bekleyemezlerdi.

Ama Kurtlarla Dans Eden ısrar edince Hırçın Kuş yoluna devam etmesini söyledi. Geç kaldığı takdirde izlerden onları bulurdu. Ama acele etmeliydi. Büyücü bu son dakika sürprizlerinden hiç hoşlanmazdı.

2

Ufak tefek at ovada uçar gibi koşmaktan mutluydu. Son birkaç gündür hava serinlemiş, o sabah da rüzgâr çıkmıştı. Cisco koşarken yüzüne rüzgârın vurmasına bayılırdı.

Kurtlarla Dans Eden hayvanın boynuna doğru eğilerek son yarım mili dörtnala almasını istedi.

Tepeyi aşıp eski kaleye doğru inen yamacın başına geldiler.

Kurtlarla Dans Eden her şeyi bir bakışta gördü.

Sedgewick Kalesi asker kaynıyordu.

Cisco'yu durdurduğunda bir yüz metre daha gitmişlerdi. Hayvan çılgına dönmüş, tepinip sıçrıyor, Kurtlarla Dans Eden de onu zaptetmek için uğraşıyordu. İlerde gördüğü askerlerle dolu kaleyi kavramakta güçlük çekmekteydi.

Depoyla toprak kulübenin çevresine çadırlar kurulmuştu. Eski kulübesinin yanında iki Hotchkiss topu yerleştirilmişti. Ağıl atla doluydu. Ve üniformalı insanlar oradan oraya koşuşuyorlar, yürüyorlar, konuşuyorlar, çalışıyorlardı.

Elli metre ilersindeki arabanın içinde dört er şaşkın şaşkın ona bakmaktaydılar.

Genç askerler vahşi kızılderilileri görmüş değillerdi, ancak askere alınmalarından sonraki birkaç haftalık eğitimleri süresince hain, kurnaz ve kana susamış bir düşmanla savaşacakları sık sık söylenmişti onlara. Şimdi de gerçekten düşmanı görüyorlardı.

Genç askerler paniğe kapıldılar.

Kurtlarla Dans Eden onların tüfeklerini kaldırdıklarını gördüğü anda Cisco da arka ayakları üstünde doğruldu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Askerler iyi nişan alamamışlardı ve Kurtlarla Dans Eden hiçbir isabet almadan yere devrildi.

Ama kurşunlardan biri Cisco'nun kalbine isabet etmişti. At yere düşmeden ölmüştü bile.

Kurtlarla Dans Eden ona doğru koşan askerlerin bağırışmalarını duymayarak devrilen atının yanına koştu. Cisco'nun başını tutup baktı. Ama hayvanda hiç yaşam belirtisi yoktu.

Birden müthiş bir öfkeye kapıldı. Kafasında bir cümle belirdi. Şu yaptığınıza bakın. Bağırmaya hazır olarak ayak seslerine doğru döndü.

Birden yüzüne bir dipçik savruldu. Ortalık ansızın karardı.

3

Toprak kokusu duyuyordu. Yüzü toprağa bastırılmıştı. Kulağına boğuk sesler geliyordu.

«Çavuş Murphy... kendine geliyor.»

Kurtlarla Dans Eden başını çevirdi, kırılan elmacık kemiğinin acısıyla yüzünü buruşturdu.

Yaralı yüzüne parmağıyla dokununca başını birden çevreleyen sancıyla bir daha irkildi.

Gözlerini açmaya çalıştı ama ancak birini açabildi. Diğeri şişip kapanmıştı. Gözünün bulanıklığı geçince depo kulübesinde olduğunu anladı.

Biri böğrüne bir tekme indirdi.

«Hey, kalk ayağa!»

Bir çizme darbesiyle sırtüstü devrilen Kurtlarla Dans Eden gerilerken duvara çarptı.

Tek gözüyle bakınca üzerine eğilen sakallı çavuşu, kapının önündeki meraklı beyaz askerleri gördü.

Arkadan biri, «Binbaşı Hatch'a yol verin,» diye bağırınca kapıdaki yüzler kayboldu.

Depoya iki subay girmişti: genç ve traşlı bir teğmenle, uzun favorili, üzerinde kötü bir üniforma olan daha yaşlı biri. Yaşlı adamın omuzlarında meşe yapraklı binbaşı rütbeleri vardı.

Her iki subay da tiksintiyle bakıyorlardı ona.

Binbaşı, «Nedir bu, çavuş?» diye sordu.

«Henüz bilmiyorum, efendim.»

«İngilizce biliyor mu?»

«Bilmiyorum, efendim. Hey... İngilizce bilir misin?»

Kurtlarla Dans Eden sağlam gözünü kırpıştırdı.

Çavuş parmaklarıyla dudaklarını işaret etti. «Konuşmak var sen? Konuşmak, ha?»

Tutsağının siyah binici çizmelerine bir tekme savurunca Kurtlarla Dans Eden yerinde doğruldu. Halinde tehdit edici bir şey olmamasına rağmen subayların geriliklerini görmüştü.

Ondan korkuyorlardı.

«Konuşmak var sen?» diye sordu çavuş.

«İngilizce konuşurum,» dedi Kurtlarla Dans Eden bıkkın bir sesle. «Ama canım acıyor... sizinkilerden biri yüzümün kemiklerini kırdı.»

Askerler bu kadar düzgün konuşan birini görünce şaşırmışlardı, bir süre konuşmadan baktılar yüzüne.

Kurtlarla Dans Eden hem beyaza benziyordu hem kızılderiliye. Hangi yarısının gerçek olduğunu söylemek olanaksızdı. Ama şimdi beyaz olduğunu anlamışlardı.

Bu arada askerler yine kapının önüne toplanmışlardı.

«Bu aptallardan biri atımı vurdu,» dedi Kurtlarla Dans Eden.

«Sen kimsin?» diye sordu binbaşı.

«Birleşik Devletler ordusundan Teğmen John J. Dunbar.»

«Neden kızılderili gibi giyindin?»

Kurtlarla Dans Eden isteseydi bile bu soruyu kolay kolay yanıtlayamazdı. Ancak bunu zaten istemiyordu.

«Burası benim görev yerim,» dedi. «Nisanda Hays Kalesi'nden geldim ama burada kimse yoktu.»

Binbaşıyla teğmen aralarında fısıldaşarak konuştular.

«Bunun kanıtı var mı?» diye sordu teğmen.

«Öteki kulübedeki yatağın altında emir belgem var. Yatağın üstünde de günlüğümü bulacaksınız. İstediklerinizi ondan öğrenebilirsiniz.»

Kurtlarla Dans Eden için her şey bitmişti artık. Kabilenin onu geride bırakacağı kuşkusuzdu. Bu pislikten kurtulabildiği zaman da artık onları bulamayacaktı. Cisco dışarda ölü yatıyordu. İçinden ağlamak geliyordu, ama buna da cesareti yoktu. Başını önüne eğip bekledi.

Odadan çıkanlar olmuştu ama ona da başını kaldırıp bakmadı. Az sonra çavuşun kaba sesini duydu.

«Kızılderili oldun, ha?»

Kurtlarla Dans Eden başını kaldırdı. Çavuş üzerine eğilmiş pis pis sırıtıyordu.

«Öyle mi?»

Kurtlarla Dans Eden yanıt vermedi. Başını avucunun içine aldı, binbaşıyla teğmen gelene kadar bir daha da kaldırmadı.

Bu kez konuşan teğmen oldu.

«Adın ne senin?»

«Dunbar. John J. Dunbar.»

«Bu atama emrin mi?»

Elinde sararmış bir kâğıt parçası vardı.

«Evet.»

«Burada Rumbar yazıyor. Tarih kurşunkalemle yazılı, gerisi mürekkeple. Emri veren subayın imzası lekelenmiş, okunmuyor. Buna ne diyeceksin?»

Kurtlarla Dans Eden teğmenin sesindeki kuşkuyu farketti.

Bu insanların ona inanmadıklarını anlamaya başladı.

«Hays Kalesi'nde bana verilen belge buydu,» dedi.

Teğmen yüzünü buruşturdu. Hiç de tatmin olmamıştı.

«Günlüğü okuyun,» dedi Kurtlarla Dans Eden.

«Günlük falan yok,» dedi genç subay.

Kurtlarla Dans Eden adamın yalan söylediğinden emin olarak dikkatle yüzüne baktı.

Ama teğmen doğruyu söylüyordu.

Sedgewicke Kalesi'ne ilk varan öncü birliğinden okuması yazması olmayan er Sheets günlüğü bulmuş ve tuvalet kâğıdı olarak kullanmak üzere cebine sokmuştu. Şimdi de vahşi adamın bir defterin kaybolduğunu söylediğini duymuştu. Belki de geri vermesi daha doğru olurdu. Bir ödül verebilirlerdi. Ama belki de cezalandırılırdı. Hatta ağır bir ceza bile verebilirlerdi. Küçük bir hırsızlık yüzünden hapiste yatmıştı zaten. Böylece defter cebinde kaldı.

Teğmen, «Bu halinin nedenini anlatmanı istiyoruz,» dedi. Artık bir sorgucu gibi konuşuyordu. «Eğer gerçekten dediğin kişiysen, neden üniforman üstünde değil?»

Kurtlarla Dans Eden deponun duvarına yaslandı.

«Ordunun burada ne işi var?»

Binbaşıyla teğmen yine fısıldaştılar. Konuşan yine teğmen oldu.

«Çalınan eşyaları ve baskınlarda tutsak edilen beyazları bulma göreviyle geldik buraya.»

«Ne baskın oldu ne de beyaz tutsak alındı,» diye yalan söyledi Kurtlarla Dans Eden.

«Buna biz karar veririz.»

Subaylar yine aralarında konuştular.

«Ülkene sadakatini kanıtlama fırsatı tanıyacağız sana. Eğer bizi düşman kamplarına götürüp çevirmenliğimizi yaparsan bu davranışın yeniden gözden geçirilecektir.»

«Hangi davranışım?»

«Vatana ihanetin.»

Kurtlarla Dans Eden gülümsedi.

«Yani sizce ben hain miyim?»

Teğmenin sesi öfkeyle yükseldi.

«Bizimle işbirliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?»

«Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bütün söyleyeceğim bu kadar.»

«O zaman seni tutuklamaktan başka çaremiz kalmıyor. Burada oturup durumunu düşünebilirsin. İşbirliğine yanaşırsan Çavuş Murphy'ye söyle, ondan sonra konuşuruz.»

Binbaşıyla teğmen depodan çıktılar. Çavuş kapıya iki adam dikip çekilince Kurtlarla Dans Eden yalnız kaldı.

4

Hırçın Kuş gidişi elinden geldiği kadar ertelediyse de, On Ayı'nın kampı öğle üzeri uzun yürüyüş için yola koyulmuştu.

Sıkılı Yumruk kocasını beklemekte ısrar etmiş, onu gitmeye zorladıkları zaman da kıyameti koparmıştı. Hırçın Kuş'un karıları zor kullanmak zorunda kalmışlardı.

Ancak kaygılı olan tek Comanche yalnız Sıkılı Yumruk değildi. Herkes kaygılıydı. Yola çıkmadan hemen önce son bir toplantı daha yapmışlar ve hızlı atlı üç gencin Kurtlarla Dans Eden'i aramak üzere beyaz adamın kalesine gitmeleri kararlaştırılmıştı.

5

Kurtlarla Dans Eden yüzünün acısıyla kıvranarak üç saat öylece oturduktan sonra kapıdaki nöbetçilere tuvalete gitmek istediğini söyledi.

İki asker arasında yamaca doğru yürürken bu adamlardan da kamplarından da nefret ettiğini düşünüyordu. Kokularından hiç hoşlanmamıştı. Sesleri kulaklarına çok kaba geliyordu. Yürüyüşleri bile çirkin ve hantaldı.

Kurtlarla Dans Eden yamaçtan aşağı işedikten sonra askerler onu yeniden kaleye götürdüler. Kurtlarla Dans Eden tam kaçmayı düşünüyordu ki, üç askerle odun yüklü bir araba yakınlarında durdu.

Arabadaki adamlardan biri kamptaki arkadaşına seslendi, Kurtlarla Dans Eden uzun boylu bir askerin arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Arabadaki askerlerden biri, «Bak sana ne getirdik,» dedi.

Biri arabanın içinden bir şey alıp dışarı savurdu. Uzun boylu adam korkuyla gerilerken Çifte Çorap'ın leşi pat diye ayakları dibine düştü.

Arabadaki adamlar yere atlayıp uzun boyluyla alay ettiler.

«Epey büyük, değil mi, Burns?»

Odunculardan biri arka ayaklarını, diğeri başını tutarak Çifte Çorap'ı kaldırdılar. Sonra bütün askerlerin kahkahaları arasında uzun boylu adamı kovalamaya başladılar.

Kurtlarla Dans Eden öyle hızlı davranmıştı ki, Çifte Çorap'ı taşıyan askerlerle çarpışana kadar kimse yerinden kıpırdayamadı. Kurtlarla Dans Eden iki yumrukta askerlerden birini yere serdi.

Sonra kaçmaya çalışan ötekinin üstüne atlayıp ayaklarını kavradı, adam düşünce de boğazına sarıldı. Askerin yüzü morardı, gözleri tam bulanıklaşmaya başlamıştı ki, Kurtlarla Dans Eden'in kafasının arkasına bir şey indi ve yeniden karanlığa gömüldü.

Kendine geldiğinde akşam olmak üzereydi. Başı zonkluyordu. Madeni bir ses duydu kıpırdadığında. Sonra madenin soğukluğunu hissetti. Elleri kelepçelenmişti. Ayakları da.

Binbaşıyla teğmen onu yeniden sorguya çekmeye geldiklerinde Comanche dilinde küfürler yağdırdı ikisine de. Her sorduklarına Comanche dilinde yanıt verdi. Sonunda bıkıp gittiler.

O gece iriyarı çavuş önüne bir tas yulaf lapası koydu.

Kurtlarla Dans Eden kelepçeli ayaklarıyla vurup devirdi çanağı.

6

Hırçın Kuş'un adamları korkunç haberi gece yarısına doğru getirdiler.

Beyaz adamın kalesinde altmıştan fazla ağır silahlı asker saymışlardı. Kurtlarla Dans Eden'in atını vurulmuş yatarken görmüşlerdi. Ve karanlık basmadan az önce Kurtlarla Dans Eden'i elleri ve ayakları zincirli olarak iki askerin arasında seçebilmişlerdi.

Kabile hemen harekete geçti. Eşyalarını toplayarak onar kişilik gruplar halinde çeşitli yönlere dağıldılar. Bir daha günler sonra kışlıklarında buluşacaklardı.

On Ayı onları önleyemeyeceğini bildiği için buna kalkışmadı bile. Aralarında Hırçın Kuş, Taş Dana ve Saçı Rüzgârlı da olan yirmi savaşçı bir saat içinde yola çıkmışlardı; zaferden emin olmadıkça düşmana saldırmayacaklarına söz vermişlerdi On Ayı'ya.

7

Binbaşı Hatch aynı gece kararını vermişti. Yarı kızılderili beyaz bir vahşiyle uğraşmak istemiyordu. Binbaşı hayali geniş bir insan değildi ve daha ilk gördüğünde bu tutsağından korkmuştu.

Bu dar görüşlü subay Kurtlarla Dans Eden'i bir pazarlık aracı olarak kullanabileceğini düşünmedi bile. Tek istediği ondan kurtulmaktı. Zaten adam varlığıyla birliği karmakarışık etmişti.

Onu Hays Kalesi'ne göndermek parlak bir fikir olarak görünmüştü. Orada bir tutsak olarak binbaşı için burada olduğundan çok daha değerli olacaktı. Bir döneğin yakalanması onu amirlerinin gözünde yükseltecekti. Herkes bu tutsaktan söz edecekti ve bu durumda onu yakalayanın adı da dillerde dolaşacaktı.

Binbaşı kendinden memnun bir tavırla esneyerek lambasını

söndürüp örtüyü başından yukarı çekti. Her şey yolunda gidiyordu. Bundan daha iyi bir başlangıç isteyemezdi doğrusu.

8

Tutsağı almak için sabah erkenden geldiler.

Çavuş Murphy iki adam yollayıp Kurtlarla Dans Eden'i kaldırdıktan sonra binbaşıya, «Ona çekidüzen verip üniforma giydirelim mi, efendim?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır. Haydi, bindirin artık arabaya.»

Geri dönüş için altı kişi görevlendirilmişti: iki atlı önde, iki atlı arkada, bir arabacı ve bir de arabanın içinde nöbetçi.

O kadar sevdiği ovada doğuya doğru giderlerken Kurtlarla Dans Eden'in içinde sevgiye hiç yer yoktu. Yanındakilerle konuşmuyor, arabanın içinde zincirlerinin şakırtısını dinleyerek elinde ne gibi fırsatların olduğunu düşünüyordu.

Askerleri etkisiz hale getirmek sözkonusu değildi. Birini, hatta belki ikisini öldürebilirdi. Ama ondan sonra da onu öldürürlerdi. Ama yine de düşündü bunu. Bu adamlarla dövüşerek ölmek kötü bir şey değildi. Bir cezaevinde ölmekten çok daha iyiydi kuşkusuz.

Sıkılı Yumruk her aklına geldiğinde kalbi parçalanacak gibi oluyordu. Karısının yüzü gözleri önünde bir resim olarak canlanmaya başladığında hemen başka bir şey düşünmeye çalışıyordu. Birkaç dakikada bir böyle yapmak zorunda kalıyordu. Tam bir işkenceydi bu.

Onu kurtarmaya geleceklerini sanmıyordu. Bunu isteyeceklerinden emindi, ama On Ayı'nın bir tek insan için kabileninin tümünü tehlikeye atmayacağından emindi. Kurtlarla Dans Eden de onun yerine olsaydı bunu yapmazdı.

Diğer yandan gözcü çıkardıklarından ve şu andaki umutsuz durumunu bildiklerinden de emindi. Onun sadece altı kişiyle yola

çıkarıldığını görecek kadar çevrede kalmışlarsa hâlâ bir umut var demekti.

Sabah ilerlerken Kurtlarla Dans Eden tek umut olarak bu fikre sımsıkı sarıldı. Arabanın her yokuşta yavaşlaması üzerine soluğunu tutuyor, her an bir ok hışırtısı ya da bir silah sesi duymayı bekliyordu.

Öğle saati gelmiş ama hiçbir şey olmamıştı.

Uzun zamandır uzaklaştıkları ırmak ama yine yollarına çıkmıştı. Askerler karşı kıyıya geçecek bir sığlık bulmak için yarım mil kadar kıyı boyunca ilerledikten sonra bufaloların geçtiği bir noktaya vardılar.

Irmak burada pek geniş değilse de, çevrede bir pusu kuracak kadar sık ağaçlar vardı. Araba yamaçtan aşağı inerken Kurtlarla Dans Eden gözlerini ve kulaklarını açmıştı.

Baştaki çavuş suya girmeden durmaları için seslendi. Araba durdu, çavuşla erlerden biri karşıya geçip çevreyi incelediler. Sonra çavuş ellerini boru gibi ağzına götürüp geçmelerini söyledi.

Kurtlarla Dans Eden yumruklarını sıkmış, arabanın içinde çömelmişti. Ne bir şey görüyor, ne de bir ses duyuyordu.

Ama orada olduklarını biliyordu.

İlk okun hışırtısıyla arabadaki nöbetçiden daha atik davranarak elindeki zinciri adamın boğazına geçirdi.

Arkasında bir el silah patladığı anda da zinciri çekerek nöbetçinin boynunu kırdı.

Gözünün ucuyla çavuşun atından düştüğünü görmüştü. Sırtında bir ok vardı. Araba sürücüsü suya atlamış, tabancasıyla çılgınlar gibi ateş etmekteydi.

Kurtlarla Dans Eden adamın sırtına atladı, bir an suyun içinde debelendiler. Zinciri adamın başına savurunca asker birden suya yığıldı kaldı. Kurtlarla Dans Eden suların kırmızıya dönüştüğünü görene kadar adamın başına indirdi ağır zinciri.

Aşağıdan sesler geliyordu. Kurtlarla Dans Eden başını kaldırdığında askerlerden sonuncusunun kaçmaya çalıştığını gördü.

Eyerin üstünde oradan oraya savrulmasına bakılırsa o da yaralanmıştı.

Saçı Rüzgârlı askerin ardındaydı. Atları çarpıştığı anda Kurtlarla Dans Eden, Saçı Rüzgârlı'nın baltasının adamın kafasına indiğinde çıkan çatırtıyı duydu.

Arkasında sessizlik vardı, dönüp baktığında artçıların suyun içinde ölü yatmakta olduklarını gördü.

Kızılderili savaşçılar cesetlere mızraklarını batırıyorlardı. Bunlardan birinin Taş Dana olduğunu görünce sevindi.

Bir el omzunu kavramıştı. Kurtlarla Dans Eden dönünce Hırçın Kuş'un gülen yüzüyle karşılaştı.

«Ne büyük bir savaş,» dedi büyücü. «Hepsini temizledik ve bizden yaralanan bile olmadı.»

«İki tanesini ben hakladım,» dedi Kurtlarla Dans Eden. Zincirli ellerini havaya kaldırıp bağırdı. «Bunlarla!»

Bundan sonra hiç vakit kaybetmediler. Kurtlarla Dans Eden'in kelepçelerini ölü çavuşun cebinde buldukları anahtarla açtılar.

Sonra atlarına atladılar ve Sedgewick Kalesi'nin çok uzağından geçen bir yol izleyerek kabilenin ardına düştüler.

OTUZUNCU BÖLÜM

1

On Ayı'nın kaçan kabilesinin ardından mevsimsiz olarak bir karış kar yağınca kışlıklarına kadar olan bütün izleri silinip gitmişti.

Bütün gruplar acele davranmışlar ve altı gün sonra aylarca yurtları olacak dev kanyonun dibinde buluşmuşlardı.

Burası Comanche tarihinde çok önemli olan bir yerdi ve adı da buna uygun olarak Büyük Ruh Burada Dolaşır'dı. Millerce uzunlukta olan kanyon kimi yerde bir mil enindeydi ve dik duvarlarının bazıları yerden yarım mil yükseliyordu. Comanche'ler hatırlayabildikleri sürece kışlarını hep burada geçirmişlerdi; insanlar ve hayvanlar için bol yiyecekle suyun bulunmasının yanısıra, bütün kış boyu süren fırtınalardan korunurlar, ayrıca düşmanlarından da çok uzaklaşmış olurlardı.

Başka kabileler de kışı orada geçirdikleri için eski dost ve akrabalar ilkbahardan bu yana birbirlerini ilk kez görerek sevindiler.

Ancak On Ayı'nın kabilesi bir kere yerleştikten sonra, kurtarma ekibinin akıbeti belli olana kadar huzursuz bir beklentiye girmişti.

Döndüklerinin ertesi günü öğleye doğru bir gözcü kampa gelerek kurtarıcıların gelmekte olduklarını söyledi. Kurtlarla Dans Eden de yanlarındaydı.

Sıkılı Yumruk herkesten önce koştu yolun başına. Tâ yüksek-lerdeki patikada tek sıra halinde giden atlıları görünce ağlayarak kocasına seslenmeye başladı.

Ve ona erişene kadar da kesmedi seslenmeyi.

2

Erken yağan kar o öğleden sonra başlayan korkunç fırtınanın habercisi olmuştu.

Millet iki gün çadırından dışarı çıkmadı.

Kurtlarla Dans Eden ve Sıkılı Yumruk hemen hemen kimseyle görüşmediler bu süre içinde.

Hırçın Kuş, Kurtlarla Dans Eden'in yüzü için elinden geleni yaptı, şişi indirdi, otlardan yaptığı ilaçlarla iyileşmesini çabuklaştırdı. Ancak pek ince olan elmacık kemiği için yapabileceği bir şey yoktu, o da kendi haline iyileşmeye bırakıldı.

Kurtlarla Dans Eden'in yarasına aldırış ettiği yoktu. Daha büyük bir sıkıntı içindeydi ve bununla uğraşırken kimseyi görecek hali yoktu.

Yalnız Sıkılı Yumruk'la konuşuyorsa da, pek bir şey söylemiyordu. Çoğunlukla hasta bir insan gibi çadırında yatıyordu. Karısı da yanında yatıyor, ne olduğunu merak ediyor, ama bir şey sormayarak erkeğin kendiliğinden açılmasını bekliyordu.

Kurtlarla Dans Eden tek başına uzun bir gezintiye çıktığında fırtına da üçüncü günündeydi. Yürüyüşten geri dönünce karısını oturttu ve kesin kararını bildirdi.

Kadın döndü, başını öne eğerek bir saat kadar oturup düşündü.

Sonunda, «Böyle olması mı gerekiyor?» diye sordu. Gözleri kederle parıldıyordu.

Kurtlarla Dans Eden de kederliydi.

«Evet,» dedi.

Kadın içini çekti, ağlamamak için güçlükle tuttu kendini. «Öyle olsun,» dedi.

3

Kurtlarla Dans Eden bir meclis toplanmasını istemişti. On Ayı'yla konuşmak istiyordu. Hırçın Kuş'un, Saçı Rüzgârlı'nın, Taş Dana'nın ve On Ayı'nın toplantıya katılmasını istediği başkalarının da orada bulunmalarını istiyordu.

Ertesi gece toplandılar. Fırtınanın sonu göründüğünden herkes keyifliydi. Önce yemek yeyip pipolarını içtiler, ırmak kıyısındaki dövüş ve Kurtlarla Dans Eden'in kurtarılması hakkında renkli hikâyeler anlattılar.

Kurtlarla Dans Eden büyük bir sabırla bekledi sonuna kadar. Arkadaşlarıyla olmaktan mutluydu.

Konuşmaların ardı arkası kesilmeye başlayınca ilk sessizlik anını yakaladı.

«Size ne düşündüğümü söylemek istiyorum,» deyince toplantı resmen başlamış oldu.

Herkes önemli bir şeyin geleceğini anlamış ve dikkat kesilmişti. On Ayı konuşulanların tek sözcüğünü kaçırmak istemediğinden sağlam kulağını konuşmacıya çevirdi.

«Sizin yanınızda çok uzun bir süredir bulunmamama rağmen kalbimde tüm yaşamım boyunca sizlerle olmuş gibiyim. Bir Comanche olmakla gurur duyuyorum. Bir Comanche olmakla hep gurur duyacağım. Comanche yaşam biçimini seviyorum ve sizlerin her birinizi aynı kandan geliyormuşuz gibi seviyorum. Kalbim ve ruhum hep sizin yanınızda olacak. Onun için sanırım hepiniz sizden ayrılmam gerektiğini söylerken bunun benim için ne kadar güç olduğunu anlamışsınızdır.»

Çadırın içinde bir gürültü koptu, hepsi de kulaklarına inanamayarak öfkeyle bağırdılar. Saçı Rüzgârlı ayağa fırlayıp tepinmeye, bu saçma fikri kovmak için elini kolunu sallamaya başladı.

Kurtlarla Dans Eden kopan bu kıyamet sırasında sesini çıkarmadan bekledi.

Ellerini kucağında kavuşturmuş, gözleri ateşe dikiliydi.

On Ayı elini kaldırıp susmalarını söyledi. Çadıra yeniden sessizlik çöktü.

Saçı Rüzgârlı hâlâ dönüp durduğu için On Ayı ona bağırmak zorunda kaldı.

«Gel otur Saçı Rüzgârlı. Kardeşimizin sözü henüz bitmedi.»

Saçı Rüzgârlı söylene söylene yerine oturunca Kurtlarla Dans Eden sözüne devam etti.

«Irmak kıyısında o askerleri öldürmek iyi bir işti. Kardeşlerimin beni kurtarmaya gelmeleri kalbimi neşeyle doldurdu.

«O adamları öldürdüğüme hiç aldırmıyorum. Bunu seve seve yaptım.

«Ancak beyazların nasıl düşündüklerini benim kadar bilmezsiniz. Askerler beni kendilerinden biri olarak görüyorlar. Onların gözünde ben sizin aranızda yaşamayı yeğlediğim için bir hainim. Onların haklı olup olmadıkları umurumda bile değil, ben size onların neye inandıklarını anlatıyorum.

«Beyazlar bir hainin arkasını asla bırakmazlar. Onlar için bir askerin yapabileceği en büyük kötülük ihanet etmektir. O yüzden beni bulana kadar arayacaklardır. Bundan asla vazgeçmeyeceklerdir.

«Beni buldukları zaman sizleri de bulacaklar. Beni asmak isteyecekler ve sizleri de asarak cezalandıracaklar. Ben aranızdan gitsem bile belki yine cezalandıracaklar sizi. Bilemiyorum.

«Eğer yalnız biz olsaydık, belki de kalırdım. Ama yalnız biz erkekler yokuz. Karılarınız, çocuklarınız, arkadaşlarınızın karıları ve çocukları var. Bundan bütün kabile zarar görecektir.

«Beni aranızda bulmamalılar. Hepsi bu işte. Bu yüzden gitmem gerekiyor. Bunu Sıkılı Yumruk'la konuştum, ikimiz birlikte gideceğiz.»

Bir süre kimse konuşmadı. Onun haklı olduğunu biliyorlardı ama kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sonunda Hırçın Kuş, «Nereye gideceksin?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Uzaklara. Bu ülkenin dışına.»

Yine bir sessizlik oldu. On Ayı öksürdüğünde sessizlik artık katlanılamaz bir hal almıştı.

«İyi konuştun, Kurtlarla Dans Eden. Comanche'ler varoldukça adın halkımızın kalbinde canlı kalacaktır. Bunun canlı tutulması için çalışacağız. Ne zaman gideceksin?»

«Kar dindiği zaman,» dedi Kurtlarla Dans Eden.

«Kar yarın dinecek,» dedi On Ayı. «Şimdi yatalım artık.»

4

On Ayı olağanüstü bir insandı.

Ovada sağ kalma rekorlarını kırmıştı ve yaşamının her yılıyla bilgisi daha da artmıştı. Bu bilgisi giderek yükselirken birden içine doğru dönmüş ve On Ayı yaşamının sonunda en üst düzeye erişmişti... bir bilge olmuştu.

Yaşlı gözleri zayıflıyordu, ama bu zayıflık içinde Hırçın Kuş' tan bile daha berrak görüyordu her şeyi. Kulağı ağır işitirdi, ama önemli sesleri de duymadığı hiç olmazdı. Ve son zamanlarda olağanüstü bir şey olmaya başlamıştı. On Ayı artık iyice gevşemiş olan duyularına hiç gerek kalmadan halkının yaşamını gerçekten **hissetmeye** başlamıştı. Çocukluğundan beri özel bir kurnazlığı varsa da, bu bambaşka bir şeydi. Bu, tüm varlığıyla görebilmekti; On Ayı kendini yaşlı ve bitmiş hissedeceği yerde, bu garip ve esrarlı güçle sanki yeniden canlanmış gibiydi.

Ancak gelmesi o kadar uzun süren ve asla gitmeyecek gibi gelen bu güç artık yoktu. Kurtlarla Dans Eden'le yapılan toplantıdan bu yana iki gün geçmişti. Kabile reisi çadırında oturmuş, ne gibi bir aksilik olabileceğini düşünüyordu.

«Kar yarın dinecek.»

Bu sözleri ölçüsüzdü. Hiç düşünmeden konuşmuştu, sanki sözcükleri Büyük Ruh'un kendisi diline yerleştirmiş gibi.

Ama kar dinmemişti. Fırtına daha da şiddetlenmişti. İki gün sonra çadırların duvarlarını bile örtmüştü kar. Her geçen saat biraz daha yükseliyordu. On Ayı çadırının duvarlarının karla kaplandığını hissediyordu şimdi.

İştahı da kalmamıştı, piposuyla ateşin başında oturmaktan başka bir düşündüğü yoktu. Uyanık olduğu süre boyunca çadırının ortasında yanan ateşin alevlerinden ayırmıyordu gözlerini. Büyük Ruh'a yaşlı bir adama acıyıp son bir anlayış göstermesi için yalvarıyorsa da, hepsi boşunaydı.

On Ayı sonunda hesap hatası yapmasını bir işaret olarak düşünmeye başladı. Bu belki de yaşamını sona erdirmesi için bir işaretti. Bu fikri benimseyip de ölüm ağıtını hazırlamaya başladığında inanılmaz bir şey oldu.

Yıllarca karılığını yapan kadın onun birden ateşin başından kalktığını, bir battaniyeye sarınıp çadırdan çıkmaya hazırlandığını gördü. Nereye gittiğini sorduysa da, On Ayı karşılık vermedi.

Gerçekte karısını duymamıştı bile. Başının içindeki bir sesi dinliyordu. Ses bir tek cümle söylemişti ve On Ayı da onun dediğini yapıyordu.

Ses, «Kurtlarla Dans Eden'in çadırına git,» demişti.

5

On Ayı karlarla boğuşarak kampın öteki ucuna yürüdü. Çadırın önüne gelince kapısını tıklatmadan duraksadı.

Ortalıkta kimseler yoktu. Kar lapa lapa yağıyordu. On Ayı orada beklerken tek tek yere düşen kar tanelerinin sesini duyduğunu düşündü. Birden başı dönmeye başladı. Bir an öteki dünyaya geçmiş olduğunu sandı.

Bir şahin bağırdı, On Ayı kuşu görmek için başını kaldırınca Kurtlarla Dans Eden'in çadırından yükselen dumanı gördü. Gözlerini kırpıştırarak gözkapaklarında biriken karları temizledikten sonra çadırın kenarını tıklattı.

Kapı açılınca içersinin tüm sıcaklığı onu karşılamak için dışarı boşanmış gibi oldu. Sıcaklık yaşlı adamın çevresini sardı, sanki canlı bir varlıkmış gibi onu kapıp içeri soktu. On Ayı çadırın ortasında dururken yine başının döndüğünü hissetti. Bu kez rahatlamış olduğundan dönüyordu, çünkü dışardan içeri girme zamanı içinde bilmeceyi çözmüştü.

Yanlışlığı yapan kendisi değildi. Yanlış bir başkası tarafından yapılmış ve kendisi farkına varmadan aradan içeri sokuluvermişti. On Ayı, «Kar yarın dinecek,» dediği zaman bu yanlışı dile getirmişti sadece.

Doğru olan kardı. Aslında onu dinlemesi gerekirdi. On Ayı gülerek başını salladı. Ne kadar basitti ama. Nasıl da görememişti? Hâlâ öğrenecek şeyim var, diye düşündü.

6

Yanlışı yapan adam şimdi yanında duruyordu ama On Ayı Kurtlarla Dans Eden'e kızgın değildi. Gencin yüzündeki şaşkınlığa gülümsüyordu.

Kurtlarla Dans Eden, «Lütfen... ateşimin yanında otur,» diyebildi.

On Ayı oturunca çevresine bakındı ve dönen başının kendisine söylediklerini doğruladı. Burası düzenli ve mutlu bir yuvaydı. Battaniyesini açarak kemiklerini ısıttı.

«Çok güzel bir ateş bu,» dedi. «Benim yaşımda güzel yanan bir ateşten iyi bir şey yoktur.»

Sıkılı Yumruk erkeklerin yanlarına birer tas yiyecek bıraktıktan sonra çadırın arkasındaki yatağına gitti. Dikişini eline aldıysa da kulakları onlardaydı.

İki adam bir süre konuşmadan yediler. On Ayı tası bir kenara iterek hafifçe öksürdü.

«Benim çadırımda konuştuğundan beri düşünüyorum. Kötü kalbinin nasıl olduğunu merak ettim ve kendi gözlerimle görmeye geldim.»

On Ayı çadırı inceledi. Sonra Kurtlarla Dans Eden'in yüzüne baktı.

«Burası o kadar kötü kalpli bir yere benzemiyor.»

«Şey... hayır,» diye kekeledi Kurtlarla Dans Eden. «Burada mutluyuz.»

On Ayı gülerek başını salladı. «Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim.»

İki adamın arasına sessizlik çökmüştü. On Ayı alevlere bakarken gözleri kapanıyordu. Kurtlarla Dans Eden ne yapacağını bilemeyerek saygıyla bekledi. Belki de yaşlı adama yatmak isteyip istemediğini sormalıydı. Karda yürürken yorulmuş olmalıydı. Ama şimdi artık bunu söylemek için çok geçti. Önemli konuğu uyuklamaya başlamış görünüyordu.

On Ayı kıpırdadı, sanki uykusunda konuşuyormuş gibi tek tek konuştu.

«Gitmek için söylediğin nedenleri düşünüyordum...»

Adamın gözleri birden açıldı ve Kurtlarla Dans Eden onların parlaklığı karşısında şaşaladı. Yıldızlar gibi parlıyordu On Ayı'nın gözleri.

«Bizim yanımızdan istediğin zaman ayrılabilirsin... ama o nedenlerle değil. Nedenlerin hepten yanlış. Dünyanın bütün ağzı kıllı askerleri kampımızı arasalar, kendilerine benzeyip adının Teg Men olduğunu söyleyen adamı bulamazlar.»

On Ayı ellerini iki yana açarken sesi neşeyle titredi.

«Teg Men denilen adam burada yok ki. Burada sadece bir Comanche savaşçısı var, bir Comanche savaşçısıyla karısı.»

Kurtlarla Dans Eden sözlerin içine kazınmasını bekledi. Omzu üzerinden Sıkılı Yumruk'a baktı. Kadın ona bakmıyordu ama dudaklarında bir gülümseme vardı. Kurtlarla Dans Eden'in söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

Döndüğünde On Ayı'nın yapımı neredeyse bitmekte olan bir pipoya baktığını gördü. Yaşlı adam kemikli parmağını merakını çeken şeye uzattı.

«Pipo mu yapıyorsun, Kurtlarla Dans Eden?»

«Evet.»

On Ayı ellerini uzattı, Kurtlarla Dans Eden pipoyu adamın elleri arasına yerleştirdi. Yaşlı adam pipoyu gözlerine yaklaştırıp baktı.

«Çok iyi bir pipoya benziyor. İyi çekiyor mu?»

«Bilmem. Daha denemedim.»

«Öyleyse bir içelim de bakalım,» diyen yaşlı adam pipoyu geri verdi. «Zamanı geçirmek için iyi bir yoldur.»

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Battaniyeler altından çıkılmayacak bir kıştı. Comanche'ler arada sırada avlanmaya gitmek dışında çadırlarından hiç çıkmadılar. İnsanlar ateşlerinin başında o kadar çok oturdular ki, o kış Çok Pipo İçilen Kış olarak anıldı.

Bahar geldiğinde herkes bir an önce yola çıkmak istedi ve buzların ilk çözülmesiyle de, kampı bozdular.

O yıl yeni kamplarını Sedgewick Kalesi yakınındaki eski kamplarından çok uzağa kurdular. Suyu bol, çimeni bol bir yerdi. Bufalolar yine sürüler halinde geldiler, av bol oldu, az yaralı verdiler. O güz pek çok bebek doğdu.

Alışılmış yollardan uzak duruyorlardı, hiç beyaz adam görmediler. Bu kadar sıkıntısız yaşamak hepsini mutlu etti.

Ancak doğuda görüp duyamadıkları bir insan seli kabarmış taşmak üzereydi. Yakında üstlerinde olacaktı. O yazın mutlu günleri son mutlu günleri olacaktı. Zamanları giderek azalıyordu ve yakında hiç kalmayacaktı.

bitti

Michael Blake

KURTLARLA DANS

"Dances with wolves"

1 - 7 dalda 1991 Oscar Ödülü
2 - Amerikan Yazarlar Birliği 1.lik Ödülü (Michael Blake)
3 - Amerikan Film Yönetmenleri Birliği 1.lik Ödülü (Kevin Costner)
4 - Berlin Film Festivali Gümüş Ayı Ödülü
5 - 3 dalda Altın Küre Ödülü

Savaştan nefret eden teğmen Dunbar hayatının en mutlu günlerini kurtlar ve kızılderililerle birlikte yaşadı. Yıllar sonra ordu gelip onu buldu ve onlar[illegible] mini yapmasını istedi.

Dunbar, gerçek kurtların dişlerini ancak o za[illegible] rebildi!..

"Amerikalılar Güney Afrika ya da Brezilya Ormanlarındaki olayları kınıyor. Ama Kızılderililere yaptığımız [illegible] hâlâ kabul etmiyoruz..."

ISBN 975-405-248-4

KURTLARLA DANS
9 789754 052480